

104/2013 Sb. Zákon

ze dne 20. března 2013

O mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních

SHRNUTÍ ZÁKONA OD DOSTUPNÉHO ADVOKÁTA

JUDr. Ondřej Preuss, Ph.D.
Garant obsahu

Zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních umožňuje policii rychle vyměnit důkazy se zahraničím. Zákon č.104/2013Sb., **zákon o justiční spolupráci v trestních věcech**, zavádí **evropský zatýkací rozkaz, přímé doručování a společné vyšetřovací týmy**.

Český soud vydá **evropský zatýkací rozkaz** on-line; policie v Německu osobu zadrží a do 10 dnů ji předá. Důkazy se posílají elektronicky přes síť e-Evidence, takže odposlech získáte bez měsíčního čekání na poštu.

Občan, kterého volá zahraniční soud, obdrží předvolání česky a zdarma tlumočníka. Při vyšetřování podvodu s DPH se čeští a polští policisté spojí do **společného týmu** a mohou zasahovat na obou územích.

Mezinárodní spolupráce zrychluje spravedlnost; pachatel se tak neschová za hranicí a proces trvá kratší dobu.

Vyhlášeno dne 30. dubna 2013, datum poslední novelizace 1. ledna 2025

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

Úvodní ustanovení

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje postupy justičních, ústředních a jiných orgánů v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních (dále jen „mezinárodní justiční spolupráce“) a postavení některých subjektů působících v této

oblasti, zpracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a zároveň navazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie⁵³⁾).

§ 2

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) justičním orgánem soud, státní zastupitelství anebo evropský pověřený žalobce, evropský žalobce nebo evropský nejvyšší žalobce v rozsahu jejich působnosti stanovené nařízením Rady (EU) 2017/1939, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce,
- b) ústředním orgánem Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“) a Nejvyšší státní zastupitelství,
- c) cizozemským orgánem justiční nebo jiný orgán cizího státu, který je podle mezinárodní smlouvy nebo právního řádu cizího státu příslušný k mezinárodní justiční spolupráci,
- d) mezinárodní smlouvou vyhlášená mezinárodní smlouva, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a kterou je Česká republika vázána, jakož i mezinárodní smlouva mezi Evropskou unií a jedním nebo více cizími státy vyhlášená v Úředním věstníku Evropské unie, k jejímuž uzavření dal souhlas Evropský parlament a kterou je Česká republika vázána,
- e) žádostí o mezinárodní justiční spolupráci i jiný podnět k mezinárodní justiční spolupráci,
- f) zárukou vzájemnosti
 - 1. ujištění ministra spravedlnosti, že bude vyhověno obdobné žádosti cizího státu podané za obdobných okolností
 - 2. ujištění příslušného cizozemského orgánu, že bude vyhověno obdobné žádosti České republiky podané za obdobných okolností, nebo
 - 3. prohlášení ministra spravedlnosti o vzájemnosti ze strany cizího státu.

§ 3

- (1) Nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li jím některá otázka upravena, použije se trestní řád.
- (2) Podle tohoto zákona se postupuje, nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak.

§ 4

Záruka vzájemnosti

- (1) Není-li mezinárodní justiční spolupráce mezi Českou republikou a cizím státem upravena mezinárodní smlouvou, vyhoví justiční orgán žádosti cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci pouze tehdy,

poskytne-li cizí stát ujištění o vzájemnosti, které ministr spravedlnosti přijme, nebo pokud cizí stát dříve přijal ujištění o vzájemnosti ze strany České republiky v obdobném případě. Vyžádání ujištění o vzájemnosti od cizího státu zajistí ministerstvo.

(2) Podmiňuje-li cizí stát vyhovění žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ujištěním o vzájemnosti, poskytne je ministr spravedlnosti po zvážení všech rozhodných skutečností; v přípravném řízení tak činí na návrh Nejvyššího státního zastupitelství.

(3) Ujištění o vzájemnosti může ministr spravedlnosti přijmout nebo poskytnout pouze po vyjádření Ministerstva zahraničních věcí a v případě, že se takové ujištění týká i druhu mezinárodní justiční spolupráce, pro který je ústředním orgánem Nejvyšší státní zastupitelství, rovněž po dohodě s Nejvyšším státním zastupitelstvím.

(4) Ministr spravedlnosti může udělit souhlas s doručováním písemností adresátům v České republice cizozemskými orgány přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze, pokud cizozemský orgán zaručí vzájemnost, a to po vyjádření Ministerstva zahraničních věcí a po dohodě s Nejvyšším státním zastupitelstvím. Na základě takového vyjádření a dohody vydá ministr spravedlnosti prohlášení o vzájemnosti, ve kterém se uvede rozsah souhlasu a podmínky, za kterých byl udělen, zejména že doručované písemnosti nesmí obsahovat pohrůžku donucením.

(5) Pokud v obdobném případě již byla dříve přijata záruka vzájemnosti ze strany cizího státu a nejsou-li pochybnosti o jejím dodržování, není další záruky vzájemnosti zapotřebí.

(6) Pro postupy uvedené v části páté se odstavce 1 až 5 neužijí, nestanoví-li tento zákon jinak.

§ 5

Ochrana zájmů České republiky

(1) Mezinárodní justiční spolupráci nelze cizozemskému orgánu poskytnout, pokud by to bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou právního řádu České republiky, na které je třeba bez výhrady trvat.

(2) Mezinárodní justiční spolupráce nemusí být poskytnuta, pokud by tím mohlo dojít k poškození jiného významného chráněného zájmu České republiky; to neplatí pro postupy podle části páté.

§ 6

Poskytování informací

(1) Pro poskytování informací justičními, ústředními nebo jinými orgány o postupech v rámci mezinárodní justiční spolupráce platí přiměřeně ustanovení § 8a až 8d trestního řádu.

(2) Orgán České republiky neposkytne bez výslovného souhlasu cizozemského orgánu informace získané v rámci mezinárodní justiční spolupráce, jestliže jej k tomu zavazuje mezinárodní smlouva, nebo jestliže byly získány pod podmínkou dodržení tohoto omezení.

§ 7

Zásada speciality

(1) Orgán České republiky nepoužije bez výslovného souhlasu cizozemského orgánu informace nebo důkazy získané v rámci mezinárodní justiční spolupráce pro jiné účely, než pro které byly poskytnuty, jestliže jej k tomu zavazuje mezinárodní smlouva, nebo jestliže byly získány pod podmínkou dodržení tohoto omezení. To platí i pro jejich poskytnutí třetímu státu nebo mezinárodní organizaci.

(2) K použití informací nebo důkazů poskytnutých cizímu státu pro jiný účel, než pro který byly poskytnuty, je zapotřebí výslovného souhlasu justičního nebo ústředního orgánu, který je opatřil. Na tuto skutečnost musí být cizozemský orgán při jejich poskytnutí upozorněn.

§ 7a

Věcná příslušnost

V řízení před krajským soudem jako soudem prvního stupně rozhoduje senát.

§ 8

Formy styku s cizozemskými orgány

(1) Justiční orgány se stýkají s cizozemskými orgány prostřednictvím ústředních orgánů; přímo se mohou stýkat, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo tento zákon.

(2) Ústřední orgány se stýkají s cizozemskými orgány diplomatickou cestou; jiným způsobem se mohou stýkat, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo tento zákon.

(3) Styk s cizozemskými orgány se uskutečňuje zpravidla písemně.

(4) Pokud justiční orgán nebo ústřední orgán požádá o mezinárodní justiční spolupráci v cizím státu telefonem, faxem, elektronicky, prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce, osobně nebo jiným způsobem, zašle následně cizozemskému orgánu originál žádosti zpravidla v listinné podobě; to neplatí, byla-li žádost zaslána písemně způsobem umožňujícím ověřit její hodnověrnost nebo sdělí-li výslovně cizozemský orgán, že zaslání originálu žádosti nepožaduje. V případě pochybností o hodnověrnosti žádosti nebo z jiného důležitého důvodu zašle na žádost cizozemského orgánu justiční orgán nebo ústřední orgán žádost také jiným požadovaným způsobem.

(5) Nejsou-li pochybnosti o hodnověrnosti žádosti, justiční orgán nebo ústřední orgán může zahájit provádění úkonu mezinárodní justiční spolupráce na základě žádosti cizozemského orgánu učiněné telefonem, faxem, elektronicky, prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce, osobně zástupcem cizozemského orgánu nebo jiným způsobem. Má-li justiční orgán nebo ústřední orgán pochybnosti o hodnověrnosti žádosti nebo považuje-li to z jiného důležitého důvodu za potřebné, vyžádá si od cizozemského orgánu dodatečné doručení žádosti jím stanoveným způsobem a v jím stanovené lhůtě.

(6) Prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce si mohou justiční nebo ústřední orgány s cizozemskými orgány také vyměňovat informace související s vyřizováním žádostí o mezinárodní justiční spolupráci, včetně informací o době a dalších podrobnostech předávání, přebírání a průvozu osob a věcí.

§ 9

(1) Justiční orgán provádí úkony mezinárodní justiční spolupráce nebo zajišťuje jejich provedení bez zbytečného odkladu. Jsou-li pro účely jejich provedení zapotřebí dodatekové informace, neprodleně o ně požádá cizozemský orgán nebo učiní jiné vhodné opatření k jejich zjištění.

(2) Orgány České republiky, jejichž rozhodování může mít vliv na délku vazby podle tohoto zákona, tak činí s největším urychlením; na skutečnost, že jejich rozhodování může mít vliv na délku vazby podle tohoto zákona, je ministerstvo nebo justiční orgán upozorní.

(3) K předání osobních údajů do cizího státu podle tohoto zákona se nevyžaduje povolení Úřadu pro ochranu osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů.

§ 10

Přebírání a předávání osob a věcí

(1) Osobu předávanou v rámci mezinárodní justiční spolupráce do České republiky z cizího státu převezme od cizozemského orgánu Policie České republiky a předá ji zařízení pro výkon ochranného opatření nebo nejbližší vazební věznici, pokud tento zákon nestanoví jinak. O umístění této osoby do takového zařízení nebo věznice informuje věznice nebo zařízení bez odkladu příslušný soud a státního zástupce, který vykonává ve věznici nebo zařízení dozor, a je-li osoba umístěna do věznice nebo zařízení ve stadiu přípravného řízení podle trestního řádu, také státního zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení. V souvislosti s převzetím této osoby se převezmou od cizozemského orgánu také věci náležející této osobě a věci, včetně listin, související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pro který je osoba přebírána, je-li to možné; jinak se postupuje podle odstavce 3.

(2) Osobu předávanou do cizího státu převezme Policie České republiky od věznice nebo zařízení pro výkon ochranného opatření a předá ji cizozemskému orgánu. V souvislosti s předáním této osoby předá Policie České republiky cizozemskému orgánu i věci náležející této osobě a věci, včetně listin, související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pro který je osoba předávána.

(3) Policie České republiky předá cizozemskému orgánu nebo od něj převezme věc související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pokud ji není možné nebo vhodné zaslat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo předat jiným způsobem. Policie České republiky obdobně zajistí průvoz věci přes území České republiky, včetně jejího převzetí a předání cizozemskému orgánu.

(4) Má-li být z cizího státu vyhoštěna nebo jinak předána podle právního řádu tohoto státu osoba, na kterou byl soudem vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo ohledně níž byly učiněny soudem úkony směřující k jejímu dodání do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní

svobody, a cizí stát je ochoten tuto osobu předat do České republiky, aniž by rozhodl o jejím vydání, postupuje se při převzetí takové osoby přiměřeně podle § 83 odst. 1, anebo může Policie České republiky cizímu státu uhradit náklady spojené s předáním takové osoby, pokud ji orgány tohoto cizího státu předaly do České republiky nebo se o to pokusily, avšak předání takové osoby bránilo okolnosti tímto cizím státem neovlivnitelné. Pro tyto účely může justiční nebo ústřední orgán poskytovat orgánům cizího státu nezbytné informace, včetně osobních údajů a překladů písemností.

(5) Osoba, která se podle tohoto zákona předává do cizího státu nebo která se z cizího státu přebírá, nemusí být pro účely překročení státní hranice vybavena cestovním dokladem.

§ 11

Náklady mezinárodní justiční spolupráce

(1) Náklady vzniklé orgánům České republiky při provádění úkonů mezinárodní justiční spolupráce nese Česká republika.

(2) Pokud mezinárodní smlouva umožňuje úhradu nákladů uvedených v odstavci 1 nebo jejich části cizím státem, nebo je-li to ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a cizím státem v rámci mezinárodní justiční spolupráce obvyklé, justiční orgán, který vyřídil žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci, nebo, není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá, požádá cizí stát o úhradu vzniklých nákladů, s výjimkou případů, kdy uplatnění jejich úhrady považuje za neúčelné nebo z jiných důvodů nevhodné.

(3) Náklady vzniklé cizímu státu na základě žádosti justičního orgánu o mezinárodní justiční spolupráci, jejichž úhradu cizí stát uplatnil v souladu s mezinárodní smlouvou nebo i bez takové mezinárodní smlouvy, je-li to ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a cizím státem v rámci mezinárodní justiční spolupráce obvyklé, uhradí Česká republika. Náklady, které vznikly cizímu státu při průvozu osoby nebo věci jeho územím z jiného státu do České republiky na základě žádosti justičního orgánu, jejichž úhradu tento stát žádá, uhradí Česká republika. Úhradu nákladů provede justiční orgán, který podal žádost o mezinárodní justiční spolupráci, nebo, není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá.

(4) Ustanoveními odstavců 1 až 3 není dotčeno oprávnění požadovat úhradu nákladů po odsouzeném; v takovém případě se při správě placení nákladů postupuje podle daňového řádu. Tyto náklady vymáhá celní úřad.

Sdílení majetku

§ 11a

(1) Česká republika může s cizím státem uzavřít dohodu o sdílení majetku, který byl získán výkonem uložené trestní sankce v trestním řízení vedeném v České republice, pokud je zaručena vzájemnost a stát, s nímž je dohoda sjednávána, poskytne České republice pro dané trestní řízení významnou justiční spolupráci, která přispěla k dosažení jeho účelu.

(2) Pokud byl majetek získán výkonem sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních

prostředků z majetkových trestních sankcí (dále jen „majetková trestní sankce“), lze uzavřít dohodu ohledně peněžních prostředků získaných z takové majetkové trestní sankce, nebo jejich zbylé části, poté, co jsou odvedeny do státního rozpočtu.

(3) K uzavření dohody podle odstavce 1 je příslušné Ministerstvo financí. Návrh na uzavření takové dohody může Ministerstvu financí podat soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, nebo ministerstvo. Soud nebo ministerstvo poskytne Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(4) Při uzavírání dohody podle odstavce 1 se přihlédne zejména k povaze trestného činu, povaze majetku a místu, kde se majetek nachází, rozsahu a významu spolupráce poskytnuté cizím státem pro účely trestního řízení vedeného v České republice, zárukám vzájemnosti, mezinárodním souvislostem a vztahům České republiky s konkrétním cizím státem.

(5) Sdílený majetek předává do cizího státu organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky.

§ 11b

(1) Česká republika může s cizím státem uzavřít dohodu o sdílení majetku, který byl získán výkonem uložené trestní sankce v trestním řízení vedeném v tomto cizím státě.

(2) K uzavření dohody podle odstavce 1 je příslušné Ministerstvo financí. Návrh na uzavření takové dohody může Ministerstvu financí podat justiční orgán, který poskytl cizozemskému orgánu justiční spolupráci, nebo ministerstvo. Justiční orgán nebo ministerstvo poskytne Ministerstvu financí na jeho žádost potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(3) Sdílený majetek převezme z cizího státu organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky.

§ 12

Překlady

(1) Justiční orgán zajistí překlad žádosti o mezinárodní justiční spolupráci a jejích příloh do cizího jazyka.

(2) Překlad rozhodnutí nebo jiné písemnosti zaslané z cizího státu na základě žádosti orgánu České republiky o mezinárodní justiční spolupráci do českého jazyka zajistí orgán, který jej potřebuje pro svůj postup v trestním řízení.

(3) Neobdrží-li orgán České republiky žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy v českém jazyce nebo s překladem do českého jazyka, takový překlad si vyžádá od cizího státu, nestanoví-li mezinárodní smlouva, že cizí stát není povinen překlad poskytnout, nebo není-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů. Nezašle-li cizí stát překlad ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, orgán České republiky žádost odmítne. Na tyto následky musí být cizí stát upozorněn.

(4) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že cizí stát není povinen překlad poskytnout, nebo je-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů, zajistí překlad orgán České republiky, který jej potřebuje pro svůj postup podle

tohoto zákona.

§ 13

Ověřování písemností

(1) Nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak nebo není-li zaručena vzájemnost, justiční orgán si vyžádá potřebné vyšší nebo jiné ověření žádosti o mezinárodní justiční spolupráci a jejích příloh.

(2) Nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak nebo není-li zaručena vzájemnost, a žádost cizího státu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy nejsou opatřeny vyšším nebo jiným ověřením, ústřední orgán je cizímu státu vrátí k doplnění takového ověření.

(3) Vyžaduje-li cizí stát poplatek za ověření, uhradí jej ústřední orgán.

(4) Pro postupy uvedené v části páté se odstavce 1 až 3 neužijí.

§ 14

Nutná obhajoba

(1) Obhájce musí mít vždy osoba,

a) vůči níž se vede řízení o vydání do cizího státu,

b) vůči níž se vede řízení o předání z České republiky podle ustanovení části páté hlavy II dílů 3 a 4 nebo o předání mezinárodnímu soudnímu orgánu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c),

c) vůči níž se vede řízení o rozšíření vydání,

d) vůči níž se vede řízení o rozšíření předání, nebo

e) má-li se vyjádřit k tomu, zda se vzdává práva na uplatnění zásady speciality v řízení po vydání z cizího státu nebo po předání podle ustanovení části páté hlavy II.

(2) Obhájce musí mít vždy také osoba, vůči níž se vede řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, rozhodnutí členského státu Evropské unie (dále jen „členský stát“) jiného, než je Česká republika, nebo rozhodnutí mezinárodního soudního orgánu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c),

a) kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody,

b) je-li ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,

c) je-li omezena ve svéprávnosti,

d) jde-li o mladistvého, nebo

e) považuje-li to soud za nutné zejména proto, že vzhledem k tělesným nebo duševním vadám této osoby má pochybnosti o její způsobilosti náležitě se hájit.

ČÁST DRUHÁ

Ochrana informací, některé subjekty působící v oblasti mezinárodní justiční spolupráce a schengenský informační systém

HLAVA I

Ochrana informací

DÍL 1

Ochrana osobních údajů

§ 15

(1) Ustanovení tohoto dílu se nevztahují na předávání osobních údajů s Evropským policejním úřadem, Agenturou Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech zřízenou přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁾ (dále jen „Eurojust“) nebo prostřednictvím informačního systému vytvořeného členskými státy, které se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, a přidruženými státy (dále jen „Schengenský informační systém“). Tento díl se nevztahuje na předávání osobních údajů na základě mezinárodních smluv.

(2) Není-li pro jiný členský stát závazný předpis Evropské unie upravující ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů⁵²⁾, použijí se vůči němu § 18 a 19.

(3) Hovoří-li se v této hlavě o předání osobních údajů, rozumí se tím jejich předání nebo zpřístupnění.

§ 16

Ochrana osobních údajů předaných z České republiky

(1) Vyžaduje-li to povaha osobních údajů, jež mají být předány do jiného členského státu nebo státu přidruženého mezinárodní smlouvou k provádění schengenských předpisů (dále jen „přidružený stát“), a je-li to proveditelné, je třeba k nim připojit dostupné informace umožňující tomuto státu zhodnotit jejich přesnost.

(2) Zjistí-li orgán České republiky, který předal osobní údaje do jiného členského státu nebo přidruženého státu, že předané osobní údaje jsou nepřesné nebo nebyly předány v souladu s tímto zákonem nebo zákonem o ochraně osobních údajů, vyrozumí o této skutečnosti příslušný orgán státu, kterému takové údaje předal.

(3) Stanoví-li právní předpis zvláštní podmínky pro zpracování osobních údajů, je třeba informovat příjemce o

těchto podmínkách a o nutnosti je dodržet; mají-li být osobní údaje předány do jiného členského státu nebo přidruženého státu, orgán České republiky, který osobní údaje předává, nepoužije vůči takovému příjemci jiné podmínky než ty, které platí pro obdobné předávání údajů mezi subjekty v České republice.

(4) Považuje-li to za potřebné z hlediska ochrany osobních údajů, může orgán České republiky spolu s předáním osobních údajů do jiného členského státu nebo přidruženého státu požadovat, aby byly dodrženy lhůty pro uchovávání osobních údajů stanovené právním řádem České republiky.

(5) Z důvodu ohrožení splnění účelu trestního řízení, ochrany života nebo zdraví osob nebo z jiných závažných důvodů může orgán České republiky spolu s předáním osobních údajů do jiného členského státu nebo přidruženého státu požádat orgán tohoto státu, aby osoba, jíž se tyto údaje týkají, byla o jejich předání nebo jiném zpracování informována pouze s předchozím souhlasem orgánu České republiky.

§ 17

Ochrana osobních údajů předaných do České republiky

(1) Informoval-li orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu při předání osobních údajů do České republiky o zvláštních podmínkách pro zpracování osobních údajů a o nutnosti je dodržet, musí být tyto podmínky dodrženy.

(2) Požádal-li orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu při předání osobních údajů orgánu České republiky o to, aby subjekt údajů nebyl o jejich předání nebo o jiném zpracování informován, lze jej informovat pouze s předchozím souhlasem orgánu tohoto státu.

(3) Informoval-li orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu příslušný orgán České republiky o tom, že došlo k předání nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů nebo k předání osobních údajů v rozporu se zákonem, příslušný orgán České republiky osobní údaje opraví, vymaže nebo omezí jejich zpracování zvláštním označením.

§ 18

Předání osobních údajů do jiného státu, který není členským státem nebo přidruženým státem, nebo mezinárodní organizací

(1) Orgán České republiky může i bez žádosti předat osobní údaje příslušnému orgánu státu, který není členským státem nebo přidruženým státem, nebo mezinárodní organizaci, je-li to nezbytné pro předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, trestní řízení nebo zajišťování veřejného pořádku a bezpečnosti; příslušným orgánem se rozumí orgán příslušný pro předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, trestní řízení nebo zajišťování veřejného pořádku a bezpečnosti.

(2) Pokud se na stát nebo mezinárodní organizaci, kterým mají být podle odstavce 1 předány osobní údaje, vztahuje rozhodnutí orgánu Evropské unie o zajištění odpovídající úrovně ochrany osobních údajů vyhlášené v Úředním věstníku Evropské unie, odstavce 3 až 5 se nepoužijí, ledaže orgán Evropské unie rozhodne, že

odpovídající úroveň ochrany již není zajištěna.

(3) Orgán České republiky může k účelům uvedeným v odstavci 1 předat osobní údaje příslušným orgánům podle odstavce 1, pokud přijaly nezbytná opatření pro zajištění ochrany osobních údajů ve formě obecně závazného právního předpisu nebo jiným způsobem. Byla-li nezbytná opatření pro zajištění ochrany osobních údajů ve státu nebo mezinárodní organizaci, kterým mají být podle odstavce 1 předány osobní údaje, přijata jiným způsobem než ve formě právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy, orgán České republiky informuje Úřad pro ochranu osobních údajů o kategoriích předání a uchová informace o čase, příjemci a důvodech předání, jakož i o dotčených osobních údajích.

(4) Není-li splněna podmínka podle odstavce 3 věty první, může orgán České republiky předat osobní údaje příslušným orgánům podle odstavce 1, pokud je to nezbytné

- a) pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné osoby,
- b) pro ochranu oprávněných zájmů subjektu údajů, dal-li k předání podnět nebo lze-li jeho prospěch důvodně předpokládat,
- c) k předejití bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a vnitřního pořádku v cizím státu,
- d) pro plnění konkrétního úkolu pro účely uvedené v odstavci 1, nebo
- e) pro ochranu konkrétních právních nároků v souvislosti s účely uvedenými v odstavci 1.

(5) Orgán České republiky osobní údaje podle odstavce 4 písm. d) nebo e) nepředá, popřípadě předá pouze částečně, pokud zájem na ochraně základních práv a svobod subjektu údajů převažuje nad veřejným zájmem na jejich předání.

(6) Orgán České republiky dále může s přihlédnutím k závažnosti případu, účelu původního předání a úrovni ochrany osobních údajů vyslovit souhlas, aby byly příslušným orgánem podle odstavce 1 předány osobní údaje, které mu orgán České republiky předal, příslušnému orgánu jiného státu uvedeného v odstavci 1 nebo jiné mezinárodní organizaci. K vyslovení souhlasu je příslušný justiční nebo ústřední orgán České republiky, který takové údaje opatřil.

(7) Mají-li být osobní údaje, jež byly předány orgánu České republiky orgánem jiného členského státu nebo přidruženého státu, dále předány příslušnému orgánu podle odstavce 1, vyžádá si příslušný orgán České republiky stanovisko státu, který takové údaje předal do České republiky, k jejich dalšímu předání. V žádosti se stanoví příslušnému orgánu tohoto státu přiměřená lhůta, ve které má zaslat své stanovisko, a upozorní se, že pokud ve stanovené lhůtě své stanovisko nezašle, bude se mít za to, že k dalšímu předání osobních údajů udělil souhlas. Jinak lze předat osobní údaje pouze tehdy, pokud je to nezbytné pro zabránění bezprostřednímu a závažnému ohrožení veřejné bezpečnosti v členském státě, přidruženém státě nebo jiném státě, který není členským státem nebo přidruženým státem, nebo ohrožení podstatných zájmů členského státu nebo přidruženého státu, a stanovisko nelze včas získat; o takovém postupu příslušný orgán České republiky neprodleně informuje orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu příslušný pro vydání stanoviska k dalšímu předání osobních údajů.

Předání osobních údajů příjemcům usazeným v jiném státě, který není členským státem nebo přidruženým státem

(1) Je-li to nezbytné pro plnění konkrétního úkolu při předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, trestním řízení nebo při zajišťování veřejného pořádku a bezpečnosti, může orgán České republiky předat osobní údaje jakékoli osobě do státu uvedeného v § 18 odst. 1 nebo orgánu tohoto státu, pokud

a) zájem na ochraně základních práv a svobod subjektu údajů nepřevažuje nad veřejným zájmem na splnění takového úkolu a

b) předání příslušnému orgánu podle § 18 odst. 1 by nevedlo ke včasnému a řádnému splnění takového úkolu.

(2) Orgán České republiky bez zbytečného odkladu informuje příslušný orgán podle § 18 odst. 1 o předání podle odstavce 1, ledaže by to vedlo k průtahům nebo obtížím.

(3) Orgán České republiky informuje osobu nebo orgán státu uvedeného v § 18 odst. 1, kterým byly osobní údaje předány, o účelech, pro které lze takové osobní údaje v případě nutnosti zpracovávat.

(4) Orgán České republiky informuje o předání podle odstavce 1 Úřad pro ochranu osobních údajů a zaznamená čas a důvod předání a informace o příjemci a předaných osobních údajích.

DÍL 2

Souhlas s použitím informací

§ 20

(1) Informace získané v rámci spolupráce policejních orgánů z jiného členského státu nebo přidruženého státu mohou být použity jako důkaz v trestním řízení jen na základě souhlasu příslušného orgánu tohoto státu. K vyžádání takového souhlasu je oprávněn státní zástupce a po podání obžaloby soud; přitom postupuje přiměřeně podle ustanovení části třetí hlavy I dílu 1. Vyžádání souhlasu není třeba, jestliže příslušný orgán tohoto státu souhlas udělil již v okamžiku předání informací, nebo jestliže podle právního řádu tohoto státu není takového souhlasu třeba.

(2) K použití informací poskytnutých v rámci spolupráce policejních orgánů do jiného členského státu nebo přidruženého státu jako důkazu v trestním řízení je třeba souhlasu justičního orgánu. Pro udělení souhlasu přiměřeně platí ustanovení části třetí hlavy I dílu 2. K udělení souhlasu je příslušný krajský soud, a je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, krajské státní zastupitelství, v jehož obvodu má sídlo policejní orgán, který informace opatřil.

(3) Souhlas podle odstavce 2 nelze udělit, pokud

a) použití takových informací jako důkazu by bylo v trestním řízení v České republice vyloučeno, nebo

b) hrozí, že by použitím takových informací jako důkazu bylo zmařeno trestní řízení vedené v České republice nebo by byl vážně ohrožen jiný důležitý zájem.

(4) Informace získané nebo poskytnuté v rámci spolupráce mezi správními orgány České republiky a orgány cizího státu lze použít jako důkaz v trestním řízení pouze za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou. Podle odstavců 1 až 3 se postupuje obdobně i v případě informací získaných nebo poskytnutých v rámci spolupráce mezi správními orgány České republiky a orgány cizího státu, umožňuje-li takový postup mezinárodní smlouva.

HLAVA II

Zastoupení české republiky v eurojustu

§ 21

Národní člen

(1) Českou republiku v Eurojustu zastupuje národní člen Eurojustu (dále jen „národní člen“). Národní člen je dočasně přidělen k Eurojustu.

(2) Národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává.

§ 22

Zástupce a asistent národního člena

(1) Na plnění povinností a výkonu pravomocí národního člena se podílí zástupce a popřípadě i asistent národního člena.

(2) Zástupce národního člena plní jeho úkoly a vykonává jeho pravomoci v době jeho nepřítomnosti, jinak je oprávněn jednat jménem národního člena v rozsahu jím uděleného pověření. Zástupce národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává. Zástupce národního člena je dočasně přidělen k Eurojustu.

(3) Asistent národního člena jej může zastupovat v době jeho nepřítomnosti nebo jednat jeho jménem pouze v případě, že je státním zástupcem nebo soudcem, a na základě pověření uděleného národním členem. Asistenta národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh národního člena ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců soudu, státních zástupců nebo jiných zaměstnanců státního zastupitelství, nebo zaměstnanců ministerstva, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh národního člena jej odvolává. Funkční období asistenta národního člena trvá 5 let a lze ho jednou opakovat.

§ 23

Další pomocné osoby

Na plnění úkolů národního člena se mohou na základě jím uděleného pověření podílet národní odborníci vyslaní k Eurojustu nebo pracovníci Eurojustu.

§ 24

Styčný zástupce Eurojustu

Soudce nebo státní zástupce může být se svým souhlasem a souhlasem ministra spravedlnosti vyslán kolegiem Eurojustu do jiného než členského státu, aby zde působil jako styčný zástupce Eurojustu. Ministr spravedlnosti uděluje souhlas s jeho vysláním na návrh národního člena; má-li být takto vyslán národní člen, činí tak na návrh nejvyššího státního zástupce. Vysláním národního člena, jeho zástupce nebo asistenta jako styčného zástupce Eurojustu zaniká funkce národního člena, jeho zástupce nebo asistenta.

§ 25

Národní zpravodaj

(1) Národní zpravodaj poskytuje národnímu členovi informace potřebné pro výkon jeho činnosti v Eurojustu a vyměňuje si s ním důležité poznatky v oblasti, pro kterou byl jmenován.

(2) Národního zpravodaje pro Eurojust, národního zpravodaje pro terorismus a případně pro jiné oblasti jmenuje s jejich souhlasem a na návrh národního člena

- a) ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců ministerstva,
- b) nejvyšší státní zástupce z řad státních zástupců,
- c) policejní prezident z řad příslušníků Policie České republiky.

(3) Ten, kdo jmenuje národního zpravodaje podle odstavce 2, jej na návrh národního člena také odvolává.

(4) Rozsah přístupu národního zpravodaje do rejstříku podle čl. 25 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 stanoví nejvyšší státní zástupce.

§ 27

Národní koordinační systém Eurojustu

Národní koordinační systém Eurojustu je na území České republiky tvořen

- a) národními zpravodaji,
- b) až 3 osobami, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě ³⁾ a které byly se svým souhlasem určeny členy

Národního koordinačního systému Eurojustu národním zpravodajem pro Evropskou justiční síť,

c) osobami, které jsou členy nebo kontaktními body sítí vytvořených pro účely justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy.

§ 29

Pravomoci národního člena

(1) Kromě pravomocí stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie, kterým byl Eurojust zřízen²⁾, je národní člen pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn

- a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení,
- b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opisu z evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů,
- c) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství,
- d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky,
- e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky,
- f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení a
- g) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení žádosti o mezinárodní justiční spolupráci.

(2) Národní člen může justičnímu orgánu navrhnout, aby podal nebo vyřídil žádost o mezinárodní justiční spolupráci. Justiční orgán takový návrh posoudí bez zbytečného odkladu.

(3) Národní člen Eurojustu je pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn získávat informace ze základních registrů a agendových informačních systémů ve stejném rozsahu a stejným způsobem, jako je získává státní zástupce pro účely trestního řízení.

§ 33

Regresní nárok

(1) Ministerstvo uhradí na žádost Eurojustu jím požadovanou částku, kterou Eurojust vyplatil jako náhradu škody, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena výkonem pravomocí národního člena uvedených v § 29.

(2) V případě, že žádost Eurojustu neobsahuje potřebné údaje, vyzve jej ministerstvo k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li Eurojust této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

Evropská justiční síť

§ 34

(1) Úkoly plynoucí ze zapojení České republiky do Evropské justiční sítě³⁾ plní kontaktní body a technický zpravodaj pro Evropskou justiční síť. Orgány činné v trestním řízení a ministerstvo jsou jim povinny v rámci svých pravomocí za tímto účelem poskytnout součinnost.

(2) Osoby, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě, jmenuje s jejich souhlasem a odvolává ministr spravedlnosti z řad soudců, státních zástupců nebo zaměstnanců ministerstva, přičemž přihlédne k jejich odborným a jazykovým znalostem a zkušenostem. U státních zástupců tak činí na návrh nejvyššího státního zástupce.

(3) Z osob, které jsou kontaktními body, ministr spravedlnosti jmenuje s jeho souhlasem a odvolává národního zpravodaje pro Evropskou justiční síť.

HLAVA IV

Styční soudci a styční státní zástupci

§ 35

(1) Ministr spravedlnosti jmenuje s jejich souhlasem a odvolává styčné soudce nebo styčné státní zástupce pro usnadnění mezinárodní justiční spolupráce mezi Českou republikou a cizím státem, přičemž přihlédne k jejich odborným a jazykovým znalostem a zkušenostem. U státních zástupců tak činí na návrh nejvyššího státního zástupce.

(2) Orgány činné v trestním řízení a ministerstvo jsou povinny v rámci svých pravomocí poskytnout styčnému soudci nebo styčnému státnímu zástupci součinnost pro účely výkonu této funkce.

HLAVA V

Schengenský informační systém

§ 36

(1) Orgány činné v trestním řízení mohou pro účely trestního řízení prostřednictvím Policie České republiky získávat údaje z Schengenského informačního systému.

(2) Národní člen, jeho zástupce a jeho asistent mají prostřednictvím Eurojustu přístup k záznamům pořízeným v Schengenském informačním systému o

- a) osobách hledaných za účelem zatčení a vydání nebo předání,
- b) pohřešovaných osobách,
- c) osobách, po jejichž pobytu se pátrá pro účely doručení písemnosti v trestním řízení nebo v souvislosti s žádostí

o právní pomoc,

d) věcech hledaných za účelem jejich zajištění, propadnutí nebo zabrání.

(3) Pokud jsou údaje zjišťované národním členem, jeho zástupcem nebo jeho asistentem zaznamenány v Schengenském informačním systému, vyrozumí národní člen bez zbytečného odkladu o této skutečnosti stát, který záznam pořídil.

(4) Národní člen, jeho zástupce a jeho asistent jsou v rámci své činnosti oprávněni zjišťovat údaje uvedené v odstavci 2 a nakládat s nimi v rozsahu potřebném k plnění svých úkolů; tyto údaje nesmějí použít k jinému účelu, než ke kterému byly zjišťovány. Do jiného státu, než členského státu, který se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, nebo přidruženého státu, lze tyto údaje předat pouze se souhlasem státu, který záznam v Schengenském informačním systému pořídil.

§ 37

Záznam za účelem zatčení a vydání nebo předání

(1) Záznam pořízený v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby, který obsahuje náležitosti uvedené ve formuláři evropského zatýkacího rozkazu⁶⁾, má pro účely předávacího řízení stejné účinky jako evropský zatýkací rozkaz; pořízení takového záznamu zároveň nahrazuje zaslání originálu evropského zatýkacího rozkazu státu, v němž se nachází osoba, o jejíž předání jde.

(2) Záznam pořízený v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby nahrazuje pro účely vydávacího řízení ve vztahu k členským státům, které se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, a přidruženým státům zaslání žádosti o uvalení předběžné vazby.

(3) Byl-li pořízen záznam v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby, má se za to, že jsou známy dostatečné informace uvedené v § 92 odst. 3.

(4) Nejvyšší státní zastupitelství může za účelem přiřazení označení zakazujícího zadržení osoby k záznamu pořízenému v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby vymezit pokynem pro Policejní prezidium České republiky případy stejného druhu, u nichž je vydání nebo předání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vyloučeno z důvodu zákonné překážky.

(5) Ustanovení odstavců 1 a 4 platí přiměřeně i pro předávací řízení podle části páté hlavy II dílu 4.

§ 38

Záznam za účelem pátrání po osobě

Je-li pro účely doručení písemnosti v trestním řízení osobě v cizím státu nebo v souvislosti s žádostí o právní pomoc třeba pátrat po místě pobytu osoby v členském státu, který se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, nebo přidruženém státu, požádá soud a v přípravném řízení státní zástupce Policii České republiky o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému za tímto účelem.

Jednotlivé formy mezinárodní justiční spolupráce

HLAVA I

Právní pomoc

DÍL 1

Vyžadování právní pomoci v cizím státu

§ 39

Vyžádat právní pomoc v cizím státu lze po zahájení úkonů trestního řízení a pro účely tohoto řízení.

§ 40

(1) Vyžádání právní pomoci v cizím státu je možné pouze na základě žádosti státního zástupce a po podání obžaloby na základě žádosti soudu. To nevylučuje, aby státní zástupce z vlastního podnětu vyžádal právní pomoc i po podání obžaloby, jde-li o opatření důkazu, který potřebuje k zastupování obžaloby v řízení před soudem. Žádost o právní pomoc předloží státní zástupce Nejvyššímu státnímu zastupitelství, soud ministerstvu.

(2) Ústřední orgán žádost o právní pomoc přezkoumá zejména s ohledem na podmínky a náležitosti vyplývající z tohoto zákona nebo mezinárodní smlouvy a na požadavky vyplývající z dosavadního vzájemného styku a zašle ji do cizího státu, pokud ji nevrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné do cizího státu zaslat. V souvislosti s přezkoumáním žádosti o právní pomoc může ústřední orgán požádat justiční orgán o nezbytné opravy a doplnění. Stanovisko ústředního orgánu je pro justiční orgán závazné.

(3) Justiční orgán může žádost o právní pomoc a veškeré další písemnosti cizozemskému orgánu zaslat přímo pouze tehdy, umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při uskutečňování právní pomoci.

§ 41

Žádost o právní pomoc

(1) Žádost o právní pomoc obsahuje zejména

- a) označení justičního orgánu, který o právní pomoc žádá, a datum sepsání žádosti,
- b) údaje o osobě, proti níž je vedeno trestní řízení,
- c) popis skutku, jeho právní kvalifikaci s doslovným zněním ustanovení trestního zákona a popřípadě jiných právních předpisů,
- d) přesný popis úkonu právní pomoci, o který je žádáno, včetně požadavků na způsob jeho provedení, a zdůvodnění potřeby jeho provedení.

(2) K žádosti se připojí písemnosti a věci, které jsou potřebné k provedení požadovaného úkonu právní pomoci.

(3) Na žádost cizozemského orgánu poskytne justiční orgán dodatkové informace a doplnění potřebná pro vyřízení žádosti.

§ 42

Použitelnost důkazů

(1) Justiční orgán může požádat, aby cizozemský orgán při provádění úkonu právní pomoci použil ustanovení právního řádu České republiky v rozsahu, v jakém to právní řád cizího státu umožňuje.

(2) Důkazy získané na žádost justičního orgánu cizozemským orgánem mohou být použity v trestním řízení v České republice, pokud byly získány v souladu s právním řádem dotčeného cizího státu, nebo v souladu s právním řádem České republiky.

(3) Za podmínek uvedených v odstavci 2 mohou být v trestním řízení v České republice použity i důkazy poskytnuté cizozemským orgánem bez žádosti o právní pomoc.

§ 43

Doručení písemnosti

(1) Justiční orgán doručuje písemnost v trestním řízení adresátovi v cizím státu na základě žádosti o právní pomoc.

(2) Doručení písemnosti v trestním řízení na žádost justičního orgánu cizozemským orgánem je účinné, pokud bylo provedeno v souladu s právním řádem dotčeného cizího státu nebo v souladu s právním řádem České republiky.

(3) Umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo tento zákon, může justiční orgán doručit písemnost v trestním řízení adresátovi v cizím státu přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

(4) Nebrání-li tomu předpisy cizího státu, na jehož území je zapotřebí doručit písemnost, může justiční orgán doručit písemnost adresátovi na území tohoto státu přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Na žádost justičního orgánu ověří ústřední orgán, zda doručení nebrání předpisy cizího státu, na jehož území má být doručeno, a způsob, jakým se takové doručení v cizím státu provádí.

(5) Doručovaná písemnost nesmí obsahovat pohrůžku donucením.

§ 44

Předvolávání osob z cizího státu

(1) Pokud je v trestním řízení vedeném v České republice potřebná přítomnost osoby, která se zdržuje v cizím státu, doručí jí justiční orgán předvolání postupem podle tohoto dílu. Přítomnost této osoby v České republice nelze vynucovat hrozbou použití donucovacích prostředků nebo sankce.

(2) Osoba, která se dostaví z cizího státu na území České republiky na základě předvolání, nesmí být trestně stíhána nebo omezena na osobní svobodě pro trestný čin, který spáchala před vstupem na území České republiky. Trestní stíhání nebo omezení osobní svobody předvolané osoby je však v takovém případě přípustné

- a) pro trestný čin, pro který byla předvolána jako obviněná,
- b) pokud se po opuštění území České republiky dobrovolně vrátí zpět, nebo je na území České republiky dopravena z cizího státu zákonným způsobem,
- c) pokud se zdržuje na území České republiky po uplynutí 15 dnů ode dne, kdy její přítomnost již není potřebná, přestože je mohla opustit, nebo
- d) pokud se k úkonu, k jehož provedení byla předvolána, nedostavila, ledaže jí v tom zabránily důvody nezávislé na její vůli.

(3) Předvolání osoby z cizího státu musí obsahovat též poučení o skutečnostech uvedených v odstavci 2.

(4) Má-li být předvolán cizinec, informuje justiční orgán nejméně 30 dnů před dnem, na který má být předvolán, ředitelství služby cizinecké policie o době, po kterou je potřebná jeho přítomnost v České republice pro účely trestního řízení, a požádá je o prověření, zda není nežádoucí osobou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a v případě, že je zařazen v evidenci nežádoucích osob, o jeho dočasné vyřazení na tuto dobu. V případě, že cizinec byl do evidence nežádoucích osob zařazen na základě pravomocně uloženého trestu vyhoštění, informuje justiční orgán předsedu senátu soudu příslušného k jeho výkonu o době, po kterou je potřebná přítomnost tohoto cizince v České republice, a požádá jej o přerušení výkonu trestu vyhoštění na tuto dobu.

(5) Předvolání cizince, který podléhá vízové povinnosti, z cizího státu musí obsahovat též poučení o postupu při podání žádosti o udělení víza a o náležitostech takové žádosti. Nejméně 30 dnů před dnem, na který má být cizinec předvolán, informuje justiční orgán ředitelství služby cizinecké policie a zastupitelský úřad příslušný k udělení víza předvolanému cizinci o jeho předvolání a o době, po kterou bude jeho přítomnost v České republice potřebná, a požádá je o potřebnou součinnost.

§ 45

(1) Má-li být mimo území České republiky proveden úkon uvedený v části první hlavě čtvrté oddílech čtvrtém až sedmém trestního řádu nebo v § 158d trestního řádu, k jehož provedení v České republice je zapotřebí vydat příkaz, povolení nebo usnesení, proti kterému není přípustná stížnost, anebo udělit souhlas, může příslušný justiční orgán vydat takový příkaz, povolení nebo usnesení nebo udělit takový souhlas, nelze-li provedení úkonu dosáhnout bez jeho vydání nebo udělení.

(2) Má-li být mimo území České republiky zajištěna věc nebo majetek a k zajištění věci nebo majetku v České republice je třeba vydat rozhodnutí, proti kterému je přípustná stížnost, justiční orgán vydá takové rozhodnutí vždy. Osobě, již má být zajištěna věc nebo majetek, se rozhodnutí doručí až po provedení zajištění nebo po nevyhovění žádosti o jeho provedení cizozemským orgánem. Obdobně podle věty první postupuje justiční orgán také v případě že rozhoduje o zrušení zajištění, omezení zajištění nebo povolení provedení úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem anebo o jiném úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem.

§ 46

Žádá-li justiční orgán cizozemský orgán o provedení úkonu právní pomoci a cizozemský orgán považuje náklady spojené s provedením požadovaného úkonu za nepřiměřené jeho účelu nebo z jiných důvodů, dohodne justiční orgán nebo, není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá, s cizozemským orgánem, jak budou tyto náklady uhrazeny, nebo jiné vhodné opatření.

DÍL 2

Poskytování právní pomoci cizozemským orgánům

§ 47

(1) Právní pomoc lze cizozemskému orgánu poskytnout pouze, je-li v cizím státu vedeno trestní řízení a pro účely tohoto řízení.

(2) Právní pomoc spočívající v

- a) provedení úkonů podle hlavy čtvrté oddílů čtvrtého a pátého trestního řádu,
- b) zajištění výkonu trestu propadnutí majetku, výkonu peněžitého trestu nebo výkonu zabránění části majetku podle hlavy dvacáté první oddílu pátého a sedmého trestního řádu,
- c) zajištění nároku poškozeného podle hlavy druhé oddílu sedmého trestního řádu,
- d) zadržení a otevření zásilky a její záměně podle hlavy čtvrté oddílu šestého trestního řádu,
- e) sledování zásilky podle § 65,
- f) odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle hlavy čtvrté oddílu sedmého trestního řádu nebo v přeshraničním odposlechu podle § 64,
- g) vyšetření duševního stavu podle § 116 odst. 2 trestního řádu,
- h) použití operativně pátracích prostředků podle § 158b až 158f trestního řádu,
- i) skrytém vyšetřování podle § 59 až 61, nebo
- j) přeshraničním sledování podle § 63,

Lze cizozemskému orgánu poskytnout pouze v souvislosti s činem, který by byl trestný i podle práva České republiky.

§ 48

Příslušnost k přijetí žádosti o právní pomoc a k jejímu vyřízení

(1) Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k přijetí žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc příslušné Nejvyšší státní zastupitelství; jinak je příslušné ministerstvo.

(2) Ústřední orgán žádost cizozemského orgánu o právní pomoc přezkoumá zejména s ohledem na podmínky a náležitosti vyplývající z tohoto zákona nebo mezinárodní smlouvy a požadavky vyplývající z dosavadního vzájemného styku a postoupí ji justičnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení, nebo žádost vrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné postoupit k vyřízení, anebo vyžádá nezbytná doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizozemský orgán požadovaná doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, ústřední orgán žádost vrátí.

(3) Umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při uskutečňování právní pomoci, je k přijetí žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc příslušný justiční orgán, který je příslušný k jejímu vyřízení podle odstavců 5 a 7. Tento justiční orgán žádost cizozemského orgánu o právní pomoc přezkoumá z hledisek uvedených v odstavci 2 a přistoupí k jejímu vyřízení, nebo žádost vrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné vyřídit, anebo si vyžádá nezbytná doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizozemský orgán požadovaná doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, justiční orgán žádost vrátí.

(4) Byla-li žádost cizozemského orgánu o právní pomoc doručena orgánu, který není příslušný k jejímu přijetí, neprodleně ji postoupí orgánu příslušnému k jejímu přijetí, a cizozemský orgán o tom vyrozumí.

(5) Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc příslušné krajské státní zastupitelství a jinak krajský soud, v jejichž obvodu má být proveden požadovaný úkon právní pomoci nestanoví-li tento zákon jinak. Spočívá-li požadovaný úkon právní pomoci výlučně v doručení písemnosti, k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc je příslušné okresní státní zastupitelství, je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, a jinak okresní soud, v jejichž obvodu má být doručení provedeno.

(6) Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, které souvisí s trestním řízením vedeným v České republice, v němž je činný státní zástupce vrchního státního zastupitelství, může žádost cizozemského orgánu o právní pomoc vyřídit s předchozím souhlasem Nejvyššího státního zastupitelství vrchní státní zastupitelství. Tím není dotčena zvláštní příslušnost k některým úkonům právní pomoci podle dílu 3.

(7) Je-li podle odstavce 5 dána místní příslušnost několika státních zastupitelství, nebo několika soudů, vyřídí žádost cizozemského orgánu o právní pomoc státní zastupitelství, jemuž byla žádost postoupena Nejvyšším státním zastupitelstvím, nebo soud, jemuž byla žádost postoupena ministerstvem, nebo v případě přímého styku státní zastupitelství, nebo soud, jemuž byla žádost jako prvnímu doručena, nebo postoupena orgánem, který nebyl příslušný k jejímu přijetí. Ústřední orgán postoupí žádost cizozemského orgánu o právní pomoc zejména tomu ze státních zastupitelství nebo soudů příslušných podle odstavce 5, v jehož obvodu má být provedeno nejvíce požadovaných úkonů právní pomoci nebo nejnáročnější úkon právní pomoci.

(8) Nesnese-li věc odkladu nebo je-li dán jiný důležitý důvod, může státní zastupitelství nebo soud příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc provést úkon právní pomoci i mimo svůj obvod; postupuje přitom přiměřeně podle § 53 a 54 trestního řádu.

(9) Jde-li o jednoduchý úkon právní pomoci, může-li to usnadnit provedení úkonu právní pomoci nebo je-li dán jiný důležitý důvod, může výjimečně ve svém obvodu státní zastupitelství nebo krajský soud příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc vykonat úkon právní pomoci dožádáním okresního státního zastupitelství

nebo okresního soudu, v jehož obvodu má být úkon právní pomoci proveden.

§ 48a

Příslušnost soudu k úkonům v přípravném řízení a k úkonům potřebným pro účely výkonu přiděleného opatření

(1) Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k provedení úkonu potřebného pro účely vyřízení žádosti o právní pomoc příslušný okresní soud v sídle krajského soudu, u něhož působí krajské státní zastupitelství příslušné k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc; v případě Městského soudu v Praze Obvodní soud pro Prahu 1, v případě Krajského soudu v Praze Okresní soud Praha-východ, v případě Krajského soudu v Plzni Okresní soud Plzeň-město a v případě Krajského soudu v Brně Městský soud v Brně. Dojde-li k odnětí a přikázání věci jinému krajskému státnímu zastupitelství nebo k postupu podle § 48 odst. 6, příslušnost soudu se nemění.

(2) K provedení úkonu potřebného pro účely výkonu přiděleného opatření podle nařízení Rady (EU) 2017/1939 je příslušný okresní soud v sídle soudu, u něhož působí státní zastupitelství, které bylo stanoveno jako místo výkonu funkce pomocného evropského pověřeného žalobce; odstavec 1 věta první část za středníkem se užije obdobně. Je-li soudem, u něhož působí státní zastupitelství, které bylo stanoveno jako místo výkonu funkce pomocného evropského pověřeného žalobce, Vrchní soud v Praze, je k provedení úkonu podle věty první příslušný Obvodní soud pro Prahu 1.

§ 49

Použití ustanovení právního řádu cizího státu

Orgány činné v trestním řízení postupují při vyřizování žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc podle právního řádu České republiky; ustanovení právního řádu cizího státu mohou použít pouze, pokud o to cizozemský orgán požádá.

§ 50

Zvláštní formy výpovědi svědků a znalců

(1) Pokud o to cizozemský orgán požádá, lze svědky a znalce vyslechnout pod přísahou. Přísaha pro svědky zní: „Přisahám na svou čest, že vypovím úplnou a čistou pravdu a nic nezamlčím.“ Přísaha pro znalce zní: „Přisahám na svou čest, že posudek podám podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

(2) Pokud o to cizozemský orgán požádá, lze výpověď svědka nebo znalce opatřit s jejich souhlasem ve formě písemného místopřísežného prohlášení. Nežádá-li cizozemský orgán o jiný postup, připojí justiční orgán k takovému prohlášení doložku osvědčující, že se jedná o výpověď svědka nebo znalce. Před podáním takového prohlášení musí být osoba poučena o možnosti výpověď v této formě odmítnout. V takovém případě justiční orgán provede výslech svědka nebo znalce, pokud je to pro cizozemský orgán postačující.

§ 51

Účast cizozemských orgánů a dalších osob při úkonech právní pomoci

(1) Cizozemské orgány nemohou na území České republiky provádět úkony trestního řízení.

(2) Přítomnost zástupců cizozemských orgánů a dalších osob, které se účastní trestního řízení v cizím státu, je při úkonu právní pomoci prováděném na území České republiky přípustná pouze se souhlasem orgánu příslušného k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(3) Jsou-li zástupci cizozemských orgánů nebo další osoby uvedené v odstavci 2 přítomny výsledku prováděnému na základě žádosti o právní pomoc v České republice, orgán činný v trestním řízení, který výslech provádí, jim umožní klást jeho prostřednictvím doplňující otázky. Otázky, které jsou v rozporu s trestním řádem, nejsou přípustné.

§ 52

Doručení písemnosti

(1) Adresátovi v České republice je možné doručit písemnost, která je vyhotovena v jazyce, o němž lze vzhledem k okolnostem případu předpokládat, že mu adresát rozumí, anebo písemnost, k níž je připojen překlad do tohoto jazyka.

(2) Není-li písemnost vyhotovena v jazyce podle odstavce 1 nebo není-li k ní připojen překlad do tohoto jazyka, vyžádá se překlad písemnosti od cizozemského orgánu a cizozemský orgán se současně upozorní, že jinak bude písemnost bez překladu adresátovi doručena pouze za podmínek uvedených ve větě poslední. Stanoví-li mezinárodní smlouva, že cizozemský orgán není povinen překlad písemnosti zajistit, nebo je-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů, zajistí překlad justiční orgán, který je příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc. Překlad písemnosti není zapotřebí, pokud adresát po poučení o možnosti odmítnout převzetí písemnosti v jazyce, kterému nerozumí, k níž není připojen překlad do jemu srozumitelného jazyka, prohlásí, že je ochoten písemnost převzít.

(3) Písemnost se adresátovi doručí podle ustanovení trestního řádu o doručování. Na základě výslovné žádosti cizozemského orgánu lze písemnost doručit do vlastních rukou nebo prostřednictvím justičního orgánu, který o doručení sepíše protokol. Prostřednictvím justičního orgánu, který o doručení sepíše protokol, lze písemnost doručit též v případě uvedeném v odstavci 2 větě poslední. V protokolu se kromě náležitostí podle § 55 odst. 1 trestního řádu uvede přesné označení doručované písemnosti.

(4) Cizozemský orgán může adresátovi v České republice doručit písemnost přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo s předchozím souhlasem ministra spravedlnosti podle § 4 odst. 4.

(5) Obsahuje-li doručovaná písemnost pohrůžku donucením, je taková pohrůžka na území České republiky neúčinná.

§ 53

Odklad provedení úkonu právní pomoci

(1) Justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc může odložit provedení požadovaného úkonu právní pomoci, pokud by jeho provedení mohlo ohrozit trestní řízení vedené v České republice nebo pokud jeho provedení není s ohledem na konkrétní okolnosti případu ze závažného důvodu dočasně možné.

(2) O odkladu provedení úkonu právní pomoci je třeba neprodleně informovat cizí stát. Současně je třeba sdělit důvod odkladu, a pokud je to možné, předpokládaný termín, kdy bude moci být úkon právní pomoci proveden.

§ 54

Odmítnutí poskytnutí právní pomoci

(1) Pokud tento zákon nestanoví jinak, justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc odmítne provedení požadovaného úkonu právní pomoci, pokud

- a) žádost cizozemského orgánu o právní pomoc neposkytuje dostatečný podklad pro provedení požadovaného úkonu právní pomoci a cizí stát ji přes výzvu v přiměřené době nedoplní,
- b) požadovaný úkon právní pomoci nelze podle právního řádu České republiky provést, nebo
- c) provedení požadovaného úkonu právní pomoci brání jiný závažný důvod.

(2) Před odmítnutím provedení požadovaného úkonu právní pomoci si justiční orgán vyžádá stanovisko ústředního orgánu; to neplatí, umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při uskutečňování právní pomoci.

(3) Odmítnutí provedení úkonu právní pomoci je třeba neprodleně oznámit cizímu státu s uvedením důvodů odmítnutí.

§ 55

Žádá-li cizozemský orgán o provedení úkonu právní pomoci na území České republiky a náklady spojené s provedením požadovaného úkonu by byly zjevně nepřiměřené jeho účelu, dohodne justiční orgán nebo, není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá, s cizozemským orgánem, jak budou tyto náklady uhrazeny, nebo jiné vhodné opatření.

§ 56

Poskytnutí informace a důkazu bez žádosti

(1) Justiční orgán může poskytnout cizozemskému orgánu bez žádosti o právní pomoc informaci nebo důkaz z trestního řízení, má-li za to, že je lze využít v trestním řízení vedeném v cizím státu. Poskytnutím informace nebo

důkazu nesmí dojít k ohrožení účelu trestního řízení v České republice.

(2) Justiční orgán může stanovit podmínky pro využití poskytnuté informace nebo důkazu v cizím státu. V takovém případě předem ověří u cizozemského orgánu, zda s takovými podmínkami souhlasí.

(3) Obdobně podle odstavců 1 a 2 justiční orgán postupuje ohledně oznámení o skutku, který nespadá do působnosti trestního zákona, ale mohl by být činem trestným podle práva cizího státu.

DÍL 3

Zvláštní ustanovení o některých úkonech právní pomoci

§ 57

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu na žádost České republiky

(1) Justiční orgán může požádat cizozemský orgán o zajištění výslechu podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce prostřednictvím technického zařízení pro přenos obrazu a zvuku (dále jen „videokonferenční zařízení“), jestliže není vhodné nebo možné, aby tato osoba byla vyslechnuta v České republice.

(2) Za podmínek uvedených v odstavci 1 může justiční orgán požádat cizozemský orgán o zajištění výslechu svědka nebo znalce prostřednictvím telefonu.

(3) Žádost podle odstavce 1 nebo 2 musí obsahovat kromě náležitostí uvedených v § 41 odst. 1, včetně základních otázek, které mají být vyslýchány osobě položeny, i jméno osoby, která bude provádět výslech na území České republiky, důvod, pro který není vhodné nebo možné, aby osoba byla vyslechnuta v České republice, a doslovné znění ustanovení právních předpisů České republiky, podle kterých bude při výslechu postupováno.

(4) Justiční orgán provádí výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu podle trestního řádu; současně přihlédne k opatřením cizozemského orgánu směřujícím k tomu, aby při výslechu nebyly porušovány základní zásady právního řádu dotčeného cizího státu. Nemůže-li jim vyhovět a nedohodne-li se o způsobu provádění výslechu, výslech ukončí.

§ 58

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu na žádost cizího státu

(1) Justiční orgán může umožnit cizozemskému orgánu na jeho žádost provedení výslechu podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce prostřednictvím videokonferenčního zařízení, jestliže není vhodné nebo možné, aby tato osoba byla vyslechnuta v cizím státu.

(2) Za podmínek uvedených v odstavci 1 může justiční orgán umožnit cizozemskému orgánu na jeho žádost provedení výslechu svědka nebo znalce prostřednictvím telefonu.

(3) Neobsahuje-li žádost cizozemského orgánu základní otázky, které mají být vyslýchány osobě položeny, nebo

doslovné znění ustanovení právních předpisů cizího státu, podle kterých bude při výsledku postupováno, vyžádá si justiční orgán jejich doplnění.

(4) Na předvolání vyslychaných osob, přibrání tlumočníka a na postup při sepisování protokolu o výsledku se použijí obdobně ustanovení trestního řádu. O výsledku se vždy sepíše protokol, v němž je třeba kromě základních náležitostí podle § 55 trestního řádu uvést i technické podmínky, za kterých byl výslech prováděn.

(5) Před započítáním výsledku justiční orgán ověří totožnost vyslychané osoby a poučí ji podle ustanovení trestního řádu a tohoto zákona. Následně umožní cizozemskému orgánu, aby provedl výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu.

(6) Justiční orgán je při výsledku přítomen a dbá na to, aby v jeho průběhu nebyly porušeny základní zásady trestního řízení a zájmy České republiky uvedené v § 5. V případě jejich porušení výslech přeruší a přijme opatření, aby výslech dále probíhal v souladu s těmito zásadami, případně výslech ukončí.

(7) Vyslychaná osoba může využít svého práva odepřít výpověď jak podle trestního řádu, tak i podle práva dotčeného cizího státu. Pokud vyslychaná osoba odepře vypovídat, ačkoli je k tomu povinná, lze proti ní obdobně použít opatření podle trestního řádu.

(8) Vyslychané osobě lze poskytnout ochranu za podmínek a způsobem stanoveným v § 55 odst. 2 trestního řádu a v zákonu o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením.

§ 59

Skryté vyšetřování na území České republiky

(1) Na území České republiky může být použit jako agent příslušník zahraničního bezpečnostního sboru.

(2) Pro účely trestního řízení vedeného v České republice povoluje použití příslušníka zahraničního bezpečnostního sboru jako agenta na návrh státního zástupce vrchního státního zastupitelství soudce vrchního soudu, v jehož obvodu je státní zástupce podávající návrh činný, po podání obžaloby předseda senátu soudu prvního stupně.

(3) Pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu povoluje použití příslušníka zahraničního bezpečnostního sboru jako agenta na návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze soudce Vrchního soudu v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze může návrh podat pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(4) Příslušník zahraničního bezpečnostního sboru při plnění úkolů podle odstavce 1 vykonává v rozsahu nezbytném pro plnění těchto úkolů oprávnění a povinnosti příslušníka Policie České republiky nebo Generální inspekce bezpečnostních sborů. Při provádění úkonů na území České republiky je vázán právním řádem České republiky a jeho činnost řídí příslušník Policie České republiky stanovený podle zákona o Policii České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů stanovený podle zákona o Generální inspekci bezpečnostních sborů.

§ 60

Skryté vyšetřování na území cizího státu

(1) Příslušník Policie České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů může být použit na území cizího státu jako agent.

(2) Pro účely trestního řízení vedeného v České republice je třeba před použitím příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů jako agenta a po vydání povolení podle § 158e odst. 4 z § 158f trestního řádu vyžádat souhlas příslušného cizozemského orgánu. Žádost o právní pomoc podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(3) Součástí žádosti o právní pomoc podle odstavce 2 je i požadavek na sdělení podmínek, za kterých příslušník Policie České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů bude moci být na území cizího státu použit jako agent.

(4) O vyslání příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů na území cizího státu za účelem jeho použití jako agenta rozhoduje po splnění podmínek uvedených v odstavci 2 v případě příslušníka Policie České republiky policejní prezident a v případě příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů její ředitel.

§ 61

Skryté vyšetřování s použitím příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů na území České republiky pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu

(1) Příslušník Policie České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů může být použit na území České republiky jako agent pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu.

(2) Použití příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů jako agenta povoluje na návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze soudce Vrchního soudu v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze může návrh podat pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

§ 62

Přeshraniční sledování orgánem České republiky

(1) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může policejní orgán, který provádí sledování osob a věcí, překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území cizího státu, a to na základě povolení vydaného příslušným cizozemským orgánem po předchozí žádosti o právní pomoc.

(2) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva a nesnese-li věc odkladu, může policejní orgán překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území cizího státu i bez předchozího povolení, ihned po překročení státní hranice je však povinen o tom informovat příslušný cizozemský orgán a příslušný justiční orgán, který při splnění

zákonných podmínek neprodleně požádá o dodatečné povolení. Policejní orgán je povinen sledování ukončit, jakmile je o to požádán příslušným cizozemským orgánem nebo pokud neobdrží povolení do 5 hodin od překročení státní hranice; sledování je povinen ukončit rovněž, pokud mu příslušný justiční orgán oznámí, že o dodatečné povolení nepožádá.

(3) Informace získané z přeshraničního sledování, které nebylo povoleno, nelze pro účely dokazování v trestním řízení použít.

(4) Žádosti o právní pomoc podle odstavce 1 nebo 2 podává a související úkony provádí státní zástupce, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 4 platí přiměřeně, má-li být přeshraniční sledování na území cizího státu prováděno prostřednictvím technického nebo jiného prostředku bez přítomnosti policejního orgánu České republiky. Podmínka, že tak stanoví mezinárodní smlouva, nemusí být v takovém případě splněna.

§ 63

Přeshraniční sledování cizozemským orgánem

(1) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může cizozemský orgán, který provádí sledování osob a věcí, překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území České republiky, a to na základě povolení vydaného příslušným justičním orgánem po předchozí žádosti o právní pomoc.

(2) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva a nesnese-li věc odkladu, může cizozemský orgán překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území České republiky i bez předchozího povolení, ihned po překročení státní hranice je však povinen o tom informovat Policejní prezídium České republiky. Příslušný justiční orgán může na základě žádosti o právní pomoc takové sledování dodatečně povolit. Cizozemský orgán je povinen sledování ukončit, jakmile je o to požádán příslušným orgánem České republiky nebo pokud neobdrží povolení do 5 hodin od překročení státní hranice.

(3) Přeshraniční sledování na území České republiky podle odstavců 1 a 2 povoluje a související úkony provádí Krajské státní zastupitelství v Praze. Povolení platí rovněž pro policejní orgán České republiky, pokud od cizozemského orgánu převezme v téže věci sledování na území České republiky.

(4) Při provádění sledování na území České republiky je cizozemský orgán vázán právním řádem České republiky a pokyny policejního orgánu České republiky. Cizozemský orgán není oprávněn vykonávat prohlídky, vstupovat do obydlí, jiných prostor a na pozemky, ani zadržet nebo vyslýchat sledovanou osobu.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 3 platí přiměřeně, má-li být přeshraniční sledování na území České republiky prováděno prostřednictvím technického nebo jiného prostředku bez přítomnosti cizozemského orgánu. Podmínka, že tak stanoví mezinárodní smlouva, nemusí být v takovém případě splněna.

§ 64

Přeshraniční odposlech

(1) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že lze z cizího státu provádět odposlech telekomunikačního provozu na území České republiky bez její technické pomoci, je k rozhodování o udělení souhlasu s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním a k souvisejícím úkonům příslušný Krajský soud v Praze; je-li v cizím státu provádějším odposlech vedeno přípravné řízení, rozhodne na návrh státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze. Souhlas s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním lze udělit pouze při splnění podmínek uvedených v § 88 trestního řádu.

(2) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že lze z České republiky provádět odposlech telekomunikačního provozu na území cizího státu bez jeho technické pomoci, státní zástupce a po podání obžaloby soud informuje způsobem stanoveným v mezinárodní smlouvě cizí stát o předpokládaném nebo prováděném odposlechu.

§ 65

Sledovaná zásilka

(1) Na území České republiky může být sledována zásilka pro účely trestního řízení v cizím státu. Sledování zásilky nařizuje a související úkony provádí Krajské státní zastupitelství v Praze.

(2) V průběhu sledování zásilky podle odstavce 1 nebo v průběhu sledování zásilky prováděného cizozemským orgánem na území cizího státu na základě žádosti státního zástupce může policejní orgán provádět nezbytná opatření k tomu, aby se pod kontrolou celních orgánů dostala zásilka věcí uvedených v § 87a trestního řádu nebo věcí je nahrazujících z území České republiky do cizího státu nebo naopak, anebo z cizího státu přes území České republiky do třetího státu.

(3) Úkon směřující proti dalšímu držení věcí, které tvoří obsah sledované zásilky, se neučiní, jestliže sledovaná zásilka přechází státní hranici a její sledování na základě žádosti státního zástupce nebo cizozemského orgánu o právní pomoc převezme příslušný cizozemský orgán.

§ 65a

Uchování dat na žádost České republiky

(1) Je-li pro účely trestního řízení zapotřebí zajistit urychlené uchování dat uložených v počítačovém systému nebo na nosiči informací, který se nachází na území cizího státu, útvar Policie České republiky, který plní funkci kontaktního místa podle mezinárodní smlouvy⁵¹), (dále jen „útvar Policie“) požádá s předchozím souhlasem justičního orgánu cizozemský orgán o uchování takových dat.

(2) Žádost o uchování dat musí obsahovat:

- a) označení orgánu, který podává žádost, a datum sepsání žádosti,
- b) stručný popis skutku, o kterém se vede trestní řízení, a jeho právní kvalifikaci,
- c) přesné označení dat, jejichž uchování je požadováno, a jejich souvislost se skutkem, pro který je trestní řízení vedeno,

- d) dostupné informace nezbytné pro zjištění osoby, která drží nebo má pod svoji kontrolou požadovaná data, nebo pro zjištění umístění počítačového systému nebo jiného nosiče informací,
- e) důvod, pro který je nezbytné data uchovat, a
- f) informaci o tom, že justiční orgán zamýšlí podat žádost o právní pomoc nebo vydat evropský vyšetřovací příkaz, v nichž požádá o zajištění uchovaných dat.

(3) Překlad žádosti uvedené v odstavci 2 zajistí útvar Policie.

§ 65b

Uchování dat na žádost cizího státu

(1) Požádá-li cizozemský orgán o urychlené uchování dat uložených v počítačovém systému nebo nosiči informací, který se nachází na území České republiky, žádost vyřídí s předchozím souhlasem justičního orgánu útvar Policie.

(2) K udělení souhlasu podle odstavce 1 je příslušný justiční orgán, který bude příslušný k postupu podle části třetí hlavy I dílu 2 nebo k postupu podle části páté hlavy XI dílů 1 a 2, pokud cizí stát následně zašle do České republiky žádost o právní pomoc nebo evropský vyšetřovací příkaz za účelem zajištění uchovaných dat.

(3) Příkaz k uchování dat se vydá na omezenou dobu, která nesmí být kratší než 60 dnů a delší než 90 dnů; novým příkazem ji lze na odůvodněnou žádost cizozemského orgánu prodloužit o dalších 90 dnů. Jinak se použije obdobně § 7b trestního řádu.

(4) Žádosti cizozemského orgánu o uchování dat nelze vyhovět, pokud neobsahuje náležitosti uvedené v § 65a odst. 2 a cizozemský orgán je nedoplní ani dodatečně v požadované lhůtě, přestože byl upozorněn na následky s tím spojené.

(5) Lze-li vzhledem k zjištěným okolnostem mít za to, že nařízení uchování dat určité osobě dostatečně nezajistí budoucí dostupnost těchto dat nebo by takový postup mohl vést k vyzrazení informací o trestním řízení vedeném v cizím státě, útvar Policie o tom neprodleně uvědomí cizozemský orgán a vyžádá si informaci, zda i přesto trvá na vyřízení žádosti nebo zda ji vezme zpět.

(6) Útvar Policie vyrozumí cizozemský orgán o způsobu vyřízení jeho žádosti a upozorní jej, že je třeba, aby před uplynutím doby, na kterou byl příkaz k uchování dat vydán, případně prodloužené podle odstavce 3, byla do České republiky zaslána žádost o právní pomoc nebo evropský vyšetřovací příkaz požadující zajištění uchovaných dat, jinak nebudou data dále uchovávána. Zašle-li cizí stát takovou žádost nebo příkaz do České republiky justičnímu orgánu před uplynutím doby stanovené v příkazu k uchování dat, doba uchování dat se prodlužuje až do doby konečného vyřízení žádosti nebo příkazu justičním orgánem; justiční orgán o tom neprodleně vyrozumí osobu, vůči níž příkaz k uchování dat směřuje.

§ 65c

V rámci přidělení opatření nebo výkonu přiděleného opatření podle nařízení Rady (EU) 2017/1939 může evropský

pověřený žalobce vykonávat též oprávnění, která jsou v tomto dílu v souvislosti s podáním nebo vyřízením žádosti o právní pomoc týkající se skrytého vyšetřování, přeshraničního sledování, přeshraničního odposlechu nebo sledované zásilky svěřena státnímu zástupci vrchního státního zastupitelství nebo Krajského státního zastupitelství v Praze.

§ 66

Poskytování informací z evidence Rejstříku trestů

(1) Je-li žádost jiného než členského státu o poskytnutí informací z evidence Rejstříku trestů pro účely trestního řízení součástí žádosti tohoto státu o právní pomoc spočívající ve více úkonech, je k jejímu vyřízení příslušný justiční orgán, který je příslušný k vyřízení zbývajících částí žádosti o právní pomoc.

(2) Jde-li pouze o žádost jiného než členského státu o poskytnutí informací z evidence Rejstříku trestů pro účely trestního řízení a v cizím státu je vedeno přípravné řízení, je k jejímu vyřízení příslušné Nejvyšší státní zastupitelství; jinak je příslušné ministerstvo.

(3) Umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů, je k vyřízení žádosti podle odstavce 2 příslušné krajské státní zastupitelství, je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, a jinak krajský soud, v jejichž obvodu má bydliště osoba, ohledně níž jsou informace z evidence Rejstříku trestů vyžadovány; nemá-li taková osoba bydliště na území České republiky, je k vyřízení takové žádosti příslušné Krajské státní zastupitelství v Praze a Krajský soud v Praze. Týká-li se jedna žádost více osob, vyřídí ji to z příslušných krajských státních zastupitelství nebo ten z příslušných krajských soudů, kterému byla žádost jako prvnímu doručena nebo postoupena orgánem, který není příslušný k jejímu vyřízení.

(4) Pro účely vyřízení žádosti cizozemského orgánu o poskytnutí informací z evidence Rejstříku trestů podle odstavců 1 a 2 je orgán příslušný k jejímu vyřízení oprávněn si vyžádat opis z takové evidence vedené podle zákona o Rejstříku trestů.

§ 66a

Zajištění věci

Justiční orgán vyřídí žádost cizozemského orgánu o právní pomoc spočívající v zajištění věci pro účely zajištění výkonu rozhodnutí, na jehož základě má být zaplacen peněžitá částka až do výše hodnoty výnosu z trestné činnosti, tak, že vydá rozhodnutí o zajištění náhradní hodnoty podle § 79g trestního řádu až do výše předpokládaného výnosu z trestné činnosti.

§ 67

(1) Věc vydanou nebo odňatou na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc může justiční orgán příslušný k vyřízení takové žádosti předat pro účely dokazování na nezbytnou dobu příslušnému cizozemskému orgánu; zároveň jej požádá o její vrácení. Nebrání-li tomu práva třetích osob, může se justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti o právní pomoc vzdát jejího vrácení do České republiky.

(2) Předání věci cizozemskému orgánu může být dočasně odloženo nebo lze věc předat cizozemskému orgánu na dobu stanovenou justičním orgánem příslušným k vyřízení žádosti o právní pomoc, je-li takové věci třeba pro trestní řízení vedené v České republice.

(3) Pokud byla věc již vydána nebo odňata v trestním řízení vedeném v České republice, může justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti o právní pomoc se souhlasem příslušného státního zástupce nebo předsedy senátu tuto věc předat cizozemskému orgánu pro účely dokazování na stanovenou dobu.

§ 68

V případě, že byla na žádost cizozemského orgánu zajištěna věc nebo majetek, justiční orgán ověří u tohoto orgánu, zda důvod zajištění trvá. Pokud tento orgán na opakované dotazy v přiměřené době nereaguje, má se za to, že důvod zajištění pominul.

§ 69

Dočasné převzetí osoby z cizího státu

(1) Jestliže je k provedení úkonů trestního řízení na území České republiky potřebná účast jiné osoby než obviněného nebo podezřelého a tato osoba je v cizím státu ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, požádá státní zástupce a po podání obžaloby soud o dočasné předání této osoby. V žádosti o právní pomoc je třeba vedle náležitostí uvedených v § 41 odst. 1 uvést, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je účast osoby nezbytná, a ujištění, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě. Pokud cizí stát požádá o ujištění, že vůči osobě budou uplatněna omezení vyplývající z důvodu vazby na jeho území, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu je může poskytnout, pokud taková omezení nejsou v rozporu s právním řádem České republiky.

(2) Jestliže cizí stát povolí dočasné předání osoby, rozhodne soudce na návrh státního zástupce a po podání obžaloby předseda senátu, že tato osoba bude po dobu dočasného převzetí ve vazbě. Vazba začíná okamžikem převzetí této osoby orgány České republiky. Rozhodnutí se osobě doručí bez zbytečného odkladu po jejím dodání věznici. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí.

(3) Vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, a s tím související propuštění této osoby z vazby zajistí státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu. Doby, na kterou bylo dočasné předání povoleno, nelze překročit, ledaže s tím cizí stát souhlasí.

(4) Požádá-li dočasně převzatá osoba o propuštění z vazby, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu předá takovou žádost příslušnému cizozemskému orgánu.

(5) Sdělí-li cizozemský orgán, že dočasně převzatá osoba má být propuštěna z vazby, zajistí její propuštění bez zbytečného odkladu státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu; v takovém případě se vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, nezajišťuje. O propuštění osoby z vazby je třeba informovat cizozemský orgán.

(6) Ustanovení odstavců 2 až 5 se přiměřeně užití na dočasné převzetí osoby z cizího státu k vykonání úkonů právní pomoci na území České republiky na základě žádosti cizího státu o právní pomoc.

(7) Ustanovení odstavců 1 až 5 se přiměřeně užití rovněž na dočasné převzetí osoby, která se nachází v cizím státu ve výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byla do cizího státu předána z České republiky podle hlavy IV dílu 2, je-li její osobní přítomnost v České republice nezbytná za účelem přezkoumání rozsudku.

§ 70

Dočasné předání osoby do cizího státu

(1) Osobu nacházející se ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody na území České republiky lze na žádost cizozemského orgánu dočasně předat do cizího státu k vykonání úkonů trestního řízení na území tohoto státu, jestliže

- a) tato osoba s dočasným předáním souhlasí,
- b) nemá v trestním řízení v cizím státu postavení obviněného nebo podezřelého,
- c) její přítomnost na území České republiky pro účely trestního řízení zde vedeného není nezbytná,
- d) v důsledku jejího předání nedojde ke zmaření účelu vazby, trestu nebo ochranného opatření,
- e) cizí stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a budou proti ní uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(2) Dočasné předání osoby podle odstavce 1 povoluje a jeho provedení zajišťuje, jde-li o

- a) vazbu v přípravném řízení, soud příslušný podle § 26 trestního řádu na návrh státního zástupce,
- b) vazbu v řízení po podání obžaloby, předseda senátu soudu, který řízení vede,
- c) výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, samosoudce okresního soudu, v jehož obvodu se tento trest nebo ochranné opatření vykonává.

(3) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(4) Soud příslušný k povolení dočasného předání osoby stanoví přiměřenou lhůtu pro její vrácení do České republiky. Tuto lhůtu lze po dohodě s příslušným cizozemským orgánem prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno; jde-li o vazbu v přípravném řízení, lze tak učinit pouze po vyjádření státního zástupce. Pokud vrácení osoby brání okolnosti cizím státem neovlivnitelné, nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví, musí být osoba vrácena bez zbytečného odkladu po odpadnutí takové překážky. Dočasné předání osoby lze provést i opakovaně.

(5) Osoba, o jejíž dočasné předání jde, musí být před vyslovením souhlasu se svým dočasným předáním soudcem nebo předsedou senátu soudu příslušného podle odstavce 2 seznámena s důvodem dočasného předání a poučena o významu takového souhlasu a o následcích, které jsou s ním spojeny. Souhlas s dočasným předáním nelze vzít zpět.

(6) Ustanovení odstavců 1 až 5 se přiměřeně užijí na dočasné předání osoby do cizího státu k vykonání úkonů právní pomoci na území cizího státu na základě žádosti justičního orgánu o právní pomoc.

(7) Ustanovení odstavců 1 až 5 se přiměřeně užijí rovněž na dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byla do České republiky předána z cizího státu podle hlavy IV dílu 1, je-li její osobní přítomnost v cizím státu nezbytná za účelem přezkoumání rozsudku.

§ 71

Dohoda o společném vyšetřovacím týmu

(1) S příslušnými orgány jednoho nebo více cizích států lze uzavřít dohodu o společném vyšetřovacím týmu.

(2) Žádost o uzavření dohody o společném vyšetřovacím týmu podává státní zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení, prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství. Vedle náležitostí uvedených v § 41 odst. 1 v žádosti uvede

- a) navrhovaný účel společného vyšetřovacího týmu a dobu, na kterou by měl být zřízen,
- b) navrhované složení společného vyšetřovacího týmu,
- c) charakteristiku pravomocí orgánů České republiky, ohledně nichž je navrhováno, aby se společného vyšetřovacího týmu účastnily,
- d) navrhovaný pracovní jazyk společného vyšetřovacího týmu,
- e) navrhované místo působení společného vyšetřovacího týmu a způsob jeho fungování, včetně návrhu na určení vedoucího společného vyšetřovacího týmu.

(3) K přijetí žádosti cizozemského orgánu o uzavření dohody o společném vyšetřovacím týmu je příslušné Nejvyšší státní zastupitelství.

(4) Dohodu o společném vyšetřovacím týmu za Českou republiku uzavírá Nejvyšší státní zastupitelství. Dohoda o společném vyšetřovacím týmu obsahuje zejména

- a) určení stran dohody,
- b) ustanovení o zřízení společného vyšetřovacího týmu, jeho předmětu, účelu a době, na kterou byl zřízen a která může být dohodou stran prodloužena,
- c) složení týmu,
- d) charakteristiku pravomocí orgánů, které se společného vyšetřovacího týmu účastní,
- e) pracovní jazyk společného vyšetřovacího týmu,
- f) místo působení společného vyšetřovacího týmu a způsob jeho fungování, včetně určení vedoucího společného vyšetřovacího týmu.

§ 72

Provádění úkonů společným vyšetřovacím týmem

(1) Je-li třeba provést úkon trestního řízení v jiném státu, který se společného vyšetřovacího týmu účastní, může člen společného vyšetřovacího týmu z tohoto státu požádat příslušné orgány svého státu o provedení takového úkonu přímo, není-li to v rozporu s právem tohoto státu. Jsou-li takto žádány orgány České republiky, žádost se posoudí, jako kdyby se jednalo o úkon trestního řízení vedeného v České republice.

(2) Důkazy získané v rámci společného vyšetřovacího týmu mohou být použity v trestním řízení v České republice, pokud byly získány v souladu s právním řádem státu, na jehož území byly získány, nebo v souladu s právním řádem České republiky.

(3) Provedení úkonů trestního řízení v jiném státu, než který se společného vyšetřovacího týmu účastní, je třeba vyžádat na základě žádosti o právní pomoc. V takové žádosti se vedle náležitostí uvedených v § 41 odst. 1 uvede, že právní pomoc se žádá pro účely společného vyšetřovacího týmu.

§ 73

Působení společného vyšetřovacího týmu na území České republiky

(1) Působí-li společný vyšetřovací tým na území České republiky, je jeho vedoucím státní zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení.

(2) Členové společného vyšetřovacího týmu plní své úkoly pod vedením vedoucího, přičemž jsou vázáni právním řádem České republiky a podmínkami stanovenými v dohodě o společném vyšetřovacím týmu.

(3) Cizozemští členové společného vyšetřovacího týmu mohou být přítomni při úkonu trestního řízení prováděném na území České republiky, ledaže vedoucí společného vyšetřovacího týmu z důležitého důvodu rozhodne jinak. Na účast cizozemských členů společného vyšetřovacího týmu při výslechu se přiměřeně užije § 51 odst. 3. Cizozemští členové společného vyšetřovacího týmu nemohou provádět úkony trestního řízení na území České republiky.

§ 74

Výměna informací

(1) Členové společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku mohou společnému vyšetřovacímu týmu poskytovat informace v souladu s právními předpisy České republiky a v mezích svých pravomocí.

(2) Informace získané zákonným způsobem členem společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku v rámci společného vyšetřovacího týmu, které jinak nejsou dostupné orgánům České republiky, mohou být použity pro

a) účely, pro které byl společný vyšetřovací tým zřízen,

b) odhalování, vyšetřování a stíhání jiného trestného činu, pokud k tomu stát, ve kterém byla informace získána, udělil souhlas,

c) předcházení nebo odstraňování bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti, nebo

d) jiné účely, pokud je to dohodnuto mezi státy, které společný vyšetřovací tým zřídily.

(3) K vyžádání souhlasu podle odstavce 2 písm. b) je příslušný státní zástupce, který je nebo byl členem společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku.

(4) Je-li Česká republika požádána jiným státem, který se společného vyšetřovacího týmu účastní nebo účastnil, o udělení souhlasu s použitím informace, která byla získána zákonným způsobem na jejím území v rámci společného vyšetřovacího týmu, pro účely odhalování, vyšetřování nebo stíhání jiného trestného činu, udělení souhlasu může být odepřeno v případě, že by její použití mohlo ohrozit trestní řízení vedené v České republice, nebo pokud by byl dán důvod k odmítnutí poskytnutí právní pomoci. K udělení souhlasu je příslušný státní zástupce, který je nebo byl členem společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku.

§ 75

(1) Ustanovení dílu prvního přiměřeně platí pro vyžádání odsuzujícího rozsudku a s ním souvisejících informací za účelem záznamu údajů o odsouzení cizozemským soudem do evidence Rejstříku trestů podle zákona o Rejstříku trestů.

(2) Ustanovení dílu druhého přiměřeně platí pro poskytnutí odsuzujícího rozsudku soudu České republiky a s ním souvisejících informací cizímu státu pro obdobný účel jako uvedený v odstavci 1.

§ 76

Doručení písemnosti prostřednictvím zastupitelského úřadu

(1) Justiční orgán může pověřit doručením písemnosti zastupitelský úřad České republiky. Pro obsahové náležitosti takového pověření přiměřeně platí § 41 odst. 1.

(2) Na základě pověření podle odstavce 1 může zastupitelský úřad České republiky provést

a) doručení písemnosti osobě ve státu, kde vykonává působnost, nebrání-li tomu předpisy státu, na jehož území má být doručení provedeno, a je-li osoba ochotna písemnost přijmout,

b) doručení písemnosti občanu České republiky, který požívá ve státu, na jehož území má být doručení provedeno, diplomatických nebo konzulárních výsad a imunit.

(3) Zastupitelský úřad České republiky postupuje přiměřeně podle právních předpisů České republiky o doručování písemností; úkony jím provedené mají tytéž účinky, jako kdyby je provedl justiční orgán sám.

(4) Před pověřením zastupitelského úřadu České republiky doručením písemnosti podle odstavce 2 písm. a) požádá justiční orgán ústřední orgán o ověření, zda takovému postupu nebrání právní předpisy státu, kde má být doručení provedeno.

§ 77

Regresní nároky

(1) Ministerstvo za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou uhradí na žádost cizího státu částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody způsobené úřední osobou České republiky v souvislosti s úkonem právní pomoci prováděným na jeho území.

(2) Ministerstvo je za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou oprávněno žádat po cizím státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody způsobené úřední osobou cizího státu v souvislosti s úkonem právní pomoci prováděným na území České republiky.

HLAVA II

Vydání osoby

DÍL 1

Vyžádání z cizího státu

§ 78

Příslušnost soudu

Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je soud, který vede trestní řízení, a v přípravném řízení soud příslušný podle § 26 trestního řádu.

§ 79

Podklady pro vyžádání z cizího státu

(1) Byl-li vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo byly-li soudem učiněny úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a nepodařilo-li se ji ve lhůtě jednoho roku od vydání příkazu nebo provedení uvedených úkonů zadržet, zatknout nebo dodat do výkonu takového trestu anebo ochranného opatření, předseda senátu požádá bez zbytečného odkladu ministerstvo o provedení opatření nezbytných pro její vyžádání z cizího státu; v přípravném řízení tak učiní soudce na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po uplynutí téže lhůty. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž vyžádání jde, zdržuje v cizím státu, je možné požádat ministerstvo o zajištění nezbytných úkonů i před uplynutím lhůty 1 roku.

(2) Žádost podle odstavce 1 se nepodá, jestliže

- a) lze předpokládat uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody kratšího než 4 měsíce nebo pouze jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody,
- b) nepodmíněný trest odnětí svobody, který má osoba, o jejíž vyžádání jde, vykonat, nebo jeho zbytek je kratší než

4 měsíce, ledaže tato osoba má vykonat též jiný nepodmíněný trest nebo jeho zbytek, jejich součet činí alespoň 4 měsíce a lze očekávat, že žádost podle odstavce 1 bude podána i pro tento jiný trest nebo jeho zbytek,

c) vydáním osoby, o jejíž vyžádání jde, by vznikly České republice náklady nebo důsledky zjevně nepřiměřené veřejnému zájmu na trestním stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,

d) vydáním by byla osobě, o jejíž vyžádání jde, způsobena újma zjevně nepřiměřená významu trestního řízení nebo následkům trestného činu, zejména s ohledem na její věk, zdravotní stav nebo rodinné poměry, nebo

e) skutek je trestným činem, na který trestní zákon stanoví nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby méně než 1 rok.

(3) Žádost podle odstavce 1 lze podat též pro skutek, u kterého je dána některá z překážek podle odstavce 2 písm.

a) až c) a e), je-li podávána pro více skutků, z nichž alespoň u jednoho nebrání ustanovení odstavce 2 podání žádosti.

(4) V přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce o způsobu vyřízení jeho návrhu. Pokud návrhu nevyhoví, uvede současně důvody, pro které tak učinil.

(5) K žádosti podle odstavce 1 soud přiloží

a) příkaz k zadržení, příkaz k zatčení, nebo příkaz k dodání do výkonu trestu,

b) prohlášení o totožnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, obsahující její jméno a příjmení, další osobní údaje umožňující její identifikaci a údaje o státní příslušnosti, popřípadě její popis, fotografii a otisky prstů,

c) podrobné vylíčení skutkového děje s přesným vyznačením doby, místa a způsobu spáchání,

d) zákonné pojmenování trestného činu s doslovným zněním příslušných zákonných ustanovení, včetně stanovené trestní sazby pro daný trestný čin,

e) doslovné znění ustanovení trestního zákona o promlčení trestní odpovědnosti nebo výkonu trestu, a pokud od spáchání trestného činu uplynula doba delší než 3 roky nebo od právní moci rozhodnutí, na jehož základě má být trest vykonán, doba delší než 5 let, uvedení úkonů, kterými došlo ke stavění nebo přerušení běhu promlčecí doby,

f) opis z evidence Rejstříku trestů týkající se osoby, o jejíž vyžádání jde, a informaci, zda je proti této osobě vedeno v České republice jiné trestní řízení.

(6) Pro účely vyžádání osoby z cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody soud předá ministerstvu též stejnopisy nebo ověřené kopie rozhodnutí soudu prvního stupně s doložkou právní moci a rozhodnutí soudu druhého stupně, bylo-li vydáno. Pokud bylo rozhodnutí vydáno v řízení proti uprchlému nebo v nepřítomnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, soud ministerstvu předá také vylíčení způsobu zajištění práv obhajoby; jde-li o řízení proti uprchlému, připojí také doslovné znění § 306a trestního řádu a ustanovení trestního zákona o promlčení trestní odpovědnosti.

(7) Byl-li uložen souhrnný trest, soud ministerstvu předá písemnosti uvedené v odstavci 5 písm. c) až e) a v odstavci 6 též ve vztahu k rozsudkům o všech sbíhajících se trestných činech, za které byl souhrnný trest uložen.

(8) Soud ministerstvu předá na jeho žádost další písemnosti potřebné k vyžádání osoby z cizího státu; k tomu státní zástupce poskytne nezbytnou součinnost.

(9) Ministerstvo určí formu, v jaké mají být písemnosti podle odstavců 5 až 8 soudem vyhotoveny a překladem do kterého jazyka mají být soudem opatřeny, lze-li předpokládat, že takovou formu nebo překlad bude vyžadovat cizí stát, nebo jsou-li zapotřebí pro účely mezinárodního pátrání.

(10) Dojde-li k pravomocnému odsouzení osoby, o jejíž vyžádání jde, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nejméně 4 měsíce nebo k pravomocnému uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a byla-li ohledně ní dříve podána žádost podle odstavce 1 za účelem vyžádání k trestnímu stíhání, nebo změnil-li se rozhodné skutečnosti, které vedly k podání takové žádosti, zejména právní kvalifikace nebo skutkové okolnosti, podá soud neprodleně novou žádost a současně odvolá původní žádost; dojde-li ke změně rozhodných skutečností v přípravném řízení, učiní tak na návrh státního zástupce, který jej podá neprodleně poté, co k takové změně došlo. Obdobně se postupuje, bylo-li osobě, o jejíž vyžádání jde a ohledně níž byla dříve podána žádost podle odstavce 1 na základě příkazu k zadržení, doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání.

§ 80

Působnost ministerstva

(1) Orgánem příslušným k vyžádání osoby z cizího státu na základě žádosti soudu podle § 79 odst. 1 je ministerstvo. Poté, co od soudu obdrží tuto žádost spolu s požadovanými přílohami, provede opatření za účelem vyžádání osoby z cizího státu, zejména požádá orgány Policie České republiky o zajištění pátrání po osobě, o jejíž vyžádání jde, v cizím státu, a není-li uvedeno v odstavci 2 jinak, podá cizímu státu, na jehož území se tato osoba zdržuje, žádost o její vydání.

(2) Ministerstvo žádost o vydání nemusí podat, jestliže

a) lze důvodně předpokládat, že cizí stát nevydá osobu, o jejíž vyžádání jde, nebo

b) vydání této osoby by bylo zjevně neúčelné, zejména jsou-li dány důvody uvedené v § 79 odst. 2 písm. c), nebo nevhodné z důvodů uvedených v § 79 odst. 2 písm. d), ledaže soud ve stanovisku podle odstavce 3 uvede, že na podání žádosti trvá.

(3) Ministerstvo vyrozumí soud o opatřeních učiněných za účelem vyžádání osoby z cizího státu. Rovněž vyrozumí soud o důvodech, pro které nepodalo žádost o vydání; jde-li o důvody uvedené v odstavci 2 písm. b), vyžádá si jeho stanovisko, zda má být žádost podána.

§ 81

Předběžná vazba

(1) Nesnese-li věc odkladu, může předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce v žádosti podle § 79 odst. 1 navrhnout, aby ministerstvo požádalo cizí stát o uvalení předběžné vazby na osobu, o jejíž vyžádání jde. Pokud je to potřebné k vydání osoby z cizího státu, může tak ministerstvo učinit i bez takového

návrhu.

(2) K žádosti podle § 79 odst. 1 soud v takovém případě přiloží

- a) příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu,
- b) prohlášení o totožnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, obsahující její jméno a příjmení, další osobní údaje umožňující její identifikaci a údaje o státní příslušnosti, popřípadě její popis, fotografii a otisky prstů,
- c) jde-li o vyžádání k trestnímu stíhání, prohlášení soudu o horní hranici trestní sazby na daný trestný čin,
- d) jde-li o vyžádání k výkonu trestu, kopii výrokové části rozsudku, a
- e) prohlášení soudu, že nedošlo k promlčení trestní odpovědnosti nebo výkonu trestu.

(3) Přílohy uvedené v § 79 odst. 5 až 8 lze v takovém případě předložit dodatečně, nejpozději však do 10 pracovních dnů ode dne doručení žádosti podle § 79 odst. 1 ministerstvu. Ministerstvo může v odůvodněných případech tuto lhůtu přiměřeně prodloužit, či zkrátit.

(4) Nevyhoví-li ministerstvo návrhu soudu podle odstavce 1, sdělí mu důvody takového postupu.

§ 82

Ujištění

(1) Podmiňuje-li cizí stát vydání osoby poskytnutím ujištění týkajícího se trestního řízení, může ministerstvo takové ujištění poskytnout pouze s předchozím souhlasem soudu; v přípravném řízení soud přihlédne ke stanovisku státního zástupce.

(2) Byla-li osoba vydána na základě ujištění, takové ujištění se dodrží.

§ 83

Postup po vydání osoby

(1) Osobu, kterou cizí stát vydal, převezme Policie České republiky. Jde-li o vydání k trestnímu stíhání, Policie České republiky ji bez odkladu dodá soudu za účelem postupu podle § 69 odst. 6 věty první, čtvrté a páté a odst. 7 trestního řádu, byl-li vydán příkaz k zatčení, nebo policejnímu orgánu za účelem postupu podle § 76a odst. 4 a 5 trestního řádu, byl-li vydán příkaz k zadržení. Jestliže je osoba vydávána k trestnímu stíhání na základě žádosti podle § 79 odst. 1 podaných více soudy, určí ministerstvo po vyjádření dotčených soudů, kterému orgánu má být dodána. Jde-li o vydání k výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, Policie České republiky bez odkladu dodá osobu nejbližší věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.

(2) Převoz osoby z cizího státu do České republiky zajistí Policie České republiky nejpozději ve lhůtě 48 hodin od jejího převzetí od orgánů cizího státu; uplyne-li tato lhůta v okamžiku, kdy se převážená osoba nachází na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, prodlužuje se o dobu

nezbytnou pro odevzdání této osoby příslušným orgánům státu, ve kterém se nachází nejbližší přístav, do něhož taková loď nebo jiné plavidlo připluje, anebo státu přiletu. Lhůta pro dodání obviněného soudu nebo lhůta pro podání návrhu na vzetí osoby do vazby začíná plynout

- a) překročením státní hranice České republiky, zabezpečuje-li se převoz osoby z cizího státu prostřednictvím pozemní nebo vodní dopravy, nebo
- b) od přistání na území České republiky v případě leteckého převozu.

(3) Doba, kterou vydaná osoba strávila v cizím státu ve vazbě za účelem vydání, se nezapočítává do lhůt uvedených v § 72 trestního řádu a doby uvedené v § 72a trestního řádu; to neplatí pro dobu strávenou převozem osoby do České republiky.

(4) Jestliže byla osoba vydána k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody jen pro některý ze skutků, za které byl uložen úhrnný anebo souhrnný trest, nebo jen pro některý z dílčích útoků pokračujícího trestného činu, soud, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, trest ve veřejném zasedání poměrně zkrátí. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 84

Odvolání žádosti soudu a pozbytí její platnosti

- (1) Soud odvolá žádost podle § 79 odst. 1, jestliže
- (2) O odvolání žádosti v přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce.
- (3) V návaznosti na odvolání žádosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo d) ministerstvo zajistí provedení nezbytných opatření za účelem ukončení postupu směřujícího k vydání osoby z cizího státu.
- (4) Žádost podle § 79 odst. 1 pozbývá platnosti, byla-li osoba dodána
 - a) soudu nebo policejnímu orgánu, nebo
 - b) věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.

§ 85

Zásada speciality

- (1) Vydaná osoba nemůže být zbavena osobní svobody, nemůže na ni být podána obžaloba nebo návrh na potrestání, vedeno proti ní trestní stíhání před soudem, ani na ní výkon trestu nebo ochranné opatření pro jiný skutek spáchaný před vydáním, než pro který byla vydána, ledaže
 - a) opustila území České republiky a dobrovolně se vrátila zpět nebo byla na území České republiky dopravena zákonným způsobem,
 - b) zdržuje se na území České republiky po uplynutí 45 dnů po svém propuštění z vazby, výkonu nepodmíněného

trestu odnětí svobody nebo po ukončení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ačkoli měla možnost území České republiky opustit,

c) v řízení o svém vydání v cizím státu se vzdala práva na uplatnění zásady speciality všeobecně nebo ve vztahu ke konkrétnímu skutku,

d) se po svém vydání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality v souladu s odstavcem 2, nebo

e) cizí stát se vzdal uplatnění zásady speciality anebo udělil dodatečný souhlas s rozšířením vydání.

(2) Jestliže se vydaná osoba nevzdala práva na uplatnění zásady speciality podle odstavce 1 písm. c) a připouští-li to mezinárodní smlouva nebo právo cizího státu, předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce ji vyslechne za přítomnosti obhájce a poučí ji o možnosti vzdát se práva na uplatnění zásady speciality všeobecně nebo ve vztahu ke konkrétnímu skutku, jakož i o důsledcích tohoto prohlášení. Toto prohlášení nelze vzít zpět. Vzdá-li se osoba práva na uplatnění zásady speciality ve vztahu ke konkrétnímu skutku, popíše jej soud v protokolu tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

(3) Dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e) vyžádá ministerstvo na žádost předsedy senátu a v přípravném řízení na žádost soudce podanou na návrh státního zástupce; přitom postupuje obdobně podle § 78 až 80 a § 82. Před podáním žádosti soud umožní vydané osobě, aby se vyjádřila k předmětu této žádosti; toto vyjádření připojí ke své žádosti.

(4) Není-li na osobu pro skutek, ohledně něhož je třeba vyžádat dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e), vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu, předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce vydá takový příkaz pro účely vyžádání dodatečného souhlasu; k podmínkám pro vydání takových příkazů podle trestního řádu se přitom nepřihlíží. Do udělení dodatečného souhlasu cizím státem nemohou být příkazy uvedené ve větě první podkladem pro zadržení nebo zatčení osoby anebo pro její dodání do výkonu trestu.

(5) Za dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e) se považuje rovněž žádost státu, ze kterého byla osoba vydána, o převzetí trestního řízení proti této osobě nebo výkonu trestu nebo ochranného opatření pro trestné činy spáchané před jejím vydáním. To platí i ohledně trestního oznámení podaného tímto státem.

(6) Do doby udělení dodatečného souhlasu cizím státem podle odstavce 1 písm. e) lze v trestním stíhání před soudem provádět pouze úkony uvedené v § 183a trestního řádu.

(7) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může být vydaná osoba zbavena osobní svobody nebo na ní může být vykonáván trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody pro skutek, pro který byla podána žádost o dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e), i před tím, než byl dodatečný souhlas cizího státu udělen. O zbavení osobní svobody nebo zahájení výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody soud neprodleně informuje ministerstvo a současně sdělí důvody, pro které nebylo možné opatřit dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e) před zbavením osobní svobody vydané osoby nebo před zahájením výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Ministerstvo o tom neprodleně vyrozumí cizí stát. Sdělí-li cizí stát, že nesouhlasí se zbavením osobní svobody nebo s výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody nebo že neudělil dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e), vydaná

osoba se neprodleně propustí.

§ 86

Dočasné převzetí

(1) Jestliže cizí stát, který povolil vydání osoby, odložil jeho provedení, může ministerstvo na žádost předsedy senátu a v přípravném řízení na žádost soudce podanou na návrh státního zástupce požádat o dočasné předání této osoby, je-li to nezbytné za účelem provedení úkonů trestního stíhání. Ve své žádosti ministerstvo poskytne ujištění, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě. Pro poskytnutí jiných ujištění při dočasném předání obdobně platí ustanovení § 82.

(2) Předseda senátu nebo soudce v žádosti podle odstavce 1 uvede, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je přítomnost osoby nezbytná.

(3) Jestliže cizí stát povolí dočasné předání osoby, rozhodne předseda senátu a v přípravném řízení soudce, že tato osoba bude po dobu dočasného převzetí ve vazbě. Vazba začíná okamžikem převzetí této osoby orgány České republiky. Rozhodnutí se osobě doručí bez zbytečného odkladu po jejím dodání věznici. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí.

(4) Vracení osoby do státu, který ji dočasně předal, a s tím související propuštění této osoby z vazby zajistí předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce. Doba, na kterou bylo dočasné předání povoleno, nelze překročit, ledaže s tím cizí stát souhlasí.

(5) Požádá-li dočasně převzatá osoba o propuštění z vazby, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu předá takovou žádost příslušnému cizozemskému orgánu.

(6) Sdělí-li cizozemský orgán, že dočasně převzatá osoba má být propuštěna z vazby, zajistí její propuštění bez zbytečného odkladu státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu; v takovém případě se vracení osoby do státu, který ji dočasně předal, nezajišťuje. O propuštění osoby z vazby je třeba informovat cizozemský orgán.

(7) Doba strávená ve vazbě po dobu dočasného převzetí se započítá do uloženého trestu podle § 92 trestního zákoníku v rozsahu, v jakém nebyla započítána do trestu v cizím státu.

DÍL 2

Vydání do cizího státu

§ 87

Příslušnost soudu a státního zastupitelství

(1) Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž vydání jde, zadržena; nedošlo-li k jejímu zadržení, je příslušným krajský soud, v jehož obvodu se tato osoba zdržuje. Ke změně okolností, na jejichž základě byla místní příslušnost soudu určena, pokud nastaly po zahájení předběžného šetření, se nepřihlíží.

(2) Úkony podle tohoto dílu koná státní zástupce státního zastupitelství, které působí u soudu příslušného podle odstavce 1.

§ 88

Přijetí žádosti o vydání

(1) K přijetí žádosti cizího státu o vydání je příslušné ministerstvo. Je-li žádost doručena jinému orgánu, neprodleně ji postoupí ministerstvu.

(2) Má-li žádost o vydání všechny náležitosti, ministerstvo ji postoupí státnímu zastupitelství k provedení předběžného šetření.

(3) Nemá-li žádost o vydání všechny náležitosti, zejména k ní není připojen originál nebo ověřená kopie rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, příkazu k omezení svobody nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem, nebo není-li uveden popis skutku, pro který se o vydání žádá, a jeho právní kvalifikace, včetně znění použitých právních předpisů cizího státu, nebo sdělení, že podle práva cizího státu nedošlo k promlčení, anebo poskytnuté informace nejsou pro posouzení žádosti dostatečné, ministerstvo vyžádá její doplnění. Za tímto účelem stanoví přiměřenou lhůtu a vyrozumí cizozemský orgán, že nedoplní-li žádost ve stanovené lhůtě, bude odmítnuta nebo bude řízení o vydání ukončeno. Bylo-li předběžné šetření zahájeno před obdržení neúplné žádosti o vydání, ministerstvo ji postoupí státnímu zastupitelství současně s vyžádáním jejího doplnění; jinak ji postoupí až po doplnění cizím státem.

§ 89

Odmítnutí žádosti o vydání

(1) Obdrží-li ministerstvo před zahájením předběžného šetření žádost o vydání, odmítne takovou žádost, jestliže

- a) osoba, o jejíž vydání jde, zemřela,
- b) osoba, o jejíž vydání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- c) osobu, o jejíž vydání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) není známo, zda se osoba, o jejíž vydání jde, zdržuje na území České republiky,
- e) cizí stát nedoplnil žádost podle § 88 odst. 3, nebo
- f) žádost o vydání byla doručena po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž vydání jde, bude předána jinému státu podle části páté hlavy II, nebo po povolení vydání do jiného státu, anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(2) Má-li ministerstvo pochybnosti o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci

orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na jeho návrh Nejvyšší soud.

§ 90

Trestné činy podléhající vydání

(1) Vydání osoby do cizího státu je přípustné, jestliže skutek, pro který se o vydání žádá, by byl podle práva České republiky trestným činem s horní hranicí trestu odnětí svobody nejméně 1 rok.

(2) Vydání osoby do cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody pro skutek uvedený v odstavci 1 je přípustné, jestliže trest nebo ochranné opatření, které mají být vykonány, činí nejméně 4 měsíce. Za podmínky vzájemnosti se více trestů nebo ochranných opatření kratších než 4 měsíce, které mají být vykonány, sčítá.

(3) Jestliže cizí stát požádal o vydání osoby pro několik skutků, z nichž alespoň jeden splňuje podmínky uvedené v odstavcích 1 a 2, vydání je za podmínky vzájemnosti přípustné i pro ostatní skutky, pokud by byly podle práva České republiky trestnými činy.

§ 91

Nepřípustnost vydání

(1) Vydání osoby do cizího státu je nepřípustné, pokud

- a) jde o státního občana České republiky, který nevyslovil se svým vydáním souhlas,
- b) jde o osobu, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana, a to v rozsahu ochrany poskytnuté této osobě jiným právním předpisem nebo mezinárodní smlouvou,
- c) tato osoba by byla vydáním vzhledem ke svému věku, osobním poměrům a závažnosti skutku, pro který se o vydání žádá, zřejmě nepřiměřeně postižena,
- d) trestní stíhání pro týž skutek je v České republice nepřípustné v důsledku udělení milosti nebo amnestie, jestliže skutek spadá do působnosti trestněprávních předpisů České republiky,
- e) skutek, pro který se o vydání žádá, není trestným činem podléhajícím vydání,
- f) trestný čin, pro který se o vydání žádá, má výlučně politický nebo vojenský charakter,
- g) skutek, pro který se o vydání žádá, spočívá výlučně v porušení daňových, celních, devizových nebo obdobných předpisů cizího státu, není-li zaručena vzájemnost,
- h) za trestný čin, pro který se o vydání žádá, je možné v cizím státu uložit trest smrti a cizí stát neposkytne ujištění, že trest smrti nebude uložen nebo vykonán,
- i) cizí stát žádá o vydání za účelem výkonu trestu smrti,

j) trestní odpovědnost nebo výkon trestu nepodmíněného odnětí svobody pro týž skutek by byly podle právního řádu České republiky promlčeny,

k) v České republice se proti téže osobě vede trestní řízení pro skutek, pro který se žádá o vydání, nebo skutek, pro který se žádá o vydání, byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky, kromě případů, kdy je třeba dát přednost provedení trestního stíhání v cizím státu zejména z důvodu náležitého zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu,

l) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v České republice skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo státního zástupce pravomocně zastaveno nebo skončilo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno,

m) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v jiném členském státu nebo v přidruženém státu skončil rozhodnutím soudu nebo jiného justičního orgánu, které vytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté podle § 11 odst. 2 písm. a) nebo b) trestního řádu, anebo trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě ve třetím státu skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem nebo jiným rozhodnutím soudu se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno a jestliže trest, pokud byl osobě, o jejíž vydání jde, uložen, byl již vykonán, je právě vykonáván anebo jej podle práva odsuzujícího státu již nelze vykonat,

n) stát, z něhož byla osoba, o jejíž vydání jde, předtím do České republiky vydána nebo předána podle ustanovení části páté hlavy II, neudělil souhlas s vydáním do dalšího státu, s výjimkou případů, kdy se zásada speciality neuplatní,

o) by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, nebo

p) je důvodná obava, že by osoba, o jejíž vydání jde, byla v cizím státu vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnostní nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory či jiných obdobných důvodů nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(2) Ujištění podle odstavce 1 písm. h) a souhlas podle odstavce 1 písm. n) vyžádá ministerstvo.

§ 92

Předběžné šetření

(1) Účelem předběžného šetření je zejména zjistit, zda vydání osoby do cizího státu nebrání skutečnosti uvedené v § 91 odst. 1.

(2) Státní zástupce provede předběžné šetření, dozví-li se o trestném činu, pro který by cizí stát mohl žádat o vydání, nebo je-li státnímu zastupitelství ministerstvem postoupena žádost cizího státu o vydání. Předběžné šetření je zahájeno zadržením osoby, o jejíž vydání jde, nebo vyžádáním potřebných zpráv. Je-li zahájeno předběžné šetření, aniž byla doručena žádost o vydání, státní zástupce neprodleně požádá ministerstvo, aby příslušný cizozemský orgán vyrozumělo o zahájení předběžného šetření a vyzvalo jej k zaslání žádosti o vydání.

(3) Postup podle odstavce 2 se neuplatní, nejsou-li známy dostatečné informace o

- a) osobě, o jejíž vydání jde,
- b) existenci odsuzujícího rozsudku, zatýkacího rozkazu nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem vydaného v cizím státu na osobu, o jejíž vydání jde,
- c) skutku, pro který se o vydání žádá nebo může být žádáno, včetně uvedení doby a místa jeho spáchání a jeho právní kvalifikace, jakož i horní hranice trestu, který za něj může být v cizím státu uložen, nebo výše trestu, který za něj byl v cizím státu uložen.

(4) Pokud tak neučinil již v průběhu zadržení, státní zástupce osobu, o jejíž vydání jde, vyslechne, seznámí ji s důvodem vydání a poučí ji o možnosti souhlasit se svým vydáním do cizího státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s vydáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality.

(5) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, uvádí důležité okolnosti, které zásadním způsobem zpochybňují spáchání trestného činu, pro který se o vydání žádá nebo může být žádáno, a nabízí o nich konkrétní důkazy, státní zástupce o tom vyrozumí prostřednictvím ministerstva cizí stát a v odůvodněných případech požádá ministerstvo o opatření vyjádření cizího státu.

(6) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo státního zástupce Nejvyšší soud.

(7) Státní zástupce ukončí předběžné šetření, pokud

- a) cizí stát, který by mohl žádat o vydání, přes výzvu nedoručil žádost o vydání,
- b) cizí stát nedoplnil všechny požadované náležitosti žádosti, včetně příloh,
- c) osoba, o jejíž vydání jde, zemřela,
- d) osoba, o jejíž vydání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) osobu, o jejíž vydání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- f) osoba, o jejíž vydání jde, se nezdržuje na území České republiky nebo místo jejího pobytu není známo,
- g) cizí stát informoval, že o vydání osoby již nemá zájem, nebo
- h) žádost o vydání byla doručena po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž vydání jde, bude předána jinému státu podle části páté hlavy II, nebo po povolení vydání do jiného státu, anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(8) Předběžné šetření je ukončeno také podáním návrhu podle § 95 odst. 1 nebo podle § 96 odst. 1.

(9) O ukončení předběžného šetření státní zástupce neprodleně vyrozumí ministerstvo; je-li ukončeno podle odstavce 7, vyrozumí též obhájce.

§ 93

Zadržení

(1) Státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán může zadržet osobu, o jejíž vydání jde, je-li dán důvod předběžné vazby a jsou-li známy informace uvedené v § 92 odst. 3. Policejní orgán je oprávněn provést zadržení takové osoby i bez předchozího souhlasu státního zástupce, jestliže věc nesnese odkladu a souhlas státního zástupce nelze předem opatřit. Je však povinen provedené zadržení bezodkladně oznámit státnímu zástupci a předat mu opis protokolu, který sepsal při zadržení, a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby případně mohl podat návrh na vzetí do předběžné vazby.

(2) Státní zástupce nebo policejní orgán, který provedl zadržení, zadrženou osobu vyslechne a o výsledku sepíše protokol, v němž označí místo, čas a bližší okolnosti zadržení a uvede osobní údaje zadržené osoby, jakož i podstatné důvody zadržení. Zadrženou osobu poučí již v průběhu zadržení o možnosti vyslovit souhlas se svým vydáním do cizího státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s vydáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality. Zadržená osoba má právo požadovat, aby výsledku při jejím zadržení byl přítomen obhájce, ledaže je ve lhůtě uvedené v odstavci 3 nedosažitelný.

(3) Státní zástupce odevzdá zadrženou osobu soudu s návrhem na vzetí do předběžné vazby nejpozději do 48 hodin od zadržení. Nestane-li se tak, musí být tato osoba neprodleně propuštěna na svobodu.

(4) Podle odstavců 1 až 3 nelze postupovat po podání návrhu na rozhodnutí podle § 95 odst. 1.

§ 94

Předběžná vazba

(1) Jestliže zjištěné skutečnosti odůvodňují obavu z útěku osoby, o jejíž vydání jde, může předseda senátu na návrh státního zástupce a po podání návrhu na rozhodnutí podle § 95 odst. 1 i bez takového návrhu rozhodnout o jejím vzetí do předběžné vazby; ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Proti rozhodnutí o vzetí do předběžné vazby je přípustná stížnost. Na rozhodování o zadržené osobě se přiměřeně užije § 77 odst. 2 trestního řádu.

(2) Na další postup ohledně předběžné vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 72b, § 73b odst. 1, odst. 3 až 5, odst. 6 věty druhé, § 73c písm. a) a § 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se užijí přiměřeně s tím, že kde tato ustanovení hovoří o přípravném řízení, rozumí se tím předběžné šetření.

(3) Osobu, o jejíž vydání jde, státní zástupce propustí ihned z předběžné vazby, jestliže předběžné šetření bylo zahájeno bez doručení žádosti cizího státu o vydání a tato žádost nebyla ministerstvu doručena do 40 dnů ode dne vzetí do předběžné vazby; to neplatí, jde-li o zjednodušené vydání. Propuštění z předběžné vazby nevylučuje nové vzetí do předběžné vazby, pokud je žádost o vydání doručena dodatečně. Účinky doručení má i doručení žádosti

Nejvyššímu státnímu zastupitelství, zastupitelskému úřadu České republiky v cizím státu nebo Ministerstvu zahraničních věcí.

(4) O vzetí osoby do předběžné vazby a o jejím propuštění z této vazby justiční orgán vyrozumí ministerstvo.

§ 95

Rozhodnutí soudu

(1) Po skončení předběžného šetření soud rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda je vydání přípustné. Ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření se neužije. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) Jestliže se v době rozhodování soudu osoba, o jejíž vydání jde, nezdržuje na území České republiky, nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání, soud návrh státního zástupce zamítne. Stejně soud postupuje, jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, soud rozhodne o jejím propuštění. Tato rozhodnutí lze učinit i v neveřejném zasedání. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má s výjimkou stížnosti proti rozhodnutí podle věty první odkladný účinek. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce řízení končí; byl-li však návrh státního zástupce zamítnut z důvodu uvedeného ve větě první, vrací se řízení do předběžného šetření.

(4) Vysloví-li soud, že vydání není přípustné, a osoba, o jejíž vydání jde, je v předběžné vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o tom, že vydání není přípustné.

(5) Po právní moci rozhodnutí o tom, zda je vydání přípustné, předseda senátu předloží věc ministerstvu. Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu, může nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena, podat Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí.

(6) Pokud Nejvyšší soud návrh ministra spravedlnosti nezamítne, napadené rozhodnutí zruší a postupuje přiměřeně podle odstavců 1 až 5, nebo vrátí věc soudu, nelze-li zjištěnou vadu v řízení před Nejvyšším soudem odstranit.

§ 96

Zjednodušené vydání

(1) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, prohlásí, že si přeje udělit souhlas s vydáním do cizího státu, ustanovení § 90, § 91 odst. 1 písm. a), c) až g), j) a m) a § 92 odst. 7 písm. a) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného

šetření, ve kterém zjišťuje rovněž existenci důvodů pro odložení vydání, namísto návrhu podle § 95 odst. 1 podá návrh soudu na opatření souhlasu této osoby s vydáním. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřípustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), postupuje, jako by osoba, o jejíž vydání jde, prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním, neučinila; obdobně postupuje, pokud osoba, o jejíž vydání jde, odvolá prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(2) Souhlas s vydáním uděluje po podání návrhu podle odstavce 1 osoba, o jejíž vydání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Před vyslovením tohoto souhlasu musí být osoba, o jejíž vydání jde, poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že vydání bude provedeno bez rozhodnutí o přípustnosti a bez povolení vydání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s vydáním nelze vzít zpět.

(3) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, souhlas podle odstavce 2 neudělí, řízení se vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž vydání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání, předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1, čímž se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(4) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, souhlas podle odstavce 2 udělí, ustanovení § 95 a 97 se neužijí a předseda senátu rozhodne ve vazebním nebo veřejném zasedání o vzetí této osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací podle § 101 odst. 1 anebo ve veřejném zasedání o odložení vydání podle § 99. Shledá-li však předseda senátu, že je dán některý z důvodů nepřípustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1. Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 je přípustná stížnost. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by osoba, o jejíž vydání jde, neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d), předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu. Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Řízení o vydání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1; o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí soud neprodleně informuje ministerstvo.

(6) Pokud osoba, o jejíž vydání jde, udělí souhlas s vydáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o přípustnosti vydání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 95 odst. 1 zpět a soud rozhodne o vzetí této osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací podle § 101 odst. 1 anebo o odložení vydání podle § 99. Návrh podle § 95 odst. 1 může státní zástupce vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřípustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p).

(8) Předseda senátu neprodleně prostřednictvím ministerstva vyrozumí cizí stát, který žádá nebo by mohl žádat o

vydání, o souhlasu osoby s vydáním a jeho důsledcích.

§ 97

Rozhodnutí ministra spravedlnosti

- (1) Vydání do cizího státu povoluje ministr spravedlnosti. Může tak učinit pouze po právní moci rozhodnutí, že vydání je přípustné.
- (2) I když bylo pravomocně rozhodnuto, že vydání je přípustné, může ministr spravedlnosti rozhodnout, že vydání nepovolí.
- (3) V souvislosti s rozhodováním ministra spravedlnosti může ministerstvo vyžadovat potřebné podklady od jiných orgánů veřejné moci, které jsou mu povinny poskytnout v nezbytném rozsahu součinnost.
- (4) Po právní moci rozhodnutí, že vydání není přípustné, oznámí ministerstvo cizímu státu, že vydání nelze povolit, s výjimkou případu, kdy ministr spravedlnosti předloží věc Nejvyššímu soudu k přezkoumání.
- (5) Ministr spravedlnosti ukončí řízení o vydání, nastane-li poté, co mu byla věc předložena podle § 95 odst. 5, důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d).
- (6) Propuštění osoby, jejíž vydání ministr spravedlnosti nepovolil podle odstavce 2 věty první, nebo ohledně níž ukončil řízení o vydání, z předběžné vazby nařídí předseda senátu.

§ 98

Dodatkové informace

Jsou-li třeba k posouzení věci dodatkové informace, ministerstvo o jejich poskytnutí požádá cizí stát.

§ 99

Odložení vydání

- (1) Předseda senátu může rozhodnout o odložení vydání osoby na dobu, po kterou bude v České republice zbaven osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než který je předmětem žádosti o její vydání, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky nebo které mají být na základě pravomocného rozhodnutí soudu České republiky vykonány na jejím území. Rozhodnutí o odložení vydání může předseda senátu učinit poté, co ministr spravedlnosti povolil vydání osoby, anebo po udělení souhlasu osoby, o jejíž vydání jde, při zjednodušeném vydání až do předání osoby orgánům cizího státu. Vystane-li v průběhu této doby nový důvod pro odložení vydání, může předseda senátu rozhodnout o odložení vydání i z tohoto důvodu. Při rozhodování o odložení vydání předseda senátu vezme v úvahu zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba vydána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je navrhováno odložení vydání,

možnost předání nebo vydání této osoby z cizího státu zpět do České republiky, jakož i možnost dočasného předání osoby do cizího státu.

(2) O odložení vydání může předseda senátu rozhodnout na návrh

- a) ministerstva,
- b) státního zástupce,
- c) soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice,
- d) soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž má osoba, o jejíž vydání jde, vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky, nebo
- e) osoby, o jejíž vydání jde.

(3) Pokud návrh na odložení vydání nepodal soud nebo státní zástupce uvedený v odstavci 2 písm. c) nebo d), předseda senátu si před rozhodnutím o odložení vydání vyžádá jeho stanovisko, nevyžádal-li si je státní zástupce.

(4) Je-li osoba v předběžné nebo vydávací vazbě, předseda senátu současně s rozhodnutím o odložení jejího vydání rozhodne o jejím propuštění z takové vazby okamžikem vzetí této osoby do vazby v trestním řízení vedeném v České republice nebo okamžikem započetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, pro které se vydání odkládá.

(5) Proti rozhodnutím podle odstavců 1 a 4 je přípustná stížnost. Proti rozhodnutí o propuštění z vazby lze stížnost podat pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o odložení vydání.

(6) Podá-li v době, kdy je vydání osoby odloženo, týž stát další žádost o její vydání pro jiný skutek, než pro který bylo vydání povoleno, k řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původní žádosti o vydání této osoby.

(7) Pomine-li důvod odložení vydání, předseda senátu postupuje podle § 101.

(8) Předseda senátu ukončí řízení o vydání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Stejně předseda senátu postupuje, pokud ministr spravedlnosti s ohledem na změnu okolností zrušil své rozhodnutí o povolení vydání a vydání nepovolil.

§ 100

Dočasné předání

(1) Bylo-li vydání odloženo, může předseda senátu na žádost cizího státu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, o jejíž vydání jde a která se nachází v České republice ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do cizího státu k trestnímu stíhání.

(2) Provedení dočasného předání zajistí předseda senátu.

(3) Dočasné předání lze povolit pouze, pokud cizí stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a že proti ní budou uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(4) Nachází-li se osoba, která má být dočasně předána, ve vazbě, může být dočasné předání povoleno pouze se souhlasem soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice. Nachází-li se taková osoba v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před rozhodnutím o dočasném předání stanovisko tohoto zařízení.

(5) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody ani ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(6) V rozhodnutí předseda senátu stanoví přiměřenou lhůtu, v níž musí být dočasně předaná osoba vrácena. Tato lhůta nesmí být delší než 1 měsíc, nachází-li se osoba ve vazbě, nebo 6 měsíců, nachází-li se osoba ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Tuto lhůtu lze po dohodě s příslušným cizozemským orgánem prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno. Pokud vrácení osoby brání okolnosti cizím státem neovlivitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví, musí být osoba vrácena bez zbytečného odkladu po odpadnutí takové překážky. Dočasné předání osoby lze povolit i opakovaně.

§ 101

Vydávací vazba a provedení vydání

(1) Po rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání a při zjednodušeném vydání po udělení souhlasu osoby s vydáním rozhodne předseda senátu o vzetí osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací, nerozhodl-li o odložení vydání. Ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Nelze-li přítomnost osoby, o jejíž vydání jde, při rozhodování o vydávací vazbě zajistit jinak a nejde-li o zjednodušené vydání, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí. O svém rozhodnutí předseda senátu neprodleně vyrozumí ministerstvo.

(2) Postup podle odstavce 1 se uplatní, i když se osoba nachází ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. V takovém případě propustí osobu z vazby předseda senátu soudu, který vede řízení, v přípravném řízení státní zástupce vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti a z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody předseda senátu soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byly takový trest nebo ochranné opatření uloženy.

(3) Na další postup ohledně vydávací vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty druhé a třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se užijí přiměřeně. O žádosti osoby, o jejíž vydání jde, o propuštění z vydávací vazby rozhoduje soud. Proti rozhodnutí o propuštění z vydávací vazby je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o propuštění z vydávací vazby je přípustná stížnost.

(4) Po vyrozumění soudem podle odstavce 1 ministerstvo dohodne s příslušnými orgány cizího státu termín vydání

osoby. Vydání osoby příslušným orgánům cizího státu a s tím související propuštění osoby z vydávací vazby zajistí předseda senátu.

(5) Vydávací vazba může trvat nejdéle 3 měsíce. Osoba, o jejíž vydání jde, musí být z vydávací vazby propuštěna na svobodu nejpozději poslední den této lhůty. Pokud vydání nemohlo být provedeno vzhledem k nepředvídatelným okolnostem, může předseda senátu před uplynutím této lhůty rozhodnout na návrh ministerstva o jejím prodloužení až o 3 měsíce. Celková délka vydávací vazby nesmí překročit 6 měsíců; to nevylučuje vzetí osoby do vydávací vazby na základě nové žádosti cizího státu o její vydání pro stejný trestný čin.

(6) Do nejvyšší přípustné doby trvání vydávací vazby se nezapočítává doba,

- a) po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany,
- b) po kterou byla Ústavním soudem odložena vykonatelnost rozhodnutí o povolení vydání,
- c) která uplynula od doručení žádosti Evropského soudu pro lidská práva ministerstvu, aby nebylo provedeno vydání do doby, než Evropský soud pro lidská práva rozhodne o stížnosti osoby, o jejíž vydání jde, až do takového rozhodnutí.

(7) Předseda senátu osobu z vydávací vazby neprodleně propustí a ukončí řízení o vydání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Obdobně předseda senátu postupuje, pokud ministr spravedlnosti s ohledem na změnu okolností zrušil své rozhodnutí o povolení vydání a vydání nepovolil. Předseda senátu ukončí řízení o vydání také v případě, že nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. f).

§ 102

Souběh žádostí více cizích států o vydání

(1) Jestliže byly doručeny žádosti více cizích států o vydání téže osoby, podmínky přípustnosti vydání se posoudí ve vztahu ke každé z těchto žádostí samostatně. V takovém případě je pro řízení o přípustnosti vydání na základě později doručené žádosti o vydání příslušný soud, který je příslušný pro řízení o přípustnosti vydání na základě dříve doručené žádosti o vydání. Po právní moci rozhodnutí o přípustnosti vydání ministr spravedlnosti rozhodne o tom, kterému státu bude tato osoba vydána. Současně může udělit souhlas s jejím vydáním do dalšího státu, který o její vydání požádal.

(2) Při rozhodování, kterému cizímu státu bude osoba vydána, ministr spravedlnosti zváží zejména pořadí, v jakém byly žádosti doručeny, okolnosti spáchání trestných činů, pro které se o vydání žádá, včetně jejich závažnosti, druh a výši uložených trestů a pravděpodobnost, s jakou mohou dotčené státy dosáhnout dalšího vydání osoby ze státu, jemuž by byla vydána z České republiky, jakož i to, zda je žádáno o vydání za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) Ustanovení § 96 se v případě souběhu žádostí o vydání neužije; pokud osoba, o jejíž vydání jde, již vyslovila souhlas se svým vydáním, k takovému souhlasu se nepřihlíží.

Rozšíření vydání

(1) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užití na řízení o žádosti cizího státu, jemuž byla vydána osoba, o udělení souhlasu

- a) se stíháním pro jiný skutek spáchaný před vydáním, než pro který bylo vydání povoleno,
- b) s výkonem trestu nebo ochranného opatření uložených za takový skutek, nebo
- c) s vydáním do třetího státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek.

(2) K řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původní žádosti o vydání této osoby.

(3) Soud rozhoduje, zda je udělení souhlasu s rozšířením vydání přípustné, ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce a obhájce osoby, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno. Osobě, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno, se doručuje pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o přípustnosti či nepřípustnosti udělení souhlasu s rozšířením vydání. Nepředložil-li cizí stát vyjádření osoby k rozšíření vydání, postupuje ministerstvo přiměřeně podle § 88 odst. 3.

(4) Pokud v souladu s mezinárodní smlouvou cizí stát vydanou osobu vezme do vazby v řízení uvedeném v odstavci 1 písm. a) nebo c) nebo na ní začne vykonávat trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody pro skutek, pro který podal žádost o udělení souhlasu podle odstavce 1, před tím, než je tento souhlas udělen, soud bez zbytečného odkladu poté, co cizí stát informuje o této skutečnosti a důvodech, pro které nemohl dříve opatřit souhlas podle odstavce 1, rozhodne, zda s vazbou, výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody souhlasí; v předběžném šetření tak učiní na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po obdržení této informace. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost. O pravomocném rozhodnutí neprodleně informuje soud ministerstvo a ministerstvo cizí stát. Nesdělil-li cizí stát důvody, pro které nemohl dříve opatřit souhlas podle odstavce 1, postupuje ministerstvo přiměřeně podle § 88 odst. 3.

(5) Souhlasu podle odstavce 1 není třeba, pokud se osoba před cizozemským soudem po svém vydání vzdala uplatnění zásady speciality nebo pokud proběhlo zjednodušené vydání. V takovém případě ministerstvo vyrozumí o této skutečnosti cizozemský orgán.

§ 104

Předání věcí

(1) Na žádost cizího státu o předání věcí, které má osoba, o jejíž vydání jde, u sebe a které by mohly v cizím státu sloužit jako důkaz v trestním řízení nebo které pocházejí z trestné činnosti, lze tyto věci zajistit. Přitom se postupuje přiměřeně podle hlavy I dílů 2 a 3. Tyto věci lze cizímu státu předat, i když osoba, o jejíž vydání jde, zemře nebo uprchne.

(2) Předáním věcí cizímu státu jejich zajištění zaniká, pokud na ně neuplatňuje práva třetí osoba. V takovém případě se podmíní předání věcí jejich vrácením do České republiky.

HLAVA III

Předání a převzetí trestního řízení

DÍL 1

Předání trestního řízení do cizího státu

§ 105

(1) Trestní řízení je možné předat do cizího státu, jestliže skutek, pro který je vedeno, je trestný i podle práva tohoto státu a spadá do pravomoci jeho orgánů.

(2) Trestní řízení je možné předat do cizího státu, byly-li na území České republiky shromážděny veškeré dostupné důkazy a lze-li důvodně předpokládat, že účelu trestního řízení bude v tomto státu dosaženo lépe než na území České republiky.

(3) Trestní řízení nelze předat do cizího státu, je-li dán některý z důvodů uvedených v § 91 odst. 1 písm. h), o) nebo p).

(4) Při posuzování důvodnosti předání trestního řízení do cizího státu je třeba vzít v úvahu zejména, zda

- a) lze dosáhnout vydání nebo předání osoby, proti níž je trestní řízení vedeno, do České republiky,
- b) se osoba, proti níž je trestní řízení vedeno, nachází na území tohoto cizího státu,
- c) se důkazy, zejména svědci nacházejí na území tohoto cizího státu,
- d) tento cizí stát již vede proti této osobě pro týž skutek trestní řízení,
- e) předání trestního řízení do tohoto cizího státu nezpůsobí zásadní průtahy v řízení,
- f) projednání věci v České republice nevyžaduje povaha chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen, nebo okolnosti, za nichž byl skutek spáchán,
- g) předáním trestního řízení do tohoto cizího státu nebude poškozenému odňata možnost domoci se svých práv.

§ 106

(1) Předání trestního řízení do cizího státu je možné pouze na základě žádosti státního zástupce a po podání obžaloby na základě žádosti soudu. Žádost o převzetí trestního řízení předloží státní zástupce Nejvyššímu státnímu zastupitelství, soud ministerstvu.

(2) Ústřední orgán žádost o převzetí trestního řízení přezkoumá zejména s ohledem na podmínky a náležitosti vyplývající z tohoto zákona nebo mezinárodní smlouvy a požadavky vyplývající z dosavadního vzájemného styku a

zašle ji do cizího státu, pokud ji nevrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné do cizího státu zaslat. \ souvislosti s přezkoumáním žádosti o převzetí trestního řízení může ústřední orgán požádat justiční orgán o nezbytné opravy a doplnění. Stanovisko ústředního orgánu je pro justiční orgán závazné.

(3) Justiční orgán může žádost o převzetí trestního řízení a veškeré další písemnosti cizozemskému orgánu zaslat přímo pouze tehdy, umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při předávání trestního řízení.

§ 107

Žádost o převzetí trestního řízení

(1) Žádost o převzetí trestního řízení obsahuje zejména

- a) označení justičního orgánu, který o převzetí trestního řízení žádá, a datum sepsání žádosti,
- b) údaje o osobě, proti níž je vedeno trestní řízení,
- c) popis skutku, jeho právní kvalifikaci s doslovným zněním ustanovení trestního zákona, včetně ustanovení o promlčení, a popřípadě ustanovení jiných právních předpisů,
- d) důvody, pro které je žádáno o převzetí trestního řízení, včetně důvodů, pro které lze předpokládat, že účelu trestního řízení bude v cizím státu dosaženo lépe než na území České republiky,
- e) údaje o trvání omezení osobní svobody a o zajištění věcí a majetku,
- f) požadavek, aby cizí stát podal informaci o pravomocném rozhodnutí učiněném v řízení, které převzal, a popřípadě předal originál nebo ověřenou kopii takového rozhodnutí,
- g) požadavek na vrácení věcného důkazu, pokud je k žádosti připojen a je zapotřebí v České republice.

(2) K žádosti se připojí ověřená kopie nebo originál trestního spisu nebo jeho podstatné části. Věcné důkazy se připojí, pokud je to s ohledem na jejich povahu možné, jinak se připojí jejich seznam a popis, včetně označení jejich vztahu k trestnímu řízení.

(3) Na žádost cizozemského orgánu poskytne státní zástupce a po podání obžaloby soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely rozhodnutí o žádosti o převzetí trestního řízení.

§ 108

Dočasné upuštění od některých úkonů trestního řízení

(1) Justiční orgán před zasláním žádosti o převzetí trestního řízení do cizího státu rozhodne o dočasném upuštění od některých úkonů trestního řízení pro skutek, pro který se o převzetí trestního řízení žádá.

(2) Po dobu dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení lze provádět pouze neodkladné nebo neopakovatelné úkony, nebo úkony nezbytné k předání trestního řízení do cizího státu; trest nebo ochranné opatření vykonat nelze.

(3) Byly-li provedeny neodkladné nebo neopakovatelné úkony, justiční orgán prostřednictvím ústředního orgánu vyrozumí o této skutečnosti cizozemský orgán příslušný k přijetí žádosti o převzetí trestního řízení a postoupí mu spisový materiál, který byl při úkonu opatřen.

(4) Justiční orgán rozhodne o ukončení dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení, jestliže

- a) žádost o převzetí trestního řízení byla vzata zpět,
- b) cizí stát oznámí, že ve věci nebude konat řízení,
- c) cizí stát dodatečně odvolá své rozhodnutí o převzetí trestního řízení,
- d) cizí stát oznámí, že v řízení nebude pokračovat, nebo řízení ukončí, nebo
- e) cizí stát přes opakovaný dotaz a přes upozornění, že orgány České republiky mohou v trestním řízení pokračovat nebo nařídít výkon trestu, neoznámí své rozhodnutí, zda trestní řízení přebírá.

§ 109

Zpětvzetí žádosti o převzetí trestního řízení

Žádost o převzetí trestního řízení lze vzít zpět do doby, než o ní cizí stát rozhodne. Rozhodl-li již cizí stát o převzetí trestního řízení, lze jej požádat, aby své rozhodnutí odvolal.

§ 110

Předání trestního řízení proti osobě ve vazbě

(1) Předání trestního řízení vedeného proti cizímu státnímu příslušníkovi nacházejícímu se ve vazbě v České republice a předání takové osoby cizímu státu je možné pouze v případě, že je třeba dát přednost provedení trestního stíhání v cizím státu zejména z důvodu náležitého zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu. Předání trestního řízení v takovém případě je možné pouze

- a) na základě mezinárodní smlouvy,
- b) je-li zaručena vzájemnost rovněž, pokud jde o předávání trestního řízení proti osobě ve vazbě,
- c) jde-li o trestný čin, který
 1. byl zcela nebo zčásti spáchán na území cizího státu,
 2. úzce souvisí s trestným činem, který je trestně stíhán v cizím státu, nebo
 3. byl spáchán proti osobám, které se nenacházejí na území České republiky, nebo
- d) jestliže se v cizím státu vede trestní řízení proti téže osobě pro týž skutek.

(2) Žádost o převzetí trestního řízení proti osobě ve vazbě v České republice obsahuje také podrobný popis

zjištěných skutečností odůvodňujících vazbu a informace o délce vykonané vazby a místu jejího výkonu. Justiční orgán zároveň požádá cizozemský orgán o urychlené rozhodnutí o takové žádosti ve lhůtě v ní uvedené; lhůta se stanoví s přihlédnutím ke lhůtám uvedeným v § 72 trestního řádu.

(3) Poté, co cizí stát oznámil, že udělil souhlas s převzetím trestního řízení a osoby, ústřední orgán dohodne s cizozemským orgánem termín předání osoby. Předání osoby cizozemskému orgánu a s tím související propuštění z vazby zajistí předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce.

§ 111

Předání řízení o uložení ochranného léčení nebo zabezpečovací detence

Podle tohoto dílu se přiměřeně postupuje také při předání řízení o uložení ochranného léčení nebo zabezpečovací detence do cizího státu.

DÍL 2

Převzetí trestního řízení z cizího státu

§ 112

Trestní řízení je možné převzít z cizího státu, jestliže skutek, pro který je vedeno, je trestný i podle práva České republiky a spadá do pravomoci orgánů České republiky.

§ 113

Rozhodnutí o převzetí trestního řízení

(1) O žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení rozhodne Nejvyšší státní zastupitelství. Rozhodne-li o tom, že se trestní řízení přebírá, dá bezodkladně podnět k zahájení trestního řízení příslušnému státnímu zastupitelství, jinak žádost o převzetí trestního řízení vrátí cizozemskému orgánu s uvedením důvodů, pro které nebylo trestní řízení převzato.

(2) Umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při předávání trestního řízení, rozhodne o žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení státní zástupce, který by jinak byl příslušný k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení.

(3) Jestliže informace obsažené v žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení a jejich přílohách nejsou dostatečné pro rozhodnutí o převzetí trestního řízení, orgán příslušný k rozhodnutí o takové žádosti požádá cizozemský orgán o jejich doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizozemský orgán požadovaná doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, žádost vrátí.

(4) V souvislosti s rozhodováním o žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení může orgán příslušný k rozhodnutí o takové žádosti vyžadovat potřebné zprávy od jiných orgánů veřejné moci.

(5) Orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení, o svém rozhodnutí neprodleně vyrozumí cizozemský orgán.

§ 114

Použitelnost důkazů opatřených cizozemským orgánem

Důkazy opatřené cizozemským orgánem v souladu s právním řádem cizího státu lze použít v převzatém trestním řízení stejně, jako kdyby byly opatřeny orgánem České republiky činným v trestním řízení.

§ 115

Orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení, vyrozumí cizozemský orgán o pravomocném rozhodnutí v převzatém trestním řízení.

§ 116

Vrácení trestního řízení

Vyvstane-li v průběhu převzatého trestního řízení důvod, pro který lze předpokládat, že účelu trestního řízení bude v cizím státu, který trestní řízení do České republiky předal, dosaženo lépe než na území České republiky, může justiční orgán vrátit trestní řízení cizozemskému orgánu. Při vrácení trestního řízení cizozemskému orgánu se postupuje přiměřeně podle dílu 1.

§ 117

Převzetí řízení o uložení ochranného opatření odpovídajícího ochrannému léčení nebo zabezpečovací detenci

Podle tohoto dílu se přiměřeně postupuje také při převzetí řízení o uložení ochranného opatření odpovídajícího ochrannému léčení nebo zabezpečovací detenci z cizího státu.

HLAVA IV

Uznání a výkon rozhodnutí ve vztahu k cizímu státu

DÍL 1

Uznání a výkon cizozemských rozhodnutí

ODDÍL 1

Obecná ustanovení

§ 118

Cizozemské rozhodnutí

Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu rozhodnutí, které bylo vydáno cizozemským orgánem v souvislosti s trestným činem nebo činem jinak trestným a kterým byl uložen trest nebo ochranné opatření nebo bylo od jejich uložení nebo výkonu podmíněně upuštěno (dále jen „cizozemské rozhodnutí“).

§ 119

(1) V řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí se justiční orgány stýkají s cizozemskými orgány výhradně prostřednictvím ministerstva.

(2) Občanům České republiky, kteří jsou v cizím státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody nebo jsou jinak omezeni na osobní svobodě, se písemnosti v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí doručují prostřednictvím ministerstva.

§ 120

Podmínky uznání

(1) Cizozemské rozhodnutí lze na území České republiky uznat, jestliže

- a) tak stanoví mezinárodní smlouva nebo je zaručena vzájemnost,
- b) bylo vydáno v souvislosti se skutkem, který by naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky,
- c) bylo vydáno v řízení, které odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách,
- d) skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter,
- e) výkon trestu by nebyl podle právního řádu České republiky promlčen,
- f) v České republice nebylo vedeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek, které skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání anebo jiným rozhodnutím se stejným účinkem ledaže takové rozhodnutí bylo zrušeno,
- g) na území České republiky nebylo pravomocně uznáno jiné cizozemské rozhodnutí vůči téže osobě pro týž skutek,
- h) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, by byla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- i) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, je občanem České republiky a
- j) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, nepožívá výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

(2) Ustanovení odstavce 1 písm. i) se neužije, jde-li o uznání cizozemského rozhodnutí ukládajícího trest zákazu činnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci anebo ochranné opatření zabránění věci. Toto ustanovení se neužije také tehdy, jde-li o převzetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uloženého cizozemským rozhodnutím a bylo-li rozhodnuto o nepřípustnosti vydání dotčené osoby z důvodu uvedeného v § 91 odst. 1 písm. b), c), k), o) nebo p), rozhodl-li ministr spravedlnosti, že její vydání nepovolí, nebo bylo-li rozhodnuto o jejím nepředání do jiného členského státu z důvodu uvedeného v § 205 odst. 2 písm. e) nebo f) anebo § 205 odst. 3 písm. d) nebo do Islandské republiky (dále jen „Island“) anebo do Norského království (dále jen „Norsko“) z obdobných důvodů.

(3) Jde-li o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí týkajícího se občana České republiky, lze takové rozhodnutí uznat s jeho souhlasem i bez splnění podmínky uvedené v odstavci 1 písm. a).

(4) Jde-li o převzetí občana České republiky k výkonu cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody do České republiky, lze cizozemské rozhodnutí uznat s jeho souhlasem z humanitárních důvodů i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 1 písm. b) až h).

(5) Vznikne-li při postupu podle tohoto dílu pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce, soudu nebo ministerstva Nejvyšší soud.

ODDÍL 2

Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí

§ 121

(1) Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí se zahajuje podáním návrhu ministerstva na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí nebo postoupením žádosti cizího státu o vzetí osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, do vazby soudu. Ministerstvo je oprávněno v souvislosti s takovým řízením opatřit nezbytné podklady, zejména si vyžádat potřebné zprávy od jiných orgánů veřejné moci. Ministerstvo může vzít návrh zpět do doby, než se soud prvního stupně odebere k závěrečné poradě. Zpětvzetím návrhu je řízení ukončeno.

(2) Je-li uznání cizozemského rozhodnutí podmíněno souhlasem osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje a která se nachází ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v cizím státu, může ministerstvo o jeho opatření požádat příslušný zastupitelský úřad České republiky v cizím státu. Nachází-li se osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, na území České republiky, může ministerstvo požádat o opatření jejího souhlasu okresní soud, v jehož obvodu má tato osoba trvalý pobyt nebo se zdržuje. Orgán opatřující souhlas osobu, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, před vyslovením souhlasu poučí o jeho významu a následcích spojených s jeho udělením. Souhlas nelze vzít zpět.

(3) Soudem příslušným k řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí je krajský soud, v jehož obvodu má nebo měla poslední trvalý pobyt nebo se zdržuje osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje. Týká-li se cizozemské rozhodnutí majetku, je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu se nachází. Nelze-li určit takový soud, je k řízení příslušný Krajský soud v Praze.

(4) Je-li dána příslušnost několika krajských soudů, koná řízení ten z nich, u něhož ministerstvo podalo návrh na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí.

(5) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti krajského soudu nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(6) Ustanoveními odstavců 3 až 5 není dotčena zvláštní příslušnost soudu ve vykonávacím řízení podle hlavy dvacáté první trestního řádu.

§ 122

(1) V řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, může předseda senátu rozhodnout o vzetí osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, do uznávací vazby, nachází-li se tato osoba na území České republiky a odůvodňují-li zjištěné okolnosti obavu, že uprchne nebo se bude skrývat a mařit tak uznání a výkon cizozemského rozhodnutí; ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Nelze-li přítomnost této osoby při rozhodování o uznávací vazbě zajistit jinak, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí. Proti rozhodnutí o vzetí do uznávací vazby je přípustná stížnost. Na další postup ohledně uznávací vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 73b, § 73c písm. a) a § 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se užití přiměřeně. O žádosti osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, o propuštění z uznávací vazby rozhoduje soud.

(2) Obdrží-li ministerstvo před doručením žádosti o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí žádost cizího státu o vzetí osoby, vůči níž toto rozhodnutí směřuje, do vazby, postoupí ji soudu. Soud vyrozumí ministerstvo, zda a jaká opatření na základě takové žádosti učinil.

(3) Jestliže žádost cizího státu o vzetí osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, do vazby neposkytuje dostatečný podklad pro rozhodnutí soudu o uznávací vazbě, zejména neobsahuje-li údaje o totožnosti takové osoby, základní údaje o takovém rozhodnutí, včetně popisu skutku, jeho právní kvalifikace a uloženého trestu nebo ochranného opatření, a skutečnosti, které takovou vazbu odůvodňují, vyžádá ministerstvo před jejím postoupením soudu její doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizí stát požadované doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, žádost odmítne.

(4) Osoba, jež byla vzata do uznávací vazby na základě žádosti cizího státu před doručením žádosti o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí, musí být z této vazby ihned propuštěna, nebyla-li žádost cizího státu o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí doručena ministerstvu do 40 dnů ode dne vzetí této osoby do uznávací vazby; tím řízení končí. O propuštění osoby z uznávací vazby soud vyrozumí ministerstvo. Propuštění osoby z uznávací vazby nevylučuje její vzetí do uznávací vazby v nově zahájeném řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí na základě dodatečně doručené žádosti o uznání a výkon takového rozhodnutí. Účinky doručení má i doručení žádosti Nejvyššímu státnímu zastupitelství, zastupitelskému úřadu České republiky v cizím státu nebo Ministerstvu zahraničních věcí.

§ 123

(1) Rozhodnutí o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí činí soud ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce. Nachází-li se osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, doručují se jí pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí; veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce. Pokud osoba, vůči níž směřuje rozhodnutí ukládající propadnutí nebo zabránění věci, majetku nebo jeho části anebo náhradní hodnoty, zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou poté, co bylo v cizím státu pravomocně rozhodnuto, je oprávněn zúčastnit se veřejného zasedání její opatrovník; § 239a trestního řádu se užije obdobně.

(2) Jde-li o rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před konáním veřejného zasedání písemné vyjádření státního zástupce.

(3) Rozhodnutí o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí soud doručí též ministerstvu.

§ 124

(1) Jsou-li splněny podmínky uznání, soud rozsudkem uzná cizozemské rozhodnutí na území České republiky.

(2) Současně s rozhodnutím o uznání cizozemského rozhodnutí soud rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené cizozemským rozhodnutím vykonají, přičemž

a) neslučuje-li se druh trestu nebo ochranného opatření s právním řádem České republiky, přizpůsobí je na druh trestu nebo ochranného opatření podle trestního zákona, který mu nejvíce odpovídá, nebo

b) překračuje-li výměra trestu horní hranici trestní sazby za odpovídající trestný čin podle trestního zákona, přizpůsobí ji tak, že ji sníží na tuto horní hranici trestní sazby.

(3) Přizpůsobení trestu nebo ochranného opatření nesmí zhoršit postavení osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, pokud jde o jeho druh nebo délku.

(4) Cizozemské rozhodnutí, na jehož základě má být zaplacená peněžitá částka až do výše hodnoty výnosu z trestné činnosti, soud uzná tak, že vysloví propadnutí nebo zabránění peněžních prostředků nebo jiných věcí náležejících obviněnému nebo zúčastněné osobě jako náhradní hodnoty do výše peněžitě částky uvedené v cizozemském rozhodnutí.

(5) Jestliže byl uznaným cizozemským rozhodnutím uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, soud současně rozhodne o zařazení odsouzeného do typu věznice.

(6) Uzná-li soud cizozemské rozhodnutí pouze pro některý ze skutků, jichž se cizozemské rozhodnutí týká, nebo jen pro část trestu nebo ochranného opatření v důsledku skutečnosti, pro kterou se cizozemské rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným, stanoví při rozhodování podle odstavce 2, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice. Bylo-li v návrhu ministerstva navrhováno uznání ve vztahu ke všem skutkům, jichž se cizozemské rozhodnutí týká, nebo ve vztahu k celému trestu nebo ochrannému opatření, soud v takovém případě návrh ministerstva ve zbývajících částech zamítne.

(7) Trest ve vyšší výměře, než jakou připouští trestní zákon, lze v České republice vykonat pouze, pokud tak stanoví mezinárodní smlouva, nebo pokud s tím občan České republiky, který má být předán do České republiky, souhlasí a jeho předání z cizího státu nelze dosáhnout jinak.

§ 125

(1) Soud návrh ministerstva zamítne, pokud

a) nejsou splněny podmínky uznání,

b) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou, nebo

c) je zjevné, že výkon cizozemského rozhodnutí by nebylo možné zajistit, zejména je-li osoba, vůči níž směřuje cizozemské rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, nedosažitelná pro svůj neznámý pobyt.

(2) Ustanovení odstavce 1 písm. b) se neužije, jde-li o návrh na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabránění věci, majetku nebo jeho části anebo náhradní hodnoty osobě, která poté, co bylo v cizím státě pravomocně rozhodnuto, zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou.

(3) Proti rozhodnutí uvedenému v odstavci 1 je přípustná stížnost, kterou může podat též ministerstvo. V řízení o stížnosti se ustanovení § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu neužije.

(4) Zamítne-li soud návrh ministerstva a osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, je v uznávací vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce podle odstavce 3.

§ 126

Žádá-li cizí stát před předáním výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody o ujištění, že budou dodrženy lhůty nebo jiné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu stanovené právem tohoto státu, soud na návrh ministerstva při uznání cizozemského rozhodnutí nebo dodatečně rozhodne, zda takové lhůty nebo podmínky budou na území České republiky dodrženy. Jsou-li takové lhůty nebo podmínky přísnější než podle právního řádu České republiky, lze v případě, kdy se vyžaduje souhlas osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, s převzetím výkonu cizozemského rozhodnutí, rozhodnout o tom, že budou dodrženy, pouze se souhlasem takové osoby. Pokud soud návrhu vyhoví, rozhodne rozsudkem, v jehož výroku uvede tyto lhůty a podmínky, jinak návrh usnesením zamítne. Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou může podat též ministerstvo. V řízení o stížnosti se ustanovení § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu neužije.

§ 127

(1) Rozsudky podle § 124 a 126 může odvoláním napadnout

a) státní zástupce a ministerstvo pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to i v neprospěch osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, a

b) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, pro nesprávnost kteréhokoli výroku, který se jí přímo dotýká.

(2) Odvoláním nelze napadnout důvody, pro které bylo cizozemské rozhodnutí vydáno.

(3) Ustanovení § 249 odst. 2 a § 251 odst. 1 trestního řádu platí i pro odvolání podané ministerstvem.

(4) Nesplňuje-li odvolání osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje a která se nachází v cizím státu na svobodě a nemá obhájce, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 trestního řádu, ustanovení § 251 odst. 2 a § 253 odst. 3 trestního řádu se neužijí a odvolací soud přezkoumá správnost všech výroků napadeného rozsudku, které může tato osoba napadnout odvoláním.

(5) Rozhoduje-li odvolací soud rozsudkem, činí tak ve veřejném zasedání. Ustanovení § 123 odst. 1 věty druhé se užije obdobně.

(6) Odvolací soud napadený rozsudek zruší a návrh ministerstva zamítne, shledá-li některý z důvodů uvedených v § 125 odst. 1. Odvolací soud může napadený rozsudek zrušit také, bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno jiné ustanovení tohoto zákona, jestliže toto porušení mohlo mít vliv na správnost přezkoumávané části rozsudku.

(7) V neprospěch osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, může odvolací soud změnit napadený rozsudek rovněž na základě odvolání ministerstva, jež bylo podáno v neprospěch této osoby.

(8) Ustanovení § 247 odst. 1, § 257 odst. 1 písm. a) až c), odst. 2 a 3, § 258 odst. 1 písm. d) až f), § 259 odst. 3 a 5, § 260, 261, 263 a 265 trestního řádu se neužijí.

§ 128

(1) Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, může podat Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí nejpozději do 2 měsíců od právní moci rozhodnutí. Takový návrh nelze podat, pokud ministerstvo nevyužilo oprávnění podat z těchto důvodů řádný opravný prostředek.

(2) Pokud Nejvyšší soud návrh ministra spravedlnosti nezamítne, napadené rozhodnutí zruší a postupuje přiměřeně podle § 124 až 126, nebo vrátí věc soudu, nelze-li zjištěnou vadu v řízení před Nejvyšším soudem odstranit. Rozhoduje-li Nejvyšší soud rozsudkem, činí tak ve veřejném zasedání; ustanovení § 123 odst. 1 věty druhé se užije obdobně.

ODDÍL 3

Výkon uznaného cizozemského rozhodnutí

§ 129

Souhlas s převzetím výkonu cizozemského rozhodnutí

Bylo-li pravomocně uznáno cizozemské rozhodnutí, ministerstvo udělí souhlas s převzetím jeho výkonu, ledaže shledá podstatné důvody, pro které převzetí výkonu cizozemského rozhodnutí není vhodné. O svém stanovisku ministerstvo vyrozumí cizí stát, který uznané cizozemské rozhodnutí vydal, a soud příslušný k výkonu takového uznaného cizozemského rozhodnutí.

§ 130

- (1) Soud nařídí výkon uznaného cizozemského rozhodnutí, jakmile je ministerstvem informován, že cizí stát i ministerstvo udělily souhlas s předáním výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí do České republiky.
- (2) Soud rozhodne o započítání části trestu uloženého uznaným cizozemským rozhodnutím, která byla vykonána v cizím státu, do trestu, který má být vykonán na území České republiky. Do nepodmíněného trestu odnětí svobody se započte též doba strávená v uznávací vazbě, ve vazbě pro týž skutek v cizím státu a doba převozu k výkonu trestu do České republiky.
- (3) Jakmile ministerstvo vyrozumí soud o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření cizího státu, v jehož důsledku se uznané cizozemské rozhodnutí stalo nevykonatelným, soud neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí. Má-li amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření cizího státu, v jehož důsledku se uznané cizozemské rozhodnutí stalo nevykonatelným, účinky, že se na osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, hledí se tak na ni i v České republice. Bylo-li cizozemské rozhodnutí v cizím státu pravomocně zrušeno, soud zruší rozhodnutí o jeho uznání.
- (4) Jestliže ministerstvo vyrozumí soud o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření cizího státu, v jehož důsledku se uznané cizozemské rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným, předseda senátu rozhodne o tom, v jaké části uznané cizozemské rozhodnutí vykonáno nebude. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 131

Převzetí osoby z cizího státu

- (1) Osobu, kterou cizí stát předal k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které má být vykonáváno ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, převezmou orgány Vězeňské služby a dodají ji příslušnému zařízení. O tom neprodleně vyrozumí ministerstvo a soud.
- (2) Nedošlo-li k předání osoby, která se nachází v cizím státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a ohledně níž bylo uznáno cizozemské rozhodnutí, do České republiky k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, je výkon uznaného cizozemského rozhodnutí ohledně takového trestu nebo ochranného opatření na území České republiky nepřipustný.

§ 132

Náklady převzetí

(1) Náklady převzetí osoby z cizího státu nese Česká republika.

(2) Osoba, která byla se svým souhlasem převzata z cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého uznaným cizozemským rozhodnutím, je povinna nahradit České republice paušální částkou náklady, které v souvislosti s jejím převzetím vynaložila.

(3) Paušální částku uvedenou v odstavci 2 stanoví ministerstvo vyhláškou.

(4) O povinnosti k náhradě nákladů rozhodne předseda senátu po předání osoby na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek. Při správě placení nákladů se postupuje podle daňového řádu. Tyto náklady vymáhá celní úřad.

§ 133

Náklady řízení

(1) Náklady řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí nese Česká republika.

(2) Byl-li nařízen výkon uznaného cizozemského rozhodnutí, je osoba, vůči níž toto rozhodnutí směřuje, povinna nahradit České republice náklady uvedené v § 152 odst. 1 písm. a) až d) trestního řádu; to neplatí v případě uvedeném v § 131 odst. 2.

§ 134

Dohled a kontrola nad odsouzeným

Spočívá-li výkon uznaného cizozemského rozhodnutí v České republice v provádění dohledu nebo kontroly nad odsouzeným, je k zajištění výkonu takového rozhodnutí příslušný okresní soud, v jehož obvodu se odsouzený zdržuje. Po právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí mu soud uvedený v § 121 odst. 3 věc postoupí.

§ 134a

Výkon cizozemského rozhodnutí týkajícího se majetku

(1) Není-li to zřejmé z uznaného cizozemského rozhodnutí týkajícího se majetku, vyrozumí předseda senátu organizační složku státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, o tom, že se jedná o majetek, který propadl nebo byl zabrán na základě uznaného cizozemského rozhodnutí, a uvede, kdy takové rozhodnutí nabylo právní moci. Předseda senátu dále uvede, že v tomto případě nejde o majetkovou trestní sankci.

(2) Ministerstvo neprodleně vyrozumí cizí stát o propadnutí nebo zabrání majetku a zároveň jej upozorní, že nebude-li ve lhůtě 3 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí informováno o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání takového majetku, bude s ním dále nakládáno jako s majetkem České republiky.

(3) Informuje-li cizí stát ministerstvo ve lhůtě uvedené v odstavci 2 o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání majetku, zejména že trest nebo ochranné opatření již byly zcela nebo zčásti vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, požadovanou částku dobrovolně uhradila, ministerstvo o této skutečnosti neprodleně vyrozumí organizační složku státu uvedenou v odstavci 1 a soud, který rozhodl o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí; soud zároveň vyrozumí o tom, zda cizí stát trvá na uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí ve zbylém rozsahu. Následně soud zruší svůj předchozí rozsudek o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí. V případě, že se uváděný důvod vztahuje jen na část propadlého nebo zabraného majetku a cizí stát trvá na uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí ve zbylém rozsahu, soud po zrušení svého předchozího rozsudku uzná cizozemské rozhodnutí ve zbylém rozsahu; toto rozhodnutí soud činí bez návrhu ministerstva. Je-li to potřebné pro zajištění výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí, rozhodne též o zajištění majetku, kterého se rozsudek o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí týká. Zrušující rozhodnutí a případně též nový rozsudek o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí ve zbylém rozsahu soud doručí osobě, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, státnímu zástupci, obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven, organizační složce státu uvedené v odstavci 1 a ministerstvu. Ministerstvo o tom vyrozumí cizí stát. Ustanovení § 127 se užije přiměřeně.

(4) Vyrozumí-li cizí stát ministerstvo ještě před skončením lhůty uvedené v odstavci 2 o tom, že není dán důvod bránící propadnutí nebo zabrání majetku, ministerstvo o této skutečnosti neprodleně informuje soud, který cizozemské rozhodnutí uznal, a organizační složku státu uvedenou v odstavci 1.

§ 134b

Výkon rozhodnutí Spojeného království týkajícího se majetku

(1) Není-li to zřejmé z cizozemského rozhodnutí týkajícího se majetku uznaného na základě Dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé ze dne 30. dubna 2021 (dále jen „Dohoda mezi Unií a Spojeným královstvím“), vyrozumí předseda senátu organizační složku státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, o tom, že se jedná o majetek propadlý nebo zabraný na základě Dohody mezi Unií a Spojeným královstvím, a uvede, kdy takové rozhodnutí nabylo právní moci. Předseda senátu dále uvede, zda jde o majetkovou trestní sankci; v případě pochybností je třeba tuto skutečnost ověřit u Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (dále jen „Spojené království“). Nejde-li o majetkovou trestní sankci, předseda senátu upozorní tuto organizační složku na povinnost sdílet majetek se Spojeným královstvím a zároveň tuto organizační složku vyrozumí o tom, kterému cizozemskému orgánu má příslušnou část sdíleného majetku zaslat.

(2) Ministerstvo neprodleně vyrozumí Spojené království o propadnutí nebo zabrání majetku a zároveň tento stát upozorní, že nebude-li ve lhůtě 3 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí informováno o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání takového majetku nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení anebo o jeho

nároku na vrácení majetku, bude s ním dále nakládáno jako s majetkem České republiky v souladu s jejím právním řádem.

(3) Ustanovení § 134a odst. 3 a 4 se užijí obdobně.

(4) Informuje-li Spojené království ve lhůtě uvedené v odstavci 2 o tom, že propadlý nebo zabraný majetek má být vrácen poškozenému, ministerstvo o této skutečnosti neprodleně vyrozumí soud, který cizozemské rozhodnutí uznal, a organizační složku státu uvedenou v odstavci 1. Pokud jsou splněny podmínky pro vydání majetku poškozenému podle § 80 trestního řádu, soud postupuje obdobně podle § 134a odst. 3 a zároveň rozhodne o vydání majetku poškozenému.

(5) Pokud je ministerstvo ve lhůtě uvedené v odstavci 2 vyrozuměno Spojeným královstvím o rozhodnutí, kterým byl poškozenému v cizím státu přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, ministerstvo předá tuto informaci soudu, který cizozemské rozhodnutí uznal.

§ 135

Sdílení propadlého nebo zabraného majetku

(1) Umožňuje-li takový postup mezinárodní smlouva nebo je-li zaručena vzájemnost, může Česká republika s cizím státem uzavřít dohodu o sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán na základě uznaného cizozemského rozhodnutí. K uzavření dohody je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí v prvním stupni, nebo ministerstvo. Soud nebo ministerstvo poskytne Ministerstvu financí na jeho žádost potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(2) Pokud se ohledně majetku, který propadl nebo byl zabrán na základě cizozemského rozhodnutí uznaného na základě Dohody mezi Unií a Spojeným královstvím, nedohodne Česká republika se Spojeným královstvím jinak, majetek se po případném uspokojení nároku poškozeného na náhradu škody, nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení sdílí následovně:

- a) propadly-li nebo byly-li zabráný peněžní prostředky v částce do 10 000 EUR, tato částka zůstává České republice,
- b) propadly-li nebo byly-li zabráný peněžní prostředky v částce vyšší než 10 000 EUR, polovina této částky zůstává České republice a polovina připadá Spojenému království,
- c) propadla-li nebo byla-li zabráná jiná věc než peněžní prostředky, tato věc se prodá, pokud její povaha umožňuje prodej a pokud není součástí národního kulturního pokladu České republiky nebo jiného státu; ohledně částky získané prodejem se postupuje obdobně podle písmen a) a b), nebo
- d) věc, kterou nelze prodat, zůstává České republice.

(3) Sdílený majetek předává do cizího státu organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky. V případě peněžních prostředků získaných výkonem majetkové trestní sankce je touto organizační složkou státu ministerstvo.

(4) Přepočet sdílených peněžních prostředků na měnu cizího státu se provádí podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou pro den, kdy byly peněžní prostředky připsány na účet příslušné organizační složky státu.

(5) Ministerstvo vyrozumí cizí stát, který zaslal do České republiky rozhodnutí týkající se majetku za účelem jeho uznání a výkonu, o tom, která organizační složka státu je příslušná ke sdílení propadlého nebo zabraného majetku anebo peněžních prostředků získaných jeho zpeněžením a která organizační složka státu je příslušná k uzavření dohody o sdílení majetku.

DÍL 2

Zajištění výkonu rozhodnutí v cizím státu

§ 136

Předání výkonu rozhodnutí

(1) Je-li to účelné, ministerstvo z podnětu nebo se souhlasem soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou, nebo za podmínek, které jsou pro výkon rozhodnutí soudu stanoveny právním řádem cizího státu, požádá příslušný orgán tohoto státu o zajištění výkonu rozhodnutí na jeho území. Soud ministerstvu poskytne potřebnou součinnost.

(2) Připouští-li to právo cizího státu nebo mezinárodní smlouva a vyžadují-li to okolnosti případu, ministerstvo požádá cizí stát o vzetí osoby do vazby pro účely zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnět svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody.

(3) Pokud ministerstvo žádá o zajištění výkonu rozhodnutí týkajícího se propadlého nebo zabraného majetku Spojené království na základě Dohody mezi Uníí a Spojeným královstvím, vyrozumí tento stát o tom, zda v dané věci existuje poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo který žádá o vydání majetku. Ministerstvo informuje tento stát také o tom, že právo poškozeného na uspokojení jeho majetkového nároku ze zvláštního účtu podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí zaniklo, poškozený nepožádal o uspokojení svého majetkového nároku ze zvláštního účtu anebo tento nárok uspokojil zcela nebo zčásti jiným způsobem, pokud tyto skutečnosti nastaly před sdílením propadlého nebo zabraného majetku.

§ 137

Předání osoby

(1) Nachází-li se osoba v České republice ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, může ministerstvo požádat stát, jehož je tato osoba občanem, nebo stát, ohledně něhož lze předpokládat, že výkon rozhodnutí převezme, o její převzetí k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, nebo udělit souhlas s předáním takové osoby, pokud

a) soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, udělil souhlas s předáním osoby,

- b) předáním osoby nebude zmařeno nebo ztíženo dosažení účelu trestu nebo ochranného opatření,
- c) v době podání žádosti nebo udělení souhlasu ministerstva má osoba vykonat trest nebo ochranné opatření v délce nejméně 1 rok; v případech hodných zvláštního zřetele může být osoba předána k výkonu trestu nebo ochranného opatření kratšího trvání,
- d) výkonem trestu nebo ochranného opatření v cizím státu nedojde k porušení závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách a
- e) předáním osoby nebude zmařeno nebo ztíženo dosažení účelu trestního řízení, které se pro jiný skutek ohledně této osoby v České republice vede.

(2) Není-li předání osoby upraveno mezinárodní smlouvou, může ministerstvo postupovat podle odstavce 1 za podmínek, jež jsou pro výkon rozhodnutí soudu stanoveny právním řádem cizího státu.

(3) Za účelem postupu podle odstavce 1 nebo 2 poskytne soud ministerstvu potřebnou součinnost.

(4) Je-li k postupu podle odstavce 1 nebo 2 zapotřebí souhlasu osoby nacházející se na území České republiky ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ministerstvo je oprávněno požádat o jeho opatření okresní soud, v jehož obvodu je takový trest nebo ochranné opatření vykonáváno. Samosoudce osobu před vyslovením souhlasu poučí o jeho významu a následcích spojených s jeho udělením. Vyslovený souhlas nelze vzít zpět.

§ 137a

Zásada speciality

Požádal-li cizí stát o souhlas se stíháním osoby, která má být nebo byla tomuto cizímu státu předána podle § 137, nebo s výkonem trestu anebo ochranného opatření takovou osobou v tomto státě pro jiný skutek spáchaný před jejím předáním k výkonu trestu nebo ochranného opatření, než pro ten, pro který má být nebo byla předána, postupuje se přiměřeně podle § 103. Příslušným k tomuto postupu je krajský soud, v jehož obvodu se osoba, která má být předána, zdržuje, a pokud již byla předána, krajský soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon jde, nebo v jehož obvodu se nachází soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo takové rozhodnutí vydáno, a to na návrh státního zástupce.

§ 138

Předání výkonu dohledu a kontroly nad odsouzeným

(1) Předání výkonu dohledu a kontroly nad odsouzeným může spočívat

- a) ve sledování chování odsouzeného ve zkušební době a v podávání zpráv ve stanovených termínech o chování odsouzeného, jakož i o plnění uložených omezení a povinností, nebo
- b) v provedení úkonů uvedených v písmenu a) a následném výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v případě, že se odsouzený neosvědčí.

(2) Vyhověl-li cizozemský orgán žádosti ministerstva o provedení úkonů uvedených v odstavci 1 písm. a), rozhodne soud o tom, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil nebo zda se trest vykoná, anebo uloží trest. Má-li být tento trest vykonán v cizím státu, postupuje podle § 136.

§ 139

Soud neprodleně informuje ministerstvo o udělení milosti, o účasti na amnestii nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se rozhodnutí, kterým byl uložen trest nebo ochranné opatření, stalo zcela nebo zčásti nevykonatelným. Ministerstvo o takové skutečnosti neprodleně vyrozumí cizozemský orgán.

§ 140

Sdílení propadlého nebo zabraného majetku

(1) Při sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán v cizím státu na žádost České republiky, se postupuje obdobně podle § 135 odst. 1 věty první a druhé; návrh na uzavření dohody o sdílení majetku může Ministerstvu financí podat soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, nebo ministerstvo. Soud nebo ministerstvo poskytne Ministerstvu financí na jeho žádost potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(2) Pokud se Česká republika se Spojeným královstvím nedohodne jinak, při sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán na základě rozhodnutí soudu uznaného ve Spojeném království na základě Dohody mezi Uníí a Spojeným královstvím, s tímto státem se po případném uspokojení nároku poškozeného na náhradu škody, nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení postupuje následovně:

- a) propadly-li nebo byly-li zabráný peněžní prostředky v částce do 10 000 EUR, tato částka zůstává Spojenému království,
- b) propadly-li nebo byly-li zabráný peněžní prostředky v částce vyšší než 10 000 EUR, polovina této částky připadá České republice a polovina zůstává Spojenému království, nebo
- c) propadla-li nebo byla-li zabráná jiná věc než peněžní prostředky a nedojde k jejímu zpeněžení, zůstává Spojenému království.

(3) Sdílený majetek přebírá z cizího státu organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky. V případě peněžních prostředků získaných výkonem majetkové trestní sankce je touto organizační složkou státu ministerstvo.

(4) Přichází-li v úvahu sdílení majetku, ministerstvo vyrozumí cizí stát, kterému bylo zasláno za účelem uznání a výkonu rozhodnutí soudu týkající se majetku, o tom, která organizační složka státu je příslušná ke sdílení propadlého nebo zabraného majetku nebo peněžních prostředků získaných jeho zpeněžením a která organizační složka státu je příslušná k uzavření dohody o sdílení majetku. Jde-li o majetkovou trestní sankci, uvede zároveň, jak mají být peněžní prostředky označeny.

Průvoz osob

DÍL 1

Žádost o povolení průvozu osoby přes území třetího státu

§ 141

(1) K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s

- a) vyžádáním osoby z cizího státu do České republiky,
- b) převzetím osoby, kterou cizí stát předává orgánům České republiky, aniž rozhodl o jejím vydání,
- c) žádostí soudu o právní pomoc,
- d) předáním trestního řízení z České republiky do cizího státu po podání obžaloby, nebo
- e) převzetím odsouzeného z cizího státu do České republiky

je příslušné ministerstvo.

(2) K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s

- a) žádostí státního zastupitelství o právní pomoc,
- b) převzetím trestního řízení z cizího státu do České republiky, nebo
- c) předáním trestního řízení z České republiky do cizího státu před podáním obžaloby

je příslušné Nejvyšší státní zastupitelství.

(3) Justiční orgán poskytne ústřednímu orgánu na jeho žádost a v jím stanovené lhůtě podklady potřebné k podání žádosti o průvoz, včetně překladů písemností do jazyka přijímaného třetím státem. Nesnese-li věc odkladu, může ústřední orgán opatřit nezbytné písemnosti překladem do jazyka přijímaného třetím státem.

DÍL 2

Průvoz osob přes území České republiky

§ 142

(1) K přijetí žádosti cizího státu o povolení průvozu osoby přes území České republiky v rámci mezinárodní justiční spolupráce mezi dvěma nebo více cizími státy a k povolení průvozu je příslušné ministerstvo. Je-li žádost doručena jinému orgánu České republiky, neprodleně ji postoupí ministerstvu.

(2) Ministerstvo nepovolí průvoz osoby přes území České republiky, jestliže

- a) jde o občana České republiky,
- b) stát, který o povolení průvozu osoby přes území České republiky žádá, nedoloží, pro jaké účely má být průvoz proveden,
- c) v trestním řízení, v souvislosti s nímž se o průvoz žádá, je možné uložit trest smrti a stát, který toto řízení vede, neposkytne ujištění, že trest smrti nebude uložen nebo vykonán,
- d) jde o průvoz za účelem vydání osoby k výkonu trestu smrti,
- e) jde o průvoz v souvislosti s trestným činem, který má výlučně politický nebo vojenský charakter,
- f) by to bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách,
- g) je důvodná obava, že by osoba ve státu, do kterého má být vydána nebo předána, byla vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnostní nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory,
- h) byl v České republice na osobu, o jejíž průvoz se žádá, vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení, příkaz k dodání do výkonu trestu, evropský zatýkácí rozkaz, zatýkácí rozkaz vydaný podle části páté hlavy II dílu 4 nebo byly učiněny soudem úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nebo
- i) mezi Českou republikou a státem, který o povolení průvozu osoby přes území České republiky žádá, není takový průvoz upraven mezinárodní smlouvou a tento stát neposkytne ujištění o vzájemnosti; to neplatí, žádá-li o průvoz jiný členský stát v rámci postupu podle části páté.

(3) Povolení průvozu osoby přes území České republiky pro takový druh mezinárodní justiční spolupráce, který předpokládá vrácení osoby, se vztahuje i na její případný zpětný průvoz.

(4) Povolení průvozu osoby přes území České republiky není třeba v případě leteckého průvozu bez přistání na území České republiky.

§ 143

(1) Jde-li o letecký průvoz osoby s plánovaným přistáním na území České republiky, nepřesahuje-li předpokládaná délka průvozu 8 hodin a není-li plánováno opuštění prostoru letiště, je po dobu průvozu osoba, o jejíž průvoz jde, omezena na osobní svobodě orgány cizího státu, které ji doprovázejí, za pomoci orgánů Policie České republiky.

(2) Pokud doba průvozu neplánovaně překročí 8 hodin nebo pokud je zapotřebí opustit prostor letiště, orgány Policie České republiky osobu převezmou od orgánů cizího státu, omezí ji na osobní svobodě a sepíší o tom protokol. O převzetí osoby a omezení její osobní svobody bezodkladně vyrozumí státního zástupce krajského státního zastupitelství, v obvodu jehož působnosti se nachází místo přistání, a předají mu opis protokolu a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby mohl podat návrh na vzetí osoby do průvozní vazby. Státní zástupce podá takový návrh do 24 hodin od přistání, jinak musí být osoba propuštěna na svobodu.

(3) O vzetí osoby do průvozní vazby rozhodne předseda senátu krajského soudu, v obvodu jehož působnosti se nachází místo přistání, a to do 24 hodin od podání návrhu. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Po rozhodnutí o vzetí osoby do průvozní vazby stanoví ministerstvo státu, který o povolení průvozu požádal přiměřenou lhůtu, ne delší než 18 dnů od přistání, k převzetí osoby a dokončení průvozu; pokud tak tento stát v uvedené lhůtě neučinil, předseda senátu nařídí propuštění osoby z průvozní vazby nejpozději poslední den této lhůty. Propuštění osoby z průvozní vazby v souvislosti s dokončením průvozu zajistí předseda senátu soudu, který rozhodl o průvozní vazbě.

(4) V jiných případech než uvedených v odstavcích 1 a 2 ministerstvo před povolením průvozu podá Nejvyššímu soudu návrh na rozhodnutí, že osoba, o jejíž průvoz jde, bude po dobu průvozu přes území České republiky v průvozní vazbě. Nejvyšší soud vyhoví takovému návrhu pouze v případě, že jsou splněny podmínky stanovené mezinárodní smlouvou nebo není-li dán některý z důvodů nepovolení průvozu. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Pokud Nejvyšší soud návrh zamítne, ministerstvo průvoz nepovolí.

(5) V jiných případech než uvedených v odstavcích 1 a 2 průvoz osoby přes území České republiky do cizího státu, včetně jejího převzetí a předání příslušnému orgánu cizího státu, provádí Policie České republiky.

§ 144

(1) Dojde-li v případě leteckého průvozu osoby bez plánovaného přistání na území České republiky k neplánovanému přistání na jejím území, orgány Policie České republiky osobu převezmou od orgánů cizího státu, omezí ji na osobní svobodě a sepíší o tom protokol. O převzetí osoby a omezení její osobní svobody bezodkladně vyrozumí státního zástupce krajského státního zastupitelství, v obvodu jehož působnosti se nachází místo přistání, a předají mu opis protokolu a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby mohl podat návrh na vzetí osoby do průvozní vazby. Státní zástupce podá takový návrh do 24 hodin od neplánovaného přistání, jinak musí být osoba propuštěna na svobodu. Návrh na vzetí osoby do průvozní vazby státní zástupce nepodá a nařídí její propuštění na svobodu, je-li zjevné, že nejsou splněny podmínky stanovené mezinárodní smlouvou nebo je dán některý z důvodů nepovolení průvozu osoby přes území České republiky uvedený v § 142 odst. 2 písm. a) až h).

(2) O vzetí osoby do průvozní vazby rozhodne předseda senátu krajského soudu, v obvodu jehož působnosti se nachází místo neplánovaného přistání, a to do 24 hodin od podání návrhu. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Je-li zjevné, že nejsou splněny podmínky stanovené mezinárodní smlouvou nebo je dán některý z důvodů nepovolení průvozu osoby přes území České republiky uvedený v § 142 odst. 2 písm. a) až h), nařídí její propuštění na svobodu.

(3) Byla-li osoba vzata do průvozní vazby a není-li žádost o povolení průvozu přes území České republiky doručena ve lhůtě 18 dnů od neplánovaného přistání, předseda senátu nařídí propuštění osoby z průvozní vazby nejpozději poslední den této lhůty. Pokud ministerstvo po doručení žádosti průvoz povolí, stanoví státu, který o povolení průvozu požádal, přiměřenou lhůtu, ne delší než 18 dnů od povolení průvozu, k převzetí osoby a dokončení průvozu; neučinil-li tak tento stát v uvedené lhůtě, předseda senátu nařídí propuštění osoby z průvozní vazby nejpozději poslední den této lhůty. Propuštění osoby z průvozní vazby v souvislosti s dokončením průvozu nebo nepovolením průvozu zajistí předseda senátu soudu, který rozhodl o průvozní vazbě.

(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 se přiměřeně užití také tehdy, jestliže v případě leteckého průvozu osoby přes

území České republiky, který byl povolen, došlo k neplánovanému přistání, pokud po dobu delší než 8 hodin nelze v průvozu pokračovat, anebo pokud je po takovém neplánovaném přistání zapotřebí opustit prostor letiště, na kterém k neplánovanému přistání došlo. Po vzetí osoby do průvozní vazby stanoví ministerstvo státu, který o povolení průvozu přes území České republiky požádal, přiměřenou lhůtu, ne delší než 18 dnů od neplánovaného přistání, k převzetí osoby a dokončení průvozu.

ČÁST ČTVRTÁ

Spolupráce s mezinárodními trestními soudy a tribunály

HLAVA I

Obecná ustanovení

§ 145

(1) Podle ustanovení této části se postupuje při vyřizování žádostí a příkazů mezinárodního trestního soudu, mezinárodního trestního tribunálu nebo obdobného mezinárodního soudního orgánu s působností v trestních věcech a jeho orgánů (dále jen „mezinárodní soud“),

a) pokud

1. byl ustaven mezinárodní smlouvou podle čl. 10a Ústavy České republiky,
2. byl ustaven rozhodnutím Rady bezpečnosti Organizace spojených národů vydaným podle kapitoly VII Charty Organizace spojených národů, kterým je Česká republika vázána, nebo
3. je Česká republika podle rozhodnutí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů vydaného podle kapitoly VII Charty Organizace spojených národů, kterým je Česká republika vázána, s takovým mezinárodním soudem povinna spolupracovat,

b) byl-li ustaven mezinárodní smlouvou mezi mezinárodní organizací, jejímž je Česká republika členem, nebo orgánem takové organizace a cizím státem a je uveden v nařízení vlády podle odstavce 2, nebo

c) vyplývá-li povinnost České republiky spolupracovat s takovým mezinárodním soudem z jiného zákona nebo z mezinárodní smlouvy.

(2) Vláda nařízením stanoví, se kterými mezinárodními soudy uvedenými v odstavci 1 písm. b) Česká republika spolupracuje.

§ 146

(1) Justiční orgány poskytují mezinárodnímu soudu potřebnou součinnost v souvislosti s prověřováním a stíháním činů, jejichž stíhání a trestání je v jeho působnosti, včetně činů směřujících proti výkonu spravedlnosti mezinárodním soudem, a v souvislosti s výkonem trestů uložených mezinárodním soudem pro takové činy.

(2) Podle ustanovení této části se postupuje jen tehdy, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva upravující spolupráci

s mezinárodním soudem, nebo nestanoví-li jinak předpisy mezinárodní organizace nebo mezinárodního soudu upravující řízení před takovým mezinárodním soudem (dále jen „předpisy mezinárodního soudu“), jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

(3) Pro spolupráci s mezinárodním soudem platí přiměřeně ustanovení části první, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 4, § 12 odst. 3 a 4 a § 13 odst. 2 se neužijí. Ustanovení § 5 a § 7 odst. 2 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

(4) Žádosti a příkazy mezinárodního soudu vyřizují orgány České republiky přednostně a s urychlením.

(5) Orgány České republiky bez souhlasu mezinárodního soudu nezveřejní informace o jeho žádosti nebo příkazu a způsobu jejich vyřízení. Při poskytování informací podle § 6 postupují orgány České republiky v souladu s pokyny mezinárodního soudu, které si vyžádají.

§ 147

Překlady

(1) Zašle-li mezinárodní soud ústřednímu orgánu žádost nebo příkaz v cizím jazyce bez překladu, zajistí překlad ústřední orgán, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a); s mezinárodním soudem pak konzultuje možnost úhrady nákladů na zajištění překladu.

(2) Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c), zajistí překlad ústřední orgán, pokud mezinárodní soud poskytne ujištění, že náklady na zajištění překladu uhradí. Jinak může ústřední orgán žádost nebo příkaz vrátit mezinárodnímu soudu bez vyřízení.

§ 148

(1) Justiční orgán umožní představitelům mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), obhájcům a právním zástupcům v řízení před takovým mezinárodním soudem a dalším osobám, které tento mezinárodní soud určí, účast na úkonu prováděném na základě nebo v souvislosti s žádostí nebo příkazem tohoto mezinárodního soudu. Justiční orgán umožní těmto osobám klást doplňující otázky přímo osobě, které se úkon týká.

(2) Provádějí-li představitelé mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) v souladu s předpisy mezinárodního soudu úkony na území České republiky samostatně, užije se ustanovení § 8 odst. 1 věty první trestního řádu obdobně. Na žádost představitele mezinárodního soudu se provádění takového úkonu zúčastní státní zástupce krajského státního zastupitelství, v jehož obvodu má k provedení takového úkonu dojít.

(3) Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c), užije se ustanovení § 51 obdobně.

(4) Představitelé mezinárodního soudu a obhájci, právní zástupci, svědci, znalci, tlumočníci, obvinění, odsouzení a další osoby předvolané k účasti na úkonu v řízení před takovým mezinárodním soudem požívají výsad a imunit v rozsahu, který je jim přiznán mezinárodním právem, pokud

a) projíždějí nebo jsou prováděni územím České republiky na jednání mezinárodního soudu nebo se z takového

jednání bezprostředně vracejí,

b) projíždějí nebo jsou prováděni územím České republiky k účasti na úkonu prováděném na území cizího státu na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu nebo se z tohoto cizího státu bezprostředně vracejí, nebo

c) se účastní úkonu prováděného na území České republiky na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu.

(5) V případě pochybností o oprávněnosti nebo rozsahu výsady a imunity některé z osob uvedených v odstavci 4 konzultují orgány České republiky neprodleně postup s mezinárodním soudem prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí.

§ 149

Styk osob s mezinárodním soudem

(1) Osoba nacházející se v zařízení, kde je omezována její osobní svoboda, proti níž je vedeno řízení před mezinárodním soudem, které se týká žádost nebo příkaz mezinárodního soudu nebo která vykonává trest uložený mezinárodním soudem, má právo bez omezení

a) přijímat a na své náklady odesílat písemná sdělení mezinárodnímu soudu a jeho orgánům,

b) přijímat návštěvy představitelů mezinárodního soudu a svého obhájce nebo právního zástupce v řízení před mezinárodním soudem a hovořit s nimi bez přítomnosti třetích osob.

(2) Kontrola písemných sdělení uvedených v odstavci 1 písm. a) je nepřípustná.

(3) Povinnost zachovávat státem uloženou mlčenlivost, které může osobu zbavit státní orgán nebo která se nevztahuje na podávání informací orgánům činným v trestním řízení, se nevztahuje na výslech osoby před mezinárodním soudem uvedeným v § 145 odst. 1 písm. a).

§ 150

Náklady spolupráce

(1) Náklady vzniklé orgánům České republiky při vyřizování žádostí a příkazů mezinárodního soudu, pokud je nehradí mezinárodní soud, hradí Česká republika.

(2) Umožňují-li předpisy mezinárodního soudu, aby mezinárodní soud hradil některé náklady uvedené v odstavci 1, jsou tyto náklady hrazeny podle dohody mezi ústředním orgánem a mezinárodním soudem. Orgán, kterému tyto náklady vznikly, předloží pro účely uzavření takové dohody ústřednímu orgánu vyčíslení těchto nákladů a jejich odůvodnění, jakož i další potřebné údaje.

§ 151

Souběh žádostí

Jestliže byly orgánům České republiky doručeny žádosti nebo příkazy více mezinárodních soudů nebo mezinárodního soudu a cizího státu, které se týkají téže osoby nebo téže věci, a poskytnutí spolupráce na základě všech těchto žádostí a příkazů není možné, posoudí se podmínky a možnost poskytnutí spolupráce ve vztahu ke každé z těchto žádostí a příkazů samostatně. Přitom se zvaží zejména povaha závazku ke spolupráci s mezinárodním soudem, pořadí, v jakém byly tyto žádosti a příkazy orgánům České republiky doručeny, okolnosti spáchání činů, kterých se tyto žádosti a příkazy týkají, včetně jejich závažnosti, dále druh a výše trestů, které lze uložit nebo které byly uloženy, a pravděpodobnost, s jakou mohou mezinárodní soudy a státy, jejichž žádosti a příkazy byly orgánům České republiky doručeny, ve vzájemných vztazích dosáhnout poskytnutí spolupráce.

§ 152

Nevyhovění a odložení vyřízení žádosti nebo příkazu

(1) Justiční orgán s mezinárodním soudem konzultuje před nevyhověním nebo částečným nevyhověním jeho žádosti nebo příkazu podmínky, za kterých by bylo možné žádosti nebo příkazu vyhovět, včetně jejich případného doplnění nebo úpravy.

(2) Justiční orgán může odložit vyřízení žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu pouze po předchozí konzultaci s mezinárodním soudem a pouze na dobu určitou; délku jejího trvání oznámí justiční orgán mezinárodnímu soudu spolu s oznámením odkladu vyřízení žádosti nebo příkazu. Jde-li o žádost nebo příkaz mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), může tak učinit pouze po dohodě s tímto mezinárodním soudem.

§ 153

Poskytnutí informací a důkazů bez žádosti

Nejvyšší státní zastupitelství na žádost státního zástupce a ministerstvo na žádost soudu předá mezinárodnímu soudu i bez jeho předchozí žádosti nebo příkazu informace a důkazy získané v rámci trestního řízení, jestliže má státní zástupce nebo soud za to, že sdělení těchto informací nebo poskytnutí těchto důkazů může napomoci mezinárodnímu soudu při prověřování a stíhání činů, jejichž stíhání a trestání je v jeho působnosti, včetně činů proti výkonu spravedlnosti mezinárodním soudem, nebo při výkonu trestů uložených mezinárodním soudem pro takové činy.

§ 154

Ochrana svědka

Žádost mezinárodního soudu o zajištění ochrany svědka justiční orgán postoupí orgánu příslušnému k poskytování zvláštní ochrany podle zákona o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením.

§ 155

Pro právní pomoc poskytovanou mezinárodnímu soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I dílů 2 a 3, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 48 odst. 3, § 56 a § 70 odst. 1 písm. a) se neužijí. Ustanovení § 47 odst. 2, § 49, 51, § 52 odst. 1, 2 a 5, § 54 odst. 1 písm. c), § 58 odst. 6 věty druhé a § 70 odst. 1 písm. c) až e) se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 47 odst. 2 se neužije také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 156

Příslušnost k přijetí žádosti nebo příkazu

K přijetí žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu vydaných v řízení před mezinárodním soudem je příslušné před zahájením hlavního líčení Nejvyšší státní zastupitelství a po zahájení hlavního líčení ministerstvo.

§ 157

Vyřízení žádosti nebo příkazu

(1) Požaduje-li mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) zvláštní postup při vyřizování své žádosti nebo příkazu, orgány činné v trestním řízení takovému požadavku vyhoví. Jde-li o žádost mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c), vyhoví orgány činné v trestním řízení takovému požadavku, není-li to v rozporu s § 5.

(2) Je-li k provedení úkonu na území České republiky na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nezbytný příkaz nebo povolení justičního orgánu, vydá je justiční orgán na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu; podmínky pro vydání tohoto příkazu nebo povolení se považují v takovém případě za splněné.

(3) Pokud o to mezinárodní soud požádá, zaznamená se průběh úkonu prováděného na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu s využitím těsnopisného zápisu, zvukového nebo obrazového záznamu, anebo s využitím jiného prostředku, který mezinárodní soud určí, je-li to technicky možné; zápis nebo záznam se předá mezinárodnímu soudu spolu s protokolem o úkonu.

(4) Nejsou-li informace obsažené v žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu pro vyhovění takové žádosti nebo příkazu dostatečné, justiční orgán prostřednictvím ústředního orgánu nebo přímo, pokud to vyžaduje naléhavost případu, konzultuje s mezinárodním soudem další postup, a je-li to zapotřebí, požádá mezinárodní soud o dodatekové informace.

§ 158

Odmítnutí předání informace nebo důkazu

(1) Pokud mají být na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) takovému mezinárodnímu soudu předány informace utajované podle zákona o ochraně utajovaných informací, justiční orgán před jejich předáním konzultuje s mezinárodním soudem a Národním bezpečnostním úřadem způsob ochrany těchto informací mezinárodním soudem. Justiční orgán při předání těchto informací upozorní mezinárodní soud na požadavky na jejich ochranu. Předání těchto informací lze odmítnout pouze v případě, že v řízení před mezinárodním soudem není možné zajistit jejich dostatečnou ochranu před zveřejněním; o odmítnutí předání rozhoduje Nejvyšší soud na návrh justičního orgánu, který žádost nebo příkaz mezinárodního soudu vyřizuje.

(2) Předání informací nebo důkazů mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) lze odmítnout z důvodu ochrany podstatných národních bezpečnostních zájmů, rozhodne-li o tom Nejvyšší soud na návrh justičního orgánu, který žádost nebo příkaz takového mezinárodního soudu vyřizuje. Před podáním návrhu Nejvyššímu soudu justiční orgán konzultuje s mezinárodním soudem podmínky, za kterých by bylo možné informace nebo důkazy předat.

(3) Pokud by předání informací nebo důkazů, které Česká republika získala od cizího státu nebo mezinárodní organizace, mezinárodnímu soudu bylo v rozporu se závazky České republiky vyplývajícími ze zásady speciality nebo s obdobnými mezinárodními závazky České republiky, justiční orgán požádá cizí stát nebo mezinárodní organizaci, od kterých Česká republika tyto informace nebo důkazy získala, o souhlas s jejich poskytnutím mezinárodnímu soudu.

(4) Pokud cizí stát nebo mezinárodní organizace souhlas podle odstavce 3 neudělí, justiční orgán žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu nevyhoví a mezinárodní soud informuje o důvodu nevyhovění a o úkonech, které byly k opatření souhlasu cizího státu nebo mezinárodní organizace učiněny.

§ 159

Výslech osob

(1) Svědky a znalce lze na žádost nebo příkaz mezinárodního soudu vyslechnout pod přísahou, jejíž text mezinárodní soud určí. Pokud mezinárodní soud v žádosti nebo příkazu k výslechu svědka nebo znalce pod přísahou text přísahy neurčí, užije se obdobně ustanovení § 50 odst. 1 věty druhé a třetí.

(2) Osoba vyslýchaná na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) může využít svého práva odepřít výpověď podle předpisů mezinárodního soudu, jakož i podle trestního řádu, pokud to předpisy mezinárodního soudu umožňují. Ustanovení § 99 odst. 2 trestního řádu se na výslech osoby na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) neužije.

(3) Na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu justiční orgán umožní mezinárodnímu soudu provedení výslechu osoby prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu. Ustanovení odstavce 2 se užije obdobně.

(4) Pokud osoba vyslýchaná na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu orgány činnými v trestním řízení nebo vyslýchaná mezinárodním soudem prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu nebo

představitelé mezinárodního soudu, kteří se výsledku účastní, nerozumí jazyku, ve kterém se výslech vede, a nezajistí-li tlumočení mezinárodní soud, přibere orgán činný v trestním řízení, který výslech provádí nebo který umožnil provedení výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu, po konzultaci s mezinárodním soudem, tlumočnicka. To platí obdobně, jde-li o osobu, s níž se nelze dorozumět jinak než některým z komunikačních systémů neslyšících a hluchoslepých osob.

§ 160

Předvolání osob

Pokud o to mezinárodní soud požádá, poskytne justiční orgán, který na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu doručuje předvolání k účasti na úkonu v řízení před mezinárodním soudem, předvolávané osobě zálohu na svědecké ve výši, kterou mezinárodní soud stanoví. Justiční orgán předloží ústřednímu orgánu vyčíslení nákladů spojených s poskytnutím zálohy na svědecké pro účely jejich úhrady mezinárodním soudem.

§ 161

Doručování na území České republiky

Mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) může doručovat písemnosti adresátům na území České republiky přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

§ 162

Spolupráce v souvislosti s odškodňováním oprávněných osob

Ministerstvo poskytne mezinárodnímu soudu, fondu, který byl zřízen mezinárodním soudem pro účely odškodňování oprávněných osob, nebo obdobné instituci, kterou lze považovat za pomocný orgán mezinárodního soudu, na jejich žádost nebo příkaz potřebnou spolupráci v souvislosti s odškodňováním oprávněných osob. Pro tyto účely je ministerstvo oprávněno požádat Policii České republiky o zjištění totožnosti a pátrání po pobytu oprávněné osoby.

§ 163

Vyžadování právní pomoci od mezinárodního soudu

Pro vyžadování právní pomoci od mezinárodního soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I dílu 1.

HLAVA III

Předání osob

§ 164

Pro předání osob mezinárodnímu soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy II dílu 2, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 90 a § 91 odst. 1 písm. b), c), e) až g) a j) se neužijí. Ustanovení § 87, § 88 odst. 3, § 89 odst. 1 písm. b) a e), § 91, § 92 odst. 7 písm. d) a h), § 95, § 96 odst. 1 věty druhé a poslední, § 96 odst. 4 věty druhé a třetí, § 96 odst. 7, § 97 a 99 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 89 odst. 1 písm. b), § 91 odst. 1 písm. d) a k) až m), § 92 odst. 7 písm. d), § 95 odst. 1, 5 a 6 a § 97 se neužijí také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 165

Příslušnost soudu a státního zastupitelství

Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), je soudem příslušným k postupu podle této hlavy Krajský soud v Praze. Úkony, k nimž je podle této hlavy příslušný státní zástupce, v takovém případě koná státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze.

§ 166

Předběžná a vydávací vazba

(1) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a), předseda senátu vezme osobu na základě žádosti tohoto soudu o předběžnou vazbu nebo na základě žádosti nebo příkazu tohoto soudu k zatčení a předání osoby po jejím odevzdání soudu podle § 93 odst. 3 do předběžné vazby. Vazebním důvodem podle § 94 odst. 1 přitom není vázán.

(2) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), státní zástupce propustí osobu z předběžné vazby podle § 94 odst. 3, jestliže bylo předběžné šetření zahájeno bez žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu k předání osoby a tato žádost nebo příkaz nebyly České republice doručeny ve lhůtě stanovené předpisy mezinárodního soudu, nebo do 60 dnů ode dne vzetí do předběžné vazby, pokud předpisy mezinárodního soudu lhůtu nestanoví. Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) a žádost nebo příkaz jsou doručeny dodatečně, předseda senátu vezme osobu do předběžné vazby podle odstavce 1.

(3) Soud prostřednictvím ministerstva neprodleně informuje mezinárodní soud o každé žádosti osoby o propuštění z předběžné nebo vydávací vazby, včetně uvedení důvodů takové žádosti. Zároveň jej požádá o stanovisko k takové žádosti a upozorní jej na lhůtu, v níž je třeba o žádosti o propuštění z předběžné nebo vydávací vazby rozhodnout. Při rozhodování o takové žádosti vezme soud v úvahu stanovisko mezinárodního soudu, pokud je mezinárodní soud včas zaslal. Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a), může být osoba, o jejíž předání jde, propuštěna z předběžné vazby pouze, odůvodňují-li to naléhavé a výjimečné okolnosti a současně bylo přijato některé z opatření nahrazujících vazbu podle trestního řádu; na žádost mezinárodního soudu podává soud zprávy, zda nahrazení předběžné vazby trvá a zda se osoba, o jejíž předání jde, dosud zdržuje na území České republiky a nevyhýbá se řízení o předání.

§ 167

(1) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a), je účelem předběžného šetření zjištění, zda

- a) osoba, o jejíž předání jde, je osobou, na kterou byl mezinárodním soudem vydán zatýkácí rozkaz,
- b) zadržení osoby proběhlo v souladu se zákonem a
- c) ze strany orgánů České republiky byla dodržena práva osoby stanovená právními předpisy České republiky a předpisy mezinárodního soudu.

(2) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a státní zástupce nebo po skončení předběžného šetření soud zjistí skutečnosti uvedené v odstavci 1, neprodleně o tom prostřednictvím ministerstva informuje mezinárodní soud a požádá jej o vyjádření, zda na předání osoby trvá.

(3) Pokud osoba, o jejíž předání jde, namítá, že jejímu předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) brání imunita podle mezinárodního práva, informuje státní zástupce a po skončení předběžného šetření soud prostřednictvím ministerstva o takové námitce a jejím obsahu mezinárodní soud a požádá jej o stanovisko k dalšímu postupu.

(4) Pokud osoba, o jejíž předání jde, namítá, že jejímu předání mezinárodnímu soudu brání probíhající řízení o přípustnosti řízení před mezinárodním soudem nebo jiná obdobná skutečnost, informuje státní zástupce a po skončení předběžného šetření soud prostřednictvím ministerstva o takové námitce a jejím obsahu mezinárodní soud a požádá jej o stanovisko k dalšímu postupu.

(5) Pokud mezinárodní soud žádá, aby osobě, o jejíž předání jde, byly předány kopie zatýkácího rozkazu nebo jiných písemností souvisejících s řízením před mezinárodním soudem, učiní tak státní zástupce v rámci předběžného šetření a protokol o předání těchto písemností s uvedením jejich výčtu zašle neprodleně mezinárodnímu soudu.

§ 168

Předání a jeho provedení

(1) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a), předání osoby přikáže po skončení předběžného šetření na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání soud, a to zpravidla do 30 dnů od doručení žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu k předání osoby. O nedodržení této lhůty a o důvodech informuje soud a v předběžném šetření státní zástupce prostřednictvím ministerstva mezinárodní soud.

(2) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b), rozhodne o předání osoby po skončení předběžného šetření soud ve veřejném zasedání na návrh státního zástupce. Pokud je dán některý z důvodů nepřipustnosti předání uvedený v § 91 odst. 1 písm. a), h), i), n), o) nebo p), rozhodne soud o nepovolení předání. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

(3) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a nemohou-li orgány mezinárodního soudu nebo jiné orgány pověřené mezinárodním soudem tuto osobu převzít na území České republiky, předá ji Policie České republiky orgánům mezinárodního soudu nebo jiným orgánům pověřeným mezinárodním soudem na místě určeném mezinárodním soudem i v cizím státu.

§ 169

Odložení předání a dočasné předání

(1) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a je-li dán důvod pro odložení podle § 99 odst. 1, může předseda senátu na základě návrhu některého z orgánů nebo osob uvedených v § 99 odst. 2 požádat mezinárodní soud při předání osoby o její navrácení do České republiky poté, co její přítomnost u mezinárodního soudu přestane být nezbytná pro účely řízení před mezinárodním soudem nebo výkonu trestu uloženého mezinárodním soudem.

(2) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b), lze odložit předání pouze se souhlasem mezinárodního soudu. V rozhodnutí o odložení předání stanoví předseda senátu lhůtu, před jejímž uplynutím musí být osoba mezinárodnímu soudu předána. Pokud je důvodem odložení předání trestní řízení vedené v České republice, stanoví předseda senátu tuto lhůtu tak, aby nepřevyšovala 6 měsíců; pokud je důvodem odložení předání výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody pravomocně uloženého soudem České republiky, stanoví předseda senátu tuto lhůtu tak, aby její poslední den připadl na poslední den předpokládané délky výkonu trestu. Tuto lhůtu může předseda senátu se souhlasem mezinárodního soudu prodloužit, a to i opakovaně.

(3) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b), lze povolit dočasné předání tomuto mezinárodnímu soudu pouze s jeho souhlasem.

§ 170

Souhlas s rozšířením předání

(1) Souhlas podle § 103 odst. 1 se nevyžaduje také, pokud

a) byla osoba z České republiky předána mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a jde o stíhání této osoby takovým mezinárodním soudem nebo o výkon trestu uloženého takovým mezinárodním soudem, anebo

b) byla osoba z České republiky vydána cizímu státu a jde o její předání z cizího státu mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a).

(2) Souhlas podle § 216 odst. 1 se nevyžaduje také, pokud jde o předání osoby z členského státu, jemuž byla předána z České republiky, mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a).

HLAVA IV

Výkon rozhodnutí

§ 171

Na uznávání a výkon rozhodnutí mezinárodního soudu se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy IV dílu 1, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 120 odst. 1 písm. a), b), d), e) a i) a odst. 3, § 131, § 132 odst. 2 až 4 a § 133 odst. 2 se neužijí. Ustanovení § 120 odst. 1 písm. c), f) a g), § 121 odst. 1 a 2, § 123, 124 a 127 se neužijí, jde-li

o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 124 odst. 7 se neužije také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 172

(1) Jde-li o rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), nařídí soud jeho výkon na návrh ministerstva. Změní-li v průběhu výkonu trestu mezinárodní soud jeho výměru, nařídí soud výkon trestu v této nové výměře a rozhodne o započtení dosud vykonaného trestu.

(2) Trest uložený mezinárodním soudem uvedeným v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b) lze v České republice vykonat i ve vyšší výměře, než jakou připouští trestní zákon.

(3) Jde-li o rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. c) a překračuje-li výměra trestu horní hranici trestní sazby za odpovídající trestný čin podle trestního zákona, soud po konzultaci s tímto mezinárodním soudem výměru trestu přizpůsobí podle § 124 odst. 2 písm. b).

§ 173

Žádost o přezkoumání rozhodnutí mezinárodního soudu

Obdrží-li orgány České republiky návrh nebo žádost o přezkoumání rozhodnutí mezinárodního soudu, které je vykonáváno nebo které má být vykonáno na území České republiky, postoupí takovou žádost bez zbytečného odkladu prostřednictvím ministerstva mezinárodnímu soudu.

§ 174

Převzetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody

(1) K výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem lze převzít

a) občana České republiky nebo osobu s trvalým pobytem na území České republiky, nebo

b) jinou osobu, pokud se mezinárodní soud zaváže uhradit náklady výkonu trestu.

(2) Jde-li o převzetí osoby k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého rozhodnutím mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), rozhodne soud na návrh ministerstva před nařízením výkonu rozhodnutí rozsudkem o zařazení odsouzeného do typu věznice. Na řízení o návrhu ministerstva se obdobně užijí ustanovení § 123, § 125 odst. 1 písm. b) a c), § 125 odst. 3 a § 127.

(3) Žádá-li mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) před předáním osoby k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody o ujištění, že budou dodrženy lhůty nebo jiné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu podle předpisů mezinárodního soudu, souhlas takové osoby podle § 126 se nevyžaduje.

(4) Dojde-li v průběhu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody ke změně podmínek uvedených v odstavci 1

nebo vyjde-li po převzetí osoby do České republiky najevo, že tyto podmínky nebyly v době převzetí splněny, informuje o tom ministerstvo neprodleně mezinárodní soud a konzultuje s ním další postup. Není-li splněna žádná z podmínek uvedených v odstavci 1, ministerstvo požádá mezinárodní soud o určení jiného státu, ve kterém bude osoba pokračovat ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pokud mezinárodní soud této žádosti nevyhoví, pokračuje se v jeho výkonu v České republice.

§ 175

(1) Osobu, s jejímž převzetím k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem udělilo ministerstvo souhlas, převezmou orgány Vězeňské služby na pokyn ministerstva od orgánů mezinárodního soudu nebo cizího státu na místě a v čase určeném ministerstvem po dohodě s mezinárodním soudem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby převezmou osobu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem do České republiky.

(2) Jde-li o osobu převzatou podle této hlavy do České republiky k výkonu rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), na stíhání této osoby v České republice, výkon jiného trestu nebo ochranného opatření uloženého této osobě a na vydání nebo předání této osoby do cizího státu nebo jinému mezinárodnímu soudu se přiměřeně užije § 85.

(3) Neumožňují-li předpisy mezinárodního soudu, aby o odkladu výkonu trestu, změně způsobu výkonu trestu, přerušení výkonu trestu nebo o podmíněném propuštění osoby převzaté podle této hlavy do České republiky rozhodl soud České republiky, a obdrží-li orgány České republiky žádost nebo podnět k takovému rozhodnutí, ministerstvo je postoupí mezinárodnímu soudu; ustanovení § 159 odst. 3 a 4 se obdobně užijí i pro účely řízení před mezinárodním soudem o takové žádosti. Pokud předpisy mezinárodního soudu umožňují, aby o takové žádosti rozhodl soud České republiky, vyžádá si tento soud před rozhodnutím prostřednictvím ministerstva stanovisko mezinárodního soudu.

(4) Nejde-li o občana České republiky nebo osobu s trvalým pobytem na území České republiky, může ministerstvo před propuštěním osoby z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody stanovit, že osoba převzatá podle této hlavy do České republiky má být po propuštění předána do státu, jehož je státním příslušníkem nebo ve kterém má povolen pobyt, nebo do cizího státu, který je ochoten ji převzít, zaváže-li se mezinárodní soud nebo takový cizí stát uhradit náklady spojené s jejím převozem do tohoto státu, nebo předá-li se osoba orgánům tohoto státu na státní hranici. Při určení, zda a do kterého cizího státu má být osoba předána, ministerstvo zohlední stanovisko této osoby. Orgánům cizího státu tuto osobu předají orgány Vězeňské služby na místě a v čase určeném ministerstvem po dohodě s mezinárodním soudem nebo cizím státem.

§ 176

(1) Je-li zapotřebí, aby se osoba převzatá podle této hlavy do České republiky účastnila řízení před mezinárodním soudem, orgány Vězeňské služby ji na pokyn ministerstva na dobu určenou mezinárodním soudem předají orgánům mezinárodního soudu na místě a v čase určeném ministerstvem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby předají osobu orgánům mezinárodního soudu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem na toto místo. Pro zpětné převzetí osoby od orgánů mezinárodního soudu platí ustanovení věty první a druhé obdobně.

(2) Rozhodne-li mezinárodní soud po předání osoby do České republiky podle této hlavy, že tato osoba má být vrácena mezinárodnímu soudu nebo že má ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody pokračovat v cizím státu, předají ji orgány Vězeňské služby orgánům mezinárodního soudu nebo cizího státu na místě a v čase určeném ministerstvem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby předají osobu orgánům mezinárodního soudu nebo cizího státu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem na toto místo.

§ 177

(1) Uprchne-li osoba převzatá podle této hlavy do České republiky z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, informuje o tom ministerstvo neprodleně mezinárodní soud a konzultuje s ním další postup. Soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí mezinárodního soudu nebo který rozhodl o zařazení této osoby do typu věznice, vydá na tuto osobu neprodleně příkaz k dodání do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. V případě, že tato osoba uprchla do ciziny, postupuje se podle části třetí hlavy II dílu 1, nedohodne-li se ministerstvo s mezinárodním soudem v rámci konzultací jinak.

(2) Soud odvolá příkaz k dodání do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody vydaný podle odstavce 1 rovněž v případě, že tato osoba byla předána ze státu, na jehož území byla zadržena, mezinárodnímu soudu nebo byla předána nebo vydána ze státu, na jehož území byla zadržena, jinému státu, který mezinárodní soud určil.

§ 178

Převzetí výkonu rozhodnutí týkajícího se majetku

(1) Jde-li o výkon rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), kterým byl uložen peněžitý trest, připadá částka, která byla výkonem jeho rozhodnutí získána, mezinárodnímu soudu a orgán, který ji vybral nebo vymohl, ji převede mezinárodnímu soudu nebo tomu, koho mezinárodní orgán, který ji vybral nebo vymohl, určí, na jimi stanovený účet.

(2) Jde-li o výkon rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), kterým byl uložen trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci, organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, majetek nebo věc, která byla výkonem rozhodnutí získána, prodá a částku získanou prodejem převede mezinárodnímu soudu nebo tomu, koho mezinárodní soud určí, na jimi stanovený účet. Jde-li o věc, která je součástí národního kulturního pokladu České republiky nebo jiného státu, nebo nelze-li majetek nebo věc vzhledem k jejich povaze nebo z jiných důvodů prodat, konzultuje soud další postup s mezinárodním soudem.

(3) Splácení peněžitého trestu ve splátkách lze povolit nebo od jeho výkonu upustit pouze se souhlasem mezinárodního soudu.

§ 179

(1) Podle této hlavy se postupuje i při uznávání příkazů mezinárodních soudů uvedených v § 145 odst. 1 písm. b) a

c) k odškodnění oprávněných osob. Příkaz mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) k odškodnění oprávněných osob se vykoná, aniž by bylo zapotřebí rozhodnout o jeho uznání.

(2) Při výkonu příkazu k odškodnění oprávněných osob postupuje osoba, již byl takovým rozhodnutím nárok přiznán, nebo soud, je-li o to požádán mezinárodním soudem nebo fondem, který byl pro účely odškodňování oprávněných osob zřízen mezinárodním soudem, nebo obdobnou institucí, kterou lze považovat za pomocný orgán mezinárodního soudu, podle občanského soudního řádu.

(3) Postupuje-li soud podle odstavce 2, částka získaná výkonem rozhodnutí mezinárodního soudu připadá mezinárodnímu soudu a soud ji převede tomuto soudu nebo fondu, který byl pro účely odškodňování poškozených nebo obětí zřízen mezinárodním soudem, nebo obdobné instituci, kterou lze považovat za pomocný orgán mezinárodního soudu, na jimi stanovený účet.

§ 180

Na žádost mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) lze vykonat rozhodnutí tohoto soudu, kterým byla uložena pořádková pokuta. Při výkonu takového rozhodnutí se postupuje přiměřeně podle trestního řádu. Částka získaná výkonem rozhodnutí mezinárodního soudu připadá mezinárodnímu soudu a orgán, který ji vybral nebo vymohl, ji převede tomuto mezinárodnímu soudu na jím stanovený účet.

HLAVA V

Předání a převzetí trestního řízení

§ 181

(1) Na žádost nebo příkaz mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) předá státní zástupce prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství a soud prostřednictvím ministerstva trestní řízení tomuto mezinárodnímu soudu. Ustanovení § 107 odst. 2, § 108 a § 110 odst. 2 a 3 se užijí přiměřeně.

(2) Na předání trestního řízení mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) na žádost státního zástupce nebo soudu se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy III dílu 1. Ustanovení § 110 odst. 1 se neužije.

(3) Nejvyšší státní zastupitelství, bylo-li trestní řízení mezinárodnímu soudu předáno před podáním obžaloby, a ministerstvo, bylo-li trestní řízení mezinárodnímu soudu předáno po podání obžaloby, jsou příslušné k podávání opravných prostředků proti rozhodnutí mezinárodního soudu o převzetí trestního řízení z České republiky, návrhů na změnu takového rozhodnutí a k souvisejícím úkonům, pokud podání takových opravných prostředků nebo návrhů předpisy mezinárodního soudu připouštějí.

§ 182

Na předání trestního řízení mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c) se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy III dílu 1. Ustanovení § 110 odst. 1 se neužije. Ustanovení § 12 odst. 1 se užije pouze tehdy, je-li tomuto mezinárodnímu soudu trestní řízení předáváno na žádost státního zástupce nebo soudu.

§ 183

(1) Na převzetí trestního řízení od mezinárodního soudu do České republiky se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy III dílu 2.

(2) Justiční orgány pravidelně informují mezinárodní soud o průběhu převzatého trestního řízení. Představitelům mezinárodního soudu se na jejich žádost umožní, aby byli přítomni při úkonech v převzatém trestním řízení.

HLAVA VI

Průvoz osob

§ 184

(1) Na průvoz osob přes území České republiky v souvislosti se spoluprací poskytovanou cizím státem mezinárodnímu soudu se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy V dílu 2, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 142 odst. 2 písm. a), e), f), g) a i) se neužijí.

(2) Za spolupráci poskytovanou cizím státem mezinárodnímu soudu podle odstavce 1 se považuje i předání osoby mezi dvěma cizími státy v souvislosti s výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem.

(3) Povolení průvozu osoby přes území České republiky není třeba, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

ČÁST PÁTÁ

Zvláštní postupy mezinárodní justiční spolupráce s jinými členskými státy

HLAVA I

Společný vyšetřovací tým

§ 185

(1) Ustanovení této hlavy se užijí na společný vyšetřovací tým mezi členskými státy.

(2) Podle této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie⁷⁾.

(3) Ustanovení této hlavy nevylučují postup podle ustanovení o právní pomoci.

§ 186

(1) S příslušnými orgány jednoho nebo více členských států lze uzavřít dohodu o společném vyšetřovacím týmu.

(2) Společný vyšetřovací tým může být zřízen na žádost justičního orgánu nebo příslušného orgánu jiného členského státu zejména, pokud

a) buď v České republice nebo v jiném členském státu je vedeno trestní řízení, v němž je třeba žádat o provedení obtížných a náročných úkonů v dalších členských státech, nebo

b) v České republice a v jednom nebo více jiných členských státech je vedeno trestní řízení a okolnosti případu vyžadují koordinovaný postup v dotčených členských státech.

(3) Na zřízení společného vyšetřovacího týmu a jeho činnost, včetně výměny informací, se přiměřeně užití § 71 až 74.

§ 187

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu, který se účastnil společného vyšetřovacího týmu, částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím úředních osob České republiky při jejich působení ve společném vyšetřovacím týmu.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

§ 188

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody určité osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem úředních osob tohoto jiného členského státu při jejich působení ve společném vyšetřovacím týmu zřízeném na území České republiky.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

HLAVA II

Předání osoby

DÍL 1

Obecná ustanovení

§ 189

(1) Ustanovení dílů 1 až 3 této hlavy se užijí na předání osoby mezi Českou republikou a jiným členským státem na základě evropského zatýkacího rozkazu a na související úkony.

(2) Podle ustanovení dílů 1 až 3 této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie⁸).

§ 190

Evropský zatýkací rozkaz

Evropským zatýkacím rozkazem se rozumí rozhodnutí

a) soudu České republiky vydané za účelem zatčení a předání osoby z jiného členského státu do České republiky k trestnímu stíhání nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nebo

b) justičního orgánu jiného členského státu vydané za účelem zatčení a předání osoby do tohoto členského státu k trestnímu stíhání nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

§ 191

(1) Ministerstvo na základě žádosti soudu poskytne součinnost při zjišťování informací z jiného členského státu potřebných pro vydání evropského zatýkacího rozkazu nebo v souvislosti s rozhodováním o předání. Nejvyšší státní zastupitelství na základě žádosti státního zástupce poskytne takovou součinnost v souvislosti s podáním návrhu na vydání evropského zatýkacího rozkazu nebo v souvislosti s předběžným šetřením.

(2) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o předání do jiných členských států a jejich výsledku, jakož i obdobné informace ohledně evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem předání z jiných členských států.

DÍL 2

Předání z jiného členského státu

§ 192

Příslušnost soudu

Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je soud, který vede trestní řízení, a v přípravném řízení soud příslušný podle § 26 trestního řádu, pokud není dále stanoveno jinak.

(1) Byl-li vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo byly-li učiněny soudem úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a nepodařilo-li se ji ve lhůtě 6 měsíců od vydání příkazu nebo provedení uvedených úkonů zadržet, zatknout, nebo dodat do výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, předseda senátu vydá bez zbytečného odkladu evropský zatýkácí rozkaz; v přípravném řízení tak učiní soudce na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po uplynutí téže lhůty. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž předání jde, zdržuje v jiném členském státu, je možné evropský zatýkácí rozkaz vydat i před uplynutím lhůty 6 měsíců.

(2) Evropský zatýkácí rozkaz se vydává na stanoveném formuláři⁶⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené. Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat pro skutek, za který

a) lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 1 rok nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 1 rok, nebo

b) má být vykonán nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v délce nejméně 4 měsíce.

(3) Evropský zatýkácí rozkaz se nevydává, je-li dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d).

(4) Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat též pro skutek, který nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2 větě druhé nebo u kterého je dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) a c), pokud

a) je vydáván pro více skutků, z nichž alespoň jeden splňuje některou z podmínek uvedených v odstavci 2 větě druhé a není vůči němu dána žádná z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d), nebo

b) byl již dříve vydán na tutéž osobu dosud platný evropský zatýkácí rozkaz pro skutek, který splňuje některou z podmínek podle odstavce 2 věty druhé a není vůči němu dána žádná z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d).

(5) V přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce o způsobu vyřízení jeho návrhu. Pokud návrhu nevyhoví, uvede současně důvody, pro které tak učinil.

(6) Soud neprodleně doručí evropský zatýkácí rozkaz Policejnímu prezidiu České republiky s žádostí o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby a vyhlášení pátrání v členských státech nepřipojených k Schengenskému informačnímu systému. Je-li známo, kde se osoba nachází, doručí soud evropský zatýkácí rozkaz také příslušnému orgánu předávajícího státu s překladem do úředního jazyka tohoto státu nebo do jiného jazyka, v němž je tento stát ochoten evropský zatýkácí rozkaz přijmout

(7) Na žádost příslušného orgánu předávajícího státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely rozhodnutí o předání. V přípravném řízení poskytne státní zástupce soudu součinnost při zjištění takových informací a doplnění. Soud může i bez takové žádosti poskytnout též jiné informace, které považuje za potřebné pro rozhodnutí o předání.

(8) Je-li předávajícím státem členský stát, pro který je závazný předpis Evropské unie upravující právo na přístup k obhájci⁴³⁾, a osoba, o jejíž předání jde, nemá v trestním řízení v České republice, v němž byl vydán evropský

zatýkáci rozkaz, obhájce, má právo zvolit si obhájce za účelem poskytování pomoci obhájci zvolenému nebo ustanovenému pro předávací řízení v předávajícím státě. Pokud příslušný orgán předávajícího státu sdělí, že osoba, o jejíž předání jde, prohlásila, že si přeje tohoto práva využít, soud této osobě prostřednictvím příslušného orgánu předávajícího státu poskytne bez zbytečného odkladu přehled vhodných advokátů zaměřených na mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Zaměření podle věty druhé eviduje na žádost advokáta Česká advokátní komora v seznamu advokátů nebo seznamu evropských advokátů.

(9) Pokud byl evropský zatýkáci rozkaz vydán za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti, osoba, o jejíž předání jde, dosud neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, a požádá prostřednictvím příslušného orgánu předávajícího státu, aby jí byla poskytnuta kopie rozhodnutí ještě před jejím předáním, soud ji tomuto orgánu bez odkladu zašle. Poskytnutí kopie tohoto rozhodnutí se nepovažuje za jeho doručení.

(10) Dojde-li k pravomocnému odsouzení osoby, o jejíž předání jde, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo k pravomocnému uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jež splňují podmínky uvedené v odstavci 2, a byl-li na ni dříve vydán evropský zatýkáci rozkaz za účelem předání k trestnímu stíhání, nebo změní-li se rozhodné skutečnosti, které vedly k vydání evropského zatýkáciho rozkazu, zejména právní kvalifikace nebo skutkové okolnosti, vydá soud neprodleně nový evropský zatýkáci rozkaz a současně odvolá původní evropský zatýkáci rozkaz; dojde-li ke změně rozhodných skutečností v přípravném řízení, učiní tak na návrh státního zástupce, který jej podá neprodleně poté, co k takové změně došlo. Obdobně se postupuje, bylo-li osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkáci rozkaz podle odstavce 1 na základě příkazu k zadržení, doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání.

§ 194

Ujištění

(1) Podmiňuje-li předávající stát předání osoby poskytnutím ujištění týkajícího se trestního řízení, může soud takové ujištění poskytnout; v přípravném řízení přihlédne ke stanovisku státního zástupce.

(2) Byla-li osoba předána na základě ujištění, takové ujištění se dodrží.

(3) Byla-li osoba předána z členského státu, jehož je občanem nebo tam má trvalý pobyt, za podmínky, že bude v případě odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody vrácena zpět do tohoto členského státu, předseda senátu informuje příslušný orgán předávajícího státu o takovém pravomocném rozhodnutí a poskytne mu nezbytnou součinnost za účelem výkonu rozhodnutí v předávajícím státu.

§ 195

Zamítne-li předávající stát předání osoby k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody z důvodu, že je tato osoba jeho občanem, má na jeho území trvalý pobyt nebo se na něm zdržuje, předseda senátu poskytne příslušnému orgánu předávajícího státu nezbytnou

součinnost za účelem výkonu rozhodnutí v tomto státu.

§ 196

Na postup po předání osoby se přiměřeně užije ustanovení § 83.

§ 197

Odvolání evropského zatýkacího rozkazu a pozbytí jeho platnosti

(1) Soud odvolá evropský zatýkací rozkaz, jestliže

- a) byl odvolán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu anebo bylo upuštěno od úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- b) byly dodatečně zjištěny důvody, pro které nelze evropský zatýkací rozkaz vydat,
- c) byl vydán nový evropský zatýkací rozkaz, nebo
- d) další pátrání není v jiném členském státu z jiného důvodu zapotřebí.

(2) O odvolání evropského zatýkacího rozkazu soud bezodkladně vyrozumí Policejní prezidium České republiky za účelem provedení nezbytných opatření a v přípravném řízení též státního zástupce.

(3) Evropský zatýkací rozkaz pozbývá platnosti, byla-li osoba dodána

- a) soudu nebo policejnímu orgánu, nebo
- b) věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.

§ 198

Zásada speciality

(1) Předaná osoba nemůže být zbavena osobní svobody ani proti ní nemůže být vedeno trestní stíhání ani na ní vykonán trest nebo ochranné opatření pro jiný skutek spáchaný před předáním, než pro který byla předána, ledaže

- a) v rámci trestního stíhání nedojde k omezení nebo zbavení její osobní svobody,
- b) opustila území České republiky a dobrovolně se vrátila zpět nebo byla na území České republiky dopravena zákonným způsobem,
- c) zdržuje se na území České republiky po uplynutí 45 dnů po svém propuštění z vazby, z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo po ukončení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ačkoli měla možnost území České republiky opustit,
- d) předané osobě hrozí uložení pouze jiného trestu než nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo uložení

ochranného opatření nespojeného se zbavením osobní svobody, a to i v případě, že může za zákonem stanovených podmínek dojít k jejich změně na nepodmíněný trest odnětí svobody nebo na ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody,

e) předaná osoba se vzdala práva na uplatnění zásady speciality, případně vzdání se tohoto práva bylo součástí jejího souhlasu s předáním do České republiky,

f) předaná osoba se po svém předání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality, nebo

g) příslušný orgán předávajícího státu udělil souhlas se stíháním předané osoby nebo výkonem trestu nebo ochranného opatření.

(2) Jestliže se předaná osoba nevzdala práva na uplatnění zásady speciality podle odstavce 1 písm. e), předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce ji vyslechne za přítomnosti obhájce a poučí ji o možnosti vzdát se práva na uplatnění zásady speciality, jakož i o důsledcích tohoto prohlášení. Toto prohlášení nelze vzít zpět. Skutek, ohledně něhož se osoba vzdala práva na uplatnění zásady speciality, popíše soud v protokolu tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

(3) Žádost o souhlas podle odstavce 1 písm. g) podá v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce a v řízení před soudem předseda senátu. V žádosti se uvedou údaje odpovídající obsahovým náležitostem evropského zatýkacího rozkazu. Žádost se doručí příslušnému orgánu předávajícího státu s překladem do úředního jazyka tohoto státu nebo do jiného jazyka, v němž je předávající stát ochoten evropský zatýkací rozkaz přijmout.

(4) Za dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. g) se považuje rovněž žádost předávajícího státu o převzetí trestního řízení proti této osobě nebo výkonu trestu nebo ochranného opatření pro trestné činy spáchané před jejím předáním. To platí i ohledně trestního oznámení podaného tímto státem.

§ 199

Další předání z České republiky do jiného členského státu

(1) Předaná osoba může být dále předána jinému členskému státu pro skutek spáchaný před předáním do České republiky pouze se souhlasem předávajícího státu, není-li dále stanoveno jinak.

(2) Bez souhlasu předávajícího státu může být osoba dále předána jinému členskému státu v případě, že

a) tato osoba souhlasí s dalším předáním do jiného členského státu, nebo

b) pro tuto osobu se neuplatní zásada speciality z důvodů uvedených v § 198 odst. 1 písm. a) až c) nebo e) až g).

(3) Souhlas předávajícího státu podle odstavce 1 si vyžádá předseda senátu krajského soudu, v jehož obvodu působí státní zástupce, který vede předběžné šetření, a to na návrh tohoto státního zástupce. Dále postupuje přiměřeně podle § 198 odst. 3.

(4) Osoba, která byla do České republiky vydána, může být dále předána jinému členskému státu pro skutek spáchaný před vydáním do České republiky pouze se souhlasem vydávajícího státu. Ministerstvo provede nezbytné úkony k zajištění souhlasu vydávajícího státu na základě podnětu příslušného státního zastupitelství.

Dočasné převzetí osoby

- (1) Předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce může před rozhodnutím o předání požádat orgán předávajícího státu o dočasné předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, na území České republiky pro účely trestního stíhání.
- (2) Soud v žádosti uvede, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je přítomnost osoby v České republice nezbytná, a ujištění, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě.
- (3) Jestliže předávající stát povolí dočasné předání osoby, rozhodne předseda senátu a v přípravném řízení soudce, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě. Vazba začíná okamžikem převzetí této osoby orgány České republiky. Rozhodnutí se osobě doručí bez zbytečného odkladu po jejím dodání věznici. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Ustanovení § 86 odst. 7 platí obdobně.
- (4) Vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, a s tím související propuštění této osoby z vazby zajistí předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce. Doby, na kterou bylo dočasné předání povoleno, nelze překročit, ledaže s tím předávající stát souhlasí.
- (5) Požádá-li dočasně převzatá osoba o propuštění z vazby, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu předá takovou žádost příslušnému orgánu předávajícího státu.
- (6) Sdělí-li orgán předávajícího státu, že dočasně převzatá osoba má být propuštěna z vazby, zajistí její propuštění bez zbytečného odkladu státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu; v takovém případě se vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, nezajišťuje. O propuštění osoby z vazby je třeba informovat příslušný orgán předávajícího státu.
- (7) Pro poskytnutí ujištění při dočasném předání obdobně platí § 194.
- (8) Bylo-li v předávajícím státu rozhodnuto o předání, jehož výkon byl odložen, může předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce požádat orgán předávajícího státu o dočasné předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, na území České republiky pro účely trestního stíhání. Jinak se postupuje přiměřeně podle odstavců 2 až 7.

§ 201

Průvoz osob přes území třetího státu

K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s předáním osoby z jiného členského státu do České republiky je příslušné ministerstvo.

DÍL 3

Předání do jiného členského státu

§ 202

Příslušnost

(1) Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž předání jde, zadržena; nedošlo-li k jejímu zadržení, je příslušným krajský soud, v jehož obvodu se tato osoba zdržuje. Ke změně okolností, na jejichž základě byla místní příslušnost soudu určena, pokud nastaly po zahájení předběžného šetření, se nepřihlíží.

(2) Úkony podle tohoto dílu koná státní zástupce státního zastupitelství, které působí u soudu příslušného podle odstavce 1. Toto státní zastupitelství je rovněž příslušné k přijetí evropského zatýkacího rozkazu.

(3) Byl-li evropský zatýkací rozkaz doručen orgánu, který není příslušný k jeho přijetí, neprodleně jej postoupí příslušnému státnímu zastupitelství a informuje o tom orgán, který jej vydal.

§ 203

Předběžné šetření

(1) Účelem předběžného šetření je zejména zjistit, zda předání osoby do jiného členského státu nebrání skutečnost uvedená v § 205.

(2) Státní zástupce provede předběžné šetření, dozví-li se o trestném činu, pro který by jiný členský stát mohl vydat evropský zatýkací rozkaz, nebo je-li státnímu zastupitelství doručen evropský zatýkací rozkaz jiného členského státu. Předběžné šetření je zahájeno zadržením osoby, o jejíž předání jde, nebo vyžádáním potřebných zpráv. Je-li zahájeno předběžné šetření, aniž byl doručen evropský zatýkací rozkaz, státní zástupce neprodleně požádá příslušný orgán jiného členského státu o jeho doručení.

(3) Nebyl-li jiným členským státem dosud vydán evropský zatýkací rozkaz, postup podle odstavce 2 se neuplatní, nejsou-li známy dostatečné informace o

a) osobě, o jejíž předání jde,

b) existenci odsuzujícího rozsudku, zatýkacího rozkazu nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem vydaného ve vyžadujícím státu na osobu, o jejíž předání jde, které může být podkladem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu; namísto této informace postačí příslib příslušného orgánu jiného členského státu, že evropský zatýkací rozkaz bude neprodleně vydán,

c) skutku, pro který by jiný členský stát mohl vydat evropský zatýkací rozkaz, včetně horní hranice trestu, který za tento čin může být v tomto státu uložen, nebo výše trestu, který za tento čin byl v tomto státu uložen.

(4) Jestliže informace obsažené v evropském zatýkacím rozkazu nejsou dostatečné pro rozhodnutí o předání, státní zástupce požádá příslušný orgán vyžadujícího státu o jejich doplnění. Za tímto účelem mu stanoví přiměřenou lhůtu a upozorní jej, že nedoplní-li tyto informace ve lhůtě, bude předběžné šetření ukončeno.

(5) Je-li vyžadujícím státem členský stát, pro který je závazný předpis Evropské unie upravující právo na přístup k

obhájci⁴³), poučí státní zástupce bez zbytečného odkladu po zahájení předběžného šetření o právech uvedených v § 204 odst. 3 větách první a druhé rovněž osobu, o jejíž předání jde, omezenou na svobodě z jiného důvodu než zadržení; ustanovení § 204 odst. 3 věty třetí se použije obdobně.

(6) Je-li osoba, o jejíž předání jde, státním občanem České republiky nebo má na jejím území trvalý pobyt a evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k trestnímu stíhání, vyžádá státní zástupce od příslušného orgánu vyžadujícího státu ujištění, že této osobě bude umožněn výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice, pokud jí bude uložen takový druh trestu nebo ochranného opatření a po vynesení rozsudku nevysloví souhlas s výkonem trestu nebo ochranného opatření ve vyžadujícím státě.

(7) Pokud tak neučinil již v průběhu zadržení, státní zástupce osobu, o jejíž předání jde, vyslechne, seznámí ji s obsahem evropského zatýkácího rozkazu a poučí ji o možnosti souhlasit se svým předáním do jiného členského státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s předáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality.

(8) Pokud byl evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti osoby, o jejíž předání jde, a tato osoba dosud neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, může poté, co byla seznámena s obsahem evropského zatýkácího rozkazu, požádat, aby kopii rozhodnutí obdržela ještě před svým předáním. Státní zástupce o takovém požadavku informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a po obdržení kopie takového rozhodnutí ji poskytne osobě, o jejíž předání jde. Vyřízení tohoto požadavku nemá vliv na další průběh předávacího řízení.

(9) Státní zástupce ukončí předběžné šetření, pokud

- a) členský stát, který by mohl vydat evropský zatýkácí rozkaz, přes výzvu nedoručí evropský zatýkácí rozkaz,
- b) vyžadující stát ve stanovené lhůtě nedoplnil požadované informace,
- c) osoba, o jejíž předání jde, zemřela,
- d) osoba, o jejíž předání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) osobu, o jejíž předání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- f) osoba, o jejíž předání jde, se nezdržuje na území České republiky nebo místo jejího pobytu není známo,
- g) vyžadující stát odvolal evropský zatýkácí rozkaz nebo jinak informoval, že o předání osoby již nemá zájem, nebo
- h) evropský zatýkácí rozkaz byl doručen po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž předání jde, bude předána jinému státu podle této hlavy, nebo po povolení vydání do jiného státu anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(10) Státní zástupce neprodleně vyrozumí o ukončení předběžného šetření podle odstavce 9 příslušný orgán

vyžadujícího státu, Policejní prezidium České republiky a obhájce. Předběžné šetření je ukončeno také podáním návrhu podle § 205 odst. 1 nebo návrhu podle § 208 odst. 1.

§ 204

Zadržení a předběžná vazba

(1) Státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán může zadržet osobu, o jejíž předání jde, je-li dán důvod předběžné vazby a byl-li vydán evropský zatýkácí rozkaz nebo jsou-li známy informace uvedené v § 203 odst. 3.

(2) Policejní orgán je oprávněn provést zadržení osoby i bez předchozího souhlasu státního zástupce, jestliže věc nesnese odkladu a souhlas státního zástupce nelze předem opatřit. Je však povinen provedené zadržení bezodkladně oznámit státnímu zástupci a předat mu opis protokolu, který sepsal při zadržení, a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby případně mohl podat návrh na vzetí do předběžné vazby.

(3) Je-li vyžadujícím státem členský stát, pro který je závazný předpis Evropské unie upravující právo na přístup k obhájci⁴³), státní zástupce nebo policejní orgán, který provedl zadržení, poučí zadrženou osobu již v průběhu zadržení o tom, že nemá-li v trestním řízení ve vyžadujícím státě, v němž byl nebo by mohl být vydán evropský zatýkácí rozkaz, obhájce, má právo zvolit si v souladu s právem vyžadujícího státu obhájce za účelem poskytování pomoci obhájci zvolenému nebo ustanovenému pro řízení podle tohoto dílu. Zadrženou osobu poučí rovněž o tom, že prohlásí-li, že si přeje práva podle věty první využít, vyžadující stát je jí povinen poskytnout informace, které jí zvolení obhájce za tímto účelem usnadní. Prohlásí-li zadržená osoba, že si přeje využít práva podle věty první, státní zástupce o tom neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a informace, které obdrží od příslušného orgánu vyžadujícího státu za účelem uplatnění práva podle věty první, poskytne bez zbytečného odkladu zadržené osobě. Ustanovením tohoto odstavce není dotčen běh lhůt podle § 209.

(4) Byl-li vydán evropský zatýkácí rozkaz, nelze podat návrh na vzetí osoby, o jejíž předání jde, do předběžné vazby, nejsou-li známy informace uvedené v § 203 odst. 3. Při zadržení a podání návrhu na vzetí do předběžné vazby se jinak postupuje přiměřeně podle § 93 odst. 2 až 4.

(5) Na předběžnou vazbu osoby, o jejíž předání jde, se přiměřeně užije § 94 odst. 1, 2 a 4. Státní zástupce takovou osobu ihned propustí z předběžné vazby, jestliže předběžné šetření bylo zahájeno bez doručení evropského zatýkácího rozkazu a evropský zatýkácí rozkaz nebyl příslušnému státnímu zastupitelství doručen do 20 dnů ode dne vzetí do předběžné vazby; to neplatí, jde-li o zjednodušené předání. Propuštění z předběžné vazby nevylučuje nové vzetí do předběžné vazby, pokud je evropský zatýkácí rozkaz doručen dodatečně.

§ 205

Rozhodnutí o předání

(1) Po skončení předběžného šetření soud rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda se osoba předá do vyžadujícího státu; proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Pokud soud nerozhodne o tom, že se osoba nepředá do vyžadujícího státu z důvodů uvedených v odstavci 2 nebo 3, nebo o zamítnutí návrhu státního zástupce z důvodů uvedených v odstavci 6, rozhodne, že se osoba do vyžadujícího

státu předá. Ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření se neužije. Jsou-li pro rozhodnutí potřebné dodatkové informace, soud o jejich poskytnutí požádá příslušný orgán vyžadujícího státu; pro jejich poskytnutí může stanovit přiměřenou lhůtu.

(2) Osoba se do vyžadujícího státu nepředá, pokud

- a) je státním občanem České republiky nebo má na jejím území trvalý pobyt, evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k trestnímu stíhání a příslušný orgán vyžadujícího státu neposkytl dostatečné ujištění podle § 203 odst. 6,
- b) trestní stíhání pro týž skutek je v České republice nepřípustné v důsledku amnestie, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona,
- c) evropský zatýkácí rozkaz nebyl vydán pro skutek, za který lze podle práva vyžadujícího státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 1 rok nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 1 rok, nebo za který má být vykonán nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v délce nejméně 4 měsíce,
- d) nebyl udělen souhlas jiného členského státu podle § 199 odst. 1 a nebyla splněna některá z podmínek uvedených v § 199 odst. 2, nebo nebyl dán souhlas vydávajícího státu podle § 199 odst. 4,
- e) by předání bylo v rozporu se závazky vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách,
- f) je důvodná obava, že by osoba, o jejíž předání jde, byla ve vyžadujícím státu vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnostní nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nebo
- g) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v České republice, jiném členském státu nebo v přidruženém státu skončilo rozhodnutím soudu nebo jiného justičního orgánu, které splňuje podmínky uvedené v § 11 odst. 2 písm. a) nebo b) trestního řádu.

(3) Osoba se do vyžadujícího státu nemusí předat, pokud

- a) je státním občanem České republiky nebo má na jejím území trvalý pobyt nebo obvyklé bydliště, evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jsou splněny podmínky pro uznání a výkon rozhodnutí, kterým byl uložen takový trest nebo takové ochranné opatření, na území České republiky a tato osoba před soudem do protokolu prohlásí, že nesouhlasí s výkonem tohoto trestu nebo ochranného opatření ve vyžadujícím státu,
- b) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedené v § 207; v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnout o nepředání z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy vyžadujícího státu,
- c) trestní odpovědnost nebo výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody jsou podle právního řádu České

republiky promlčeny, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona,

d) jde o předání osoby k trestnímu stíhání pro skutek, pro který se v České republice proti téže osobě vede trestní řízení, nebo pro skutek, který byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky, kromě případů, kdy je třeba dát přednost provedení trestního stíhání ve vyžadujícím státu, zejména z důvodu náležitého zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu,

e) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v České republice skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo státního zástupce pravomocně zastaveno nebo skončilo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno a nejde o rozhodnutí uvedené v odstavci 2 písm. g),

f) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v jiném státu než uvedeném v odstavci 2 písm. g) skončilo rozhodnutím soudu nebo jiného justičního orgánu, které splňuje podmínky uvedené v § 11 odst. 2 písm. a) nebo b) trestního řádu, nebo

g) evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vyneseným v nepřítomnosti této osoby, ledaže

1. osoba, o jejíž předání jde, byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
2. osoba, o jejíž předání jde, věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil,
3. osoba, o jejíž předání jde, poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět, nebo
4. osobě, o jejíž předání jde, nebylo osobně doručeno rozhodnutí, avšak bude tak učiněno neprodleně po jejím předání, tato osoba bude výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo podání opravného prostředku, které umožňují její účast, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a bude informována o lhůtě k jeho uplatnění.

(4) Pokud vyžadující stát vydal jeden nebo více evropských zatýkácích rozkazů pro několik skutků a u některého z nich je dán důvod pro nepředání, soud rozhodne, pro které skutky se osoba předá a pro které se nepředá. Je-li však u některého skutku dán důvod pro nepředání uvedený v odstavci 2 písm. c), lze osobu do vyžadujícího státu předat pro všechny tyto skutky.

(5) Jestliže se v době rozhodování soudu osoba, o jejíž předání jde, nezdržuje na území České republiky, nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání konaném o předání osoby,

soud návrh státního zástupce zamítne. Stejně soud postupuje, jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d). Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, soud rozhodne o jejím propuštění. Tato rozhodnutí lze učinit i v neveřejném zasedání. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má s výjimkou stížnosti proti rozhodnutí podle věty první odkladný účinek. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce řízení končí; byl-li však návrh státního zástupce zamítnut z důvodu uvedeného ve větě první, vrací se řízení do předběžného šetření.

(6) Rozhodne-li soud o tom, že se osoba nepředá, a je-li tato osoba v předběžné vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění, pokud nejde o případ podle odstavce 3 písm. a). Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o tom, že se osoba nepředá.

(7) O rozhodnutí podle odstavců 1 a 5 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky.

§ 206

Předávací vazba

(1) Rozhodne-li soud, že se osoba předá, vezme ji zároveň do předávací vazby nebo rozhodne o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o předání. Při zjednodušeném předání postupuje předseda senátu podle věty první po udělení souhlasu osoby s předáním, přičemž proti tomuto rozhodnutí není stížnost přípustná. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí, s výjimkou § 70, 70a, § 71 odst. 1 věty první a § 71 odst. 2 písm. a), které se užijí přiměřeně.

(2) Postup podle odstavce 1 se uplatní, i když se osoba nachází ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. V takovém případě propustí osobu z vazby předseda senátu soudu, který vede řízení, v přípravném řízení státní zástupce vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti a z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody předseda senátu soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byly takový trest nebo ochranné opatření uloženy.

§ 207

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o předání pro skutek, za který je možné ve vyžadujícím státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán vyžadujícího státu označí v písmenu e) oddílu I. formuláře evropského zatýkacího rozkazu⁶⁾, soud nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky.

Zjednodušené předání

(1) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, prohlásí, že si přeje udělit souhlas s předáním do jiného členského státu, ustanovení § 203 odst. 9 písm. a), § 205 odst. 1, § 205 odst. 2 písm. a), c) a d) a § 205 odst. 3 písm. a) až c) a g) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření, ve kterém zjišťuje rovněž existenci důvodů pro odložení předání, namísto návrhu podle § 205 odst. 1 podá návrh soudu na opatření souhlasu této osoby s předáním. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. b), e) až g) a v § 205 odst. 3 písm. d) až f), postupuje, jako by osoba, o jejíž předání jde, prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním, neučinila; obdobně postupuje, pokud osoba, o jejíž předání jde, odvolá prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(2) Souhlas s předáním uděluje po podání návrhu státního zástupce podle odstavce 1 osoba, o jejíž předání jde, před předsedou senátu, za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Před vyslovením tohoto souhlasu musí být osoba, o jejíž předání jde, poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že předání bude provedeno bez rozhodnutí o předání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s předáním nelze vzít zpět. Jde-li o občana České republiky nebo osobu, která má na jejím území trvalý pobyt nebo obvyklé bydliště, je třeba ho před udělením souhlasu poučit o okolnostech, pro které by podle § 205 odst. 2 písm. a) a § 205 odst. 3 písm. a) nebylo jeho předání možné, a o důsledcích postupu podle těchto ustanovení. V případě, že by přicházelo v úvahu nepředání z důvodu uvedeného v § 205 odst. 3 písm. a), je osobu třeba poučit také o tom, že nepředání je vázáno na splnění podmínek pro uznání a výkon rozhodnutí, pro které byl evropský zatýkací rozkaz vydán.

(3) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, souhlas podle odstavce 2 neudělí, řízení se vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž předání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání, předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1, čímž se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(4) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, souhlas podle odstavce 2 udělí, ustanovení § 205 odst. 1 se neužije a předseda senátu rozhodne ve vazebním nebo veřejném zasedání o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací podle § 206 odst. 1 anebo ve veřejném zasedání o odložení předání podle § 210. Shledá-li však předseda senátu, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. b), e) až g) a v § 205 odst. 3 písm. d) až f), rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1. Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 je přípustná stížnost. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by osoba, o jejíž předání jde, neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d), předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu. Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost

státního zástupce, která má odkladný účinek. Řízení o předání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1.

(6) Pokud osoba, o jejíž předání jde, udělí souhlas s předáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o návrhu na její předání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 205 odst. 1 zpět a soud rozhodne o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací podle § 206 odst. 1 anebo o odložení předání podle § 210. Návrh podle § 205 odst. 1 může státní zástupce vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. b), e) až g) a v § 205 odst. 3 písm. d) až f).

(8) O pravomocných rozhodnutích podle odstavců 4 až 6 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky; nabylo-li rozhodnutí právní moci před soudem druhého stupně, informaci podá tento soud.

§ 209

Lhůty pro rozhodnutí

(1) Při vyřizování evropského zatýkacího rozkazu se postupuje s největším urychlením. Soud rozhodne o evropském zatýkacím rozkazu zpravidla do 60 dnů od zadržení osoby, o jejíž předání jde. Při zjednodušeném předání soud zpravidla rozhodne o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací anebo o odložení předání do 10 dnů od udělení souhlasu této osoby s předáním.

(2) Nelze-li ve výjimečném případě rozhodnout ve lhůtách uvedených v odstavci 1, rozhodne soud o evropském zatýkacím rozkazu nebo o předávací vazbě zpravidla ve lhůtě prodloužené o 30 dnů.

(3) O nedodržení lhůt a o důvodech informuje soud a v předběžném šetření státní zástupce příslušný orgán vyžadujícího státu a Eurojust.

§ 210

Odložení předání

(1) Soud může rozhodnout o odložení předání osoby na dobu, po kterou bude v České republice zbavena osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky nebo které mají být na základě pravomocného rozhodnutí soudu České republiky vykonány na jejím území. Rozhodnutí o odložení předání může soud učinit při rozhodnutí o předání; výjimečně i po povolení předání, byl-li zjištěn důvod pro odložení později nebo vyvstane-li nový důvod pro odložení, a to až do provedení předání. Přitom soud vezme v úvahu zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba předána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je o odložení předání rozhodováno, možnost předání této osoby z vyžadujícího státu zpět do České republiky, jakož i možnost dočasného předání osoby do vyžadujícího státu. Před rozhodnutím o odložení předání si soud

vyžádá stanovisko soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice nebo soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž má osoba, o jejíž předání jde, vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky, pokud si takové stanovisko nevyžádal již státní zástupce.

(2) Je-li rozhodnutí o odložení předání činěno při rozhodnutí o předání, ustanovení § 206 se neužije. Nachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, soud současně s rozhodnutím o odložení jejího předání rozhodne o jejím propuštění z takové vazby okamžikem vzetí této osoby do vazby v trestním řízení vedeném v České republice nebo okamžikem započetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, pro které se předání odkládá. Věta druhá se užije obdobně na rozhodnutí o propuštění osoby z předávací vazby, je-li rozhodováno o odložení předání až po rozhodnutí o předání.

(3) Proti rozhodnutím podle odstavců 1 a 2 je přípustná stížnost. Proti rozhodnutí o propuštění z vazby lze stížnost podat pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o odložení předání.

(4) Doručí-li v době, kdy je předání osoby odloženo, týž členský stát další evropský zatýkácí rozkaz na tuto osobu pro jiný skutek, než pro který bylo rozhodnuto, že se tato osoba předá, k řízení o takovém evropském zatýkáčím rozkazu jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původního evropského zatýkáčím rozkazu na tuto osobu.

(5) Pomine-li důvod odložení předání, předseda senátu rozhodne o vzetí osoby do předávací vazby. Ustanovení § 206 odst. 1 věty druhé se neužije. Nelze-li přítomnost osoby, o jejíž předání jde, při rozhodování o předávací vazbě zajistit jinak, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí.

(6) Předseda senátu ukončí řízení o předání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d).

§ 211

Dočasné předání

(1) Před rozhodnutím o předání může předseda senátu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve vazbě nebo ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do vyžadujícího státu k vykonání nezbytných úkonů trestního stíhání. V předběžném šetření tak učiní na návrh státního zástupce. V rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu, jež nesmí být delší než 10 dnů, ve které musí být dočasně předaná osoba vrácena na území České republiky, pokud tomu nebrání okolnosti vyžadujícím státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví. Doba, po kterou byla osoba dočasně předána, se do lhůt podle § 209 odst. 1 a 2 nezapočítává.

(2) Po rozhodnutí o předání, jehož výkon byl odložen, může předseda senátu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do vyžadujícího státu k vykonání nezbytných úkonů trestního stíhání. V rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu, ve které musí být dočasně předaná osoba vrácena na území České republiky, pokud tomu nebrání okolnosti vyžadujícím státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení

osoby ohrozilo její život nebo zdraví. Tato lhůta nesmí být delší než 1 měsíc, nachází-li se osoba ve vazbě, nebo 6 měsíců, nachází-li se osoba ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) Dočasné předání lze povolit pouze, pokud vyžadující stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a že proti ní budou uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(4) Provedení dočasného předání zajistí předseda senátu.

(5) Nachází-li se osoba, která má být dočasně předána, ve vazbě v trestním řízení vedeném v České republice, může být dočasné předání povoleno pouze se souhlasem soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení takového řízení. Nachází-li se taková osoba v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před rozhodnutím o dočasném předání stanovisko tohoto zařízení.

(6) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody ani ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(7) Lhůtu uvedenou v odstavci 2 lze po dohodě s příslušným orgánem vyžadujícího státu prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno. Dočasné předání osoby podle odstavce 2 lze provést i opakovaně.

§ 212

Výsady a imunity

(1) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž předání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(2) Je-li ke zbavení výsady nebo imunity příslušný orgán České republiky, požádá státní zástupce nebo soud o to, aby tento orgán osobu, o jejíž předání jde, výsady nebo imunity zbavil.

(3) Požívá-li osoba, o jejíž předání jde, výsady nebo imunity, počínají lhůty uvedené v § 209 odst. 1 běžet ode dne, kdy byla příslušnému justičnímu orgánu doručena informace o tom, že tato osoba byla této výsady nebo imunity zbavena.

§ 213

Předání

(1) Předání osoby a s tím související propuštění z předávací vazby zajistí předseda senátu.

(2) Osobu je třeba předat vyžadujícímu státu nejpozději do 10 dnů od právní moci rozhodnutí o předání; při zjednodušeném předání nejpozději do 10 dnů od právní moci rozhodnutí o vzetí osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací. Bylo-li rozhodnuto o odložení předání, je třeba osobu předat do

vyžadujícího státu nejpozději do 10 dnů od rozhodnutí o vzetí osoby do předávací vazby po pominutí důvodu pro odložení předání.

(3) V případě souběhu evropského zatýkacího rozkazu a žádosti o vydání lhůta pro předání osoby neběží. Osobu je v takovém případě třeba předat nejpozději do 10 dnů od vyrozumění soudu o rozhodnutí o neupřednostnění vydání nebo od vyrozumění podle § 218 odst. 3.

(4) Brání-li předání osoby ve stanovené lhůtě okolnosti neovlivnitelné vyžadujícím státem nebo orgány České republiky, předseda senátu učiní neprodleně úkony potřebné ke sjednání nové doby předání tak, aby k němu mohl dojít co nejdříve po pominutí těchto okolností. Předání se musí uskutečnit nejpozději do 10 dnů od takto sjednané doby. Obdobně se postupuje, nastanou-li závažné humanitární důvody, zejména ohrozilo-li by předání život nebo zdraví osoby, o jejíž předání jde.

(5) Osoba, o jejíž předání jde, musí být neprodleně propuštěna z předávací vazby nejpozději poslední den lhůty uvedené v odstavci 2, 3 nebo 4.

(6) Předseda senátu poskytne příslušnému orgánu vyžadujícího státu informace o délce trvání vazby v průběhu předávacího řízení na území České republiky.

§ 214

Na zajištění a předání věcí označených v evropském zatýkacím rozkazu se přiměřeně užije § 104.

§ 215

Výkon trestu nebo ochranného opatření uloženého ve vyžadujícím státu

(1) Bylo-li rozhodnuto o nepředání osoby z důvodu uvedeného v § 205 odst. 3 písm. a), předseda senátu vyzve příslušný orgán vyžadujícího státu, aby se ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy vyjádřil, zda má být na území České republiky uznáno a vykonáno rozhodnutí, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, a aby pro tyto účely doručil ověřenou kopii vykonatelného rozhodnutí a jeho překlad do českého jazyka, pokud již nebyly opatřeny v průběhu předávacího řízení.

(2) Nevyhoví-li příslušný orgán vyžadujícího státu výzvě předsedy senátu podle odstavce 1 a osoba je v předběžné vazbě, soud ji propustí. Na tyto důsledky předseda senátu ve výzvě vyžadující stát upozorní. Je-li rozhodnutí s překladem doručeno po stanovené lhůtě, soud je postoupí ministerstvu nebo soudu příslušnému k postupu podle hlavy VIII.

(3) Byla-li soudu ve stanovené lhůtě doručena nebo jím opatřena ověřená kopie vykonatelného rozhodnutí vyžadujícího státu a jeho překlad do českého jazyka a příslušný orgán vyžadujícího státu požaduje uznání a výkon tohoto rozhodnutí na území České republiky, osoba se nachází v předběžné vazbě a je dán důvod uznávací vazby, soud neprodleně rozhodne o přeměně předběžné vazby na vazbu uznávací; proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

(4) Byla-li osoba předána na základě ujištění podle § 203 odst. 6, předseda senátu zjistí u příslušného orgánu

vyžadujícího státu, zda jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody a zda vyslovila souhlas s jejich výkonem ve vyžadujícím státu, nebo zda vyžadující stát žádá o její převzetí k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, pokud tyto informace soud neobdržel v přiměřené době od předání osoby.

(5) K uznání a výkonu vykonatelného rozhodnutí vyžadujícího státu je příslušný soud, který v prvním stupni rozhodoval, zda se osoba předá. Přitom postupuje přiměřeně podle části třetí hlavy IV dílu 1 oddílů 1 až 3, s výjimkou ustanovení § 119, § 121 odst. 1 až 4, § 122 odst. 2 až 4, § 123 odst. 3, § 127 odst. 1, 2 a 7, § 128, 129, 134 a 135; namísto rozhodnutí o zamítnutí návrhu ministerstva podle § 125 odst. 1 a § 127 odst. 6 rozhodne o zamítnutí uznání rozhodnutí vyžadujícího státu. Pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie⁹⁾, postupuje soud přiměřeně podle hlavy VIII. V případě osoby, která není státním občanem České republiky, ale má na jejím území trvalý pobyt, a která byla předána do jiného členského státu na základě ujištění podle § 203 odst. 6, nebo v případě osoby, která není státním občanem České republiky, ale má na jejím území trvalý pobyt nebo obvyklé bydliště, a bylo ohledně ní rozhodnuto o nepředání do jiného členského státu z důvodu uvedeného v § 205 odst. 3 písm. a), se § 120 odst. 1 písm. i) nepoužije a souhlas soudu podle § 299 odst. 3 se považuje za udělený.

§ 216

Rozšíření předání

(1) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užijí na řízení o žádosti jiného členského státu, jemuž byla předána osoba, o udělení souhlasu

- a) se stíháním pro jiný skutek spáchaný před předáním, než pro který byla předána,
- b) s výkonem trestu nebo ochranného opatření uložených za takový skutek,
- c) s předáním do dalšího členského státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek, nebo
- d) s vydáním do třetího státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek.

(2) K řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné v řízení o předání. O žádosti je třeba rozhodnout zpravidla do 30 dnů od doručení.

(3) Soud rozhoduje o žádosti jiného členského státu ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce a obhájce osoby, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno. Osobě, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno, se doručuje pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o udělení či neudělení souhlasu s rozšířením předání.

(4) Souhlasu podle odstavce 1 není třeba, pokud se osoba před soudem jiného členského státu po svém předání vzdala uplatnění zásady speciality nebo pokud proběhlo zjednodušené předání. V takovém případě státní zástupce vyrozumí o této skutečnosti příslušný orgán jiného členského státu.

Souběh evropských zatýkacích rozkazů

(1) Pokud byly orgánům České republiky doručeny na tutéž osobu evropské zatýkací rozkazy z více vyžadujících států, soud na návrh státního zástupce posoudí podmínky ve vztahu ke každému z nich samostatně, a jsou-li tyto podmínky splněny u více vyžadujících států, rozhodne o určení, do kterého z nich bude osoba předána, a současně rozhodne, že se do určeného vyžadujícího státu předává. Zváží přitom všechny okolnosti, zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, data vydání evropských zatýkacích rozkazů a zda byly vydány za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Současně může udělit souhlas s předáním osoby do dalšího vyžadujícího státu. O svém rozhodnutí soud vyrozumí příslušné orgány ostatních vyžadujících států.

(2) Byl-li evropský zatýkací rozkaz z vyžadujícího státu doručen poté, co státní zástupce podal soudu návrh na rozhodnutí o předání na základě dříve doručeného evropského zatýkacího rozkazu, vezme takový návrh zpět, pokud o něm soud již nerozhodl. Dále postupuje podle odstavce 1.

(3) Proti rozhodnutím podle odstavce 1 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

Souběh evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání

(1) Byly-li orgánům České republiky doručeny na tutéž osobu evropský zatýkací rozkaz a žádost o vydání, rozhodne soud na návrh státního zástupce nejprve o předání podle § 205 a o přípustnosti vydání podle § 95. Po právní moci rozhodnutí, že se osoba předá, a rozhodnutí o přípustnosti vydání předseda senátu neprodleně předloží věc ministerstvu. Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu o přípustnosti vydání, podá Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí nejpozději do 1 měsíce ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena; Nejvyšší soud rozhodne o takovém návrhu neprodleně.

(2) Nepodal-li ministr spravedlnosti návrh na přezkoumání rozhodnutí, že vydání je přípustné, rozhodne ve lhůtě 1 měsíce ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena, o tom, zda se upřednostní vydání. Rozhodl-li Nejvyšší soud, že vydání je přípustné, nebo zamítl-li návrh ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí, že vydání je přípustné, ministr spravedlnosti rozhodne ve lhůtě 15 dnů od vrácení věci Nejvyšším soudem o tom, zda se upřednostní vydání. Zváží přitom všechny okolnosti, zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, datum doručení evropského zatýkacího rozkazu a doručení žádosti o vydání a zda jde o předání nebo vydání za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) Nepodal-li ministr spravedlnosti návrh na přezkoumání rozhodnutí, že vydání není přípustné, rozhodl-li Nejvyšší soud, že vydání není přípustné, nebo zamítl-li návrh ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí, že vydání není přípustné, ministerstvo o této skutečnosti neprodleně vyrozumí soud, který dále postupuje podle § 213.

(4) V případě, že se neupřednostní vydání, ministerstvo neprodleně o této skutečnosti vyrozumí soud, který dále

postupuje podle § 213. Pokud soud rozhodl podle § 95, že je přípustné vydání osoby do státu, který o její vydání rovněž požádal, považuje se toto rozhodnutí za udělení souhlasu s vydáním osoby do tohoto dalšího státu.

(5) V případě upřednostnění vydání ministr spravedlnosti současně rozhodne, že se vydání povoluje. Současně může ministr spravedlnosti udělit souhlas s vydáním této osoby do dalšího státu, který o její předání požádal; v takovém případě se rozhodnutí podle § 205 odst. 1 o tom, že se osoba předává, považuje pro účely udělení souhlasu s jejím vydáním do tohoto dalšího státu za vyslovení přípustnosti vydání podle § 95 odst. 1. Ministerstvo neprodleně vyrozumí soud o rozhodnutí ministra spravedlnosti. Soud po vyrozumění usnesením zruší své rozhodnutí o předávací vazbě podle § 206 a v řízení o vydání neprodleně postupuje podle § 101.

§ 219

(1) V případě souběhu evropských zatýkacích rozkazů nebo souběhu evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání je k řízení o později doručeném evropském zatýkacím rozkazu nebo žádosti o vydání příslušný soud, který je příslušný k řízení o dříve doručeném evropském zatýkacím rozkazu nebo žádosti o vydání.

(2) Ustanovení § 96 a 208 se v případě souběhu evropských zatýkacích rozkazů nebo souběhu evropského zatýkacího rozkazu se žádostí o vydání neužijí; pokud osoba již vyslovila souhlas se svým předáním nebo se svým vydáním, k takovému souhlasu se nepřihlíží.

§ 220

Průvoz osob přes území České republiky v souvislosti s předáním

(1) Byla-li žádost o povolení průvozu doručena faxem, elektronicky, prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce nebo jiným způsobem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam, dodatečné doručení jejího originálu v listinné podobě se nevyžaduje.

(2) Neobsahuje-li žádost o povolení průvozu informace o totožnosti a státní příslušnosti předávané osoby, o vydání evropského zatýkacího rozkazu, o povaze a právní kvalifikaci trestného činu nebo popis okolností spáchání trestného činu, včetně doby a místa jeho spáchání, ministerstvo vyzve jiný členský stát, který o povolení průvozu žádá, k jejímu doplnění v jím stanovené přiměřené lhůtě.

(3) V ostatním se na průvoz osoby přes území České republiky v souvislosti s jejím předáním na základě evropského zatýkacího rozkazu užití obdobně ustanovení části třetí hlavy V dílu 2, s výjimkou § 142 odst. 2 písm. a) e) a i).

§ 221

Ustanovení § 220 se přiměřeně užije na průvoz osoby, která má být z cizího státu vydána do jiného členského státu.

Předání s Islandem a Norskem

§ 222

(1) Ustanovení tohoto dílu se užijí na předání osoby mezi Českou republikou a Islandem nebo Norskem na základě zatýkacího rozkazu, který byl vydán soudem České republiky nebo justičním orgánem Islandu nebo Norska za účelem zatčení a předání osoby k trestnímu stíhání nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(2) Zatýkací rozkaz se vydává na formuláři stanoveném mezinárodní dohodou ¹⁰⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené.

§ 223

(1) Ministerstvo poskytne soudu na základě jeho žádosti součinnost při zjišťování informací z Islandu nebo Norska potřebných pro vydání zatýkacího rozkazu nebo v souvislosti s rozhodováním o předání. Nejvyšší státní zastupitelství poskytne státnímu zástupci na základě jeho žádosti takovou součinnost v souvislosti s podáním návrhu na vydání zatýkacího rozkazu nebo v souvislosti s předběžným šetřením.

(2) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s Islandem nebo Norskem poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o předání do Islandu nebo Norska a jejich výsledku, jakož i obdobné informace ohledně zatýkacích rozkazů vydaných za účelem předání z Islandu nebo Norska.

§ 224

Předání do České republiky

Na předání osoby z Islandu nebo Norska do České republiky a na související úkony se přiměřeně užijí ustanovení této hlavy o předání na základě evropského zatýkacího rozkazu.

§ 225

Předání z České republiky

(1) Na předání osoby z České republiky do Islandu nebo Norska a na související úkony se přiměřeně užijí ustanovení této hlavy o evropském zatýkacím rozkazu. Ustanovení § 205 odst. 3 písm. b) a § 207 se neužijí. Ustanovení § 209 odst. 3 se neužije, pokud jde o informování Eurojustu.

(2) Osoba, o jejíž předání jde, se do Islandu nebo Norska nemusí předat také v případě, že

- a) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání, ohledně něhož nelze z důvodu nedostatku oboustranné trestnosti odmítnout výkon zatýkacího rozkazu podle Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými

státy Evropské unie a Islandem a Norskem¹¹); v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnout o nepředání jen z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy vyžadujícího státu, nebo

b) trestný čin, pro který byl zatýkací rozkaz vydán, má výlučně politický charakter a ze strany vyžadujícího státu není zaručena vzájemnost¹²).

(3) Ustanovení odstavce 2 se přiměřeně užije i v případě, že Norsko nebo Island požádá o udělení souhlasu s rozšířením předání.

DÍL 5

Předání se Spojeným královstvím

§ 225a

Předávání osob mezi Českou republikou a Spojeným královstvím se uskutečňuje na základě Dohody mezi Unií a Spojeným královstvím za přiměřeného užití ustanovení této hlavy o předání na základě evropského zatýkacího rozkazu.

HLAVA III

Zajištění věci a majetku

DÍL 1

Příkaz k zajištění věci ve vztahu k členským státům, které nejsou vázány nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805

ODDÍL 1

Společná ustanovení

§ 226

Působnost

(1) Ustanovení tohoto dílu se užijí na věc, která je nástrojem trestné činnosti, nebo na věc, která je výnosem z trestné činnosti, anebo na věc, která je náhradní hodnotou, má-li být zajištěna v jiném členském státu na základě příkazu k zajištění věci vydaného justičním orgánem nebo má-li být zajištěna v České republice na základě příkazu k zajištění věci vydaného justičním orgánem jiného členského státu v trestním řízení pro účely propadnutí nebo zabrání.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie¹³).

§ 227

Příkaz k zajištění věci

Příkazem k zajištění věci se rozumí

- a) rozhodnutí o zajištění věci podle hlavy čtvrté oddílu čtvrtého trestního řádu, bylo-li vydáno předsedou senátu a v přípravném řízení státním zástupcem,
- b) rozhodnutí, kterým má být zabráněno zničení, pozměnění, přemístění, převodu nebo prodeji věci uvedené v § 226 odst. 1, bylo-li vydáno justičním orgánem jiného členského státu.

§ 228

Vztah k jiným ustanovením

- (1) Nestanoví-li tento díl jinak, použijí se na zajištění věci ustanovení části třetí hlavy I.
- (2) Ustanovení tohoto dílu nevylučují postup podle ustanovení části třetí hlavy I.

ODDÍL 2

Zajištění věci v jiném členském státu

§ 229

Vydání příkazu k zajištění věci

- (1) Je-li třeba zajistit věc v jiném členském státu, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce vydá příkaz k zajištění věci a připojí k němu osvědčení na stanoveném formuláři¹⁴⁾ s překladem do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků jiného členského státu nebo do jazyka, v němž je jiný členský stát ochoten příkaz k zajištění věci přijmout.
- (2) Osvědčení připojené k příkazu k zajištění věci obsahuje pokyn, aby věc zůstala zajištěna v jiném členském státu do doby vyřízení žádosti o uznání a výkon rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání, nebo má-li věc propadnout nebo být zabráná v jiném členském státu na základě rozhodnutí soudu zaslaného k uznání a výkonu podle hlavy VII oddílu 2, do doby uznání a výkonu takového rozhodnutí.
- (3) Příkaz k zajištění věci v jiném členském státu lze vydat i po právní moci rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání, nebylo-li možné tak učinit z důležitých důvodů dříve.

§ 230

Zaslání příkazu k zajištění věci

(1) Předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce zašle příkaz k zajištění věci včetně osvědčení a případných dalších příloh bez zbytečného odkladu po jeho vydání příslušnému justičnímu orgánu jiného členského státu. Osobě, vůči níž příkaz k zajištění věci směřuje, se příkaz k zajištění věci doručí až poté, co příslušný justiční orgán jiného členského státu zajistil výkon tohoto příkazu v tomto jiném členském státu nebo tento příkaz neuznal anebo nevykonal.

(2) Ministerstvo na základě žádosti předsedy senátu a Nejvyšší státní zastupitelství na základě žádosti státního zástupce poskytne součinnost při zjišťování potřebných informací, zejména při zjištění příslušného justičního orgánu jiného členského státu, kterému má být zaslán příkaz k zajištění věci, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto jiného členského státu pro uznání a výkon takového příkazu k zajištění věci.

(3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu příkazů k zajištění věci zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto příkazů k zajištění věci v jiných členských státech.

§ 231

Ukončení nebo omezení zajištění věci

Dojde-li k pravomocnému zrušení nebo omezení zajištění věci nebo ke zrušení příkazu k zajištění věci podle trestního řádu, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce o této skutečnosti neprodleně informuje příslušný justiční orgán jiného členského státu.

ODDÍL 3

Zajištění věci v České republice

§ 232

Příslušnost

(1) Pro stanovení příslušnosti k rozhodování o uznání příkazu k zajištění věci vydaného justičním orgánem jiného členského státu a k zajištění výkonu rozhodnutí o uznání tohoto příkazu obdobně platí § 48 odst. 4, odst. 5 věta první, odst. 6 až 8.

(2) Ministerstvo nebo Nejvyšší státní zastupitelství poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného justičního orgánu, kterému má být zaslán příkaz k zajištění věci vydaný justičním orgánem jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového příkazu.

(3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu příkazů k zajištění věci vydaných justičními orgány jiných členských států a jejich výsledku.

Uznání a výkon příkazu k zajištění věci

- (1) Justiční orgán uzná příkaz k zajištění věci, pokud nevyužije některý z důvodů pro jeho neuznání uvedených v odstavcích 4 a 5, a ihned zajistí výkon tohoto rozhodnutí postupem podle hlavy čtvrté oddílu čtvrtého trestního řádu, ledaže odloží výkon rozhodnutí nebo výkon rozhodnutí nelze provést, neboť věc, která je předmětem zajištění, se ztratila, byla zničena nebo ji nelze nalézt na místě uvedeném v osvědčení nebo proto, že místo, kde se měla nacházet, nebylo v osvědčení označeno dostatečně přesně.
- (2) Příkaz k zajištění věci vydaný pro účely zajištění výkonu rozhodnutí, na jehož základě má být zaplacen peněžitá částka až do výše hodnoty výnosu z trestné činnosti, justiční orgán uzná tak, že vydá rozhodnutí o zajištění náhradní hodnoty podle § 79g trestního řádu až do výše předpokládaného výnosu z trestné činnosti.
- (3) Prohlídka podle hlavy čtvrté oddílu pátého trestního řádu lze při výkonu příkazu k zajištění věci vydaného justičním orgánem jiného členského státu provést pouze za podmínky, že skutek by byl trestným činem i podle práva České republiky.
- (4) Justiční orgán neuznává příkaz k zajištění věci, pokud nebyl vydán v trestním řízení v jiném členském státu.
- (5) Justiční orgán nemusí uznat příkaz k zajištění věci, pokud
- a) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedená v § 234; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze příkaz k zajištění věci vydaný justičním orgánem jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
 - b) jeho uznání a výkon by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
 - c) zajištění věci brání výsada nebo imunita podle zákona nebo mezinárodního práva, pro kterou je osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
 - d) věc, která je předmětem zajištění, nepodléhá podle jiných právních předpisů propadnutí nebo zabránění, nebo
 - e) k takovému příkazu není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu příkazu nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout.
- (6) Rozhodnutí podle odstavců 1, 4 a 5 učiní justiční orgán neprodleně.
- (7) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž příkaz k zajištění věci směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo justičního orgánu Nejvyšší soud.
- (8) Justiční orgán neprodleně před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 5 písm. e) vyzve justiční orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal osvědčení, jeho opravené znění nebo

překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, nemusí uznat příkaz.

(9) Proti rozhodnutí, kterým se příkaz k zajištění věci uznává, je přípustná stížnost; o stížnosti proti rozhodnutí státního zástupce rozhoduje soud uvedený v § 146a odst. 1 trestního řádu. Stížností nelze napadnout důvody, pro které byl příkaz vydán.

(10) Justiční orgán neprodleně informuje justiční orgán jiného členského státu o uznání nebo neuznání příkazu, o zajištění výkonu rozhodnutí nebo o skutečnostech bránících provedení výkonu rozhodnutí, o podání stížnosti proti rozhodnutí, že se příkaz k zajištění věci uznává, a o výsledku řízení o této stížnosti.

§ 234

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež justiční orgán jiného členského státu označí v písmenu i) oddílu 1. formuláře osvědčení¹⁴), justiční orgán nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky.

§ 235

Odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění věci

(1) Justiční orgán může odložit výkon rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění věci, jestliže

- a) jeho výkon by mohl narušit trestní řízení vedené v České republice, nebo
- b) věc uvedená v takovém příkazu již byla zajištěna pro účely jiného trestního řízení vedeného v České republice nebo v jiném státu.

(2) Jakmile pomine důvod pro odložení výkonu rozhodnutí uvedeného v odstavci 1, justiční orgán zajistí jeho výkon. Pokud v mezidobí v jiném členském státu došlo k zrušení příkazu nebo k zrušení anebo omezení zajištění, justiční orgán od zajištění výkonu rozhodnutí upustí nebo jeho výkon zajistí v omezeném rozsahu.

(3) Justiční orgán neprodleně vyrozumí příslušný justiční orgán jiného členského státu o odložení výkonu rozhodnutí, včetně důvodů odložení, a jeho předpokládané délce trvání, lze-li ji odhadnout, o dalších omezeních, která se vztahují na věc uvedenou v příkazu k zajištění věci, pokud jsou mu známa, a o zajištění výkonu rozhodnutí po pomnutí důvodu odložení.

§ 236

Trvání zajištění věci

(1) Zajištění věci trvá do doby výkonu rozhodnutí o uznání rozhodnutí justičního orgánu jiného členského státu,

kterým bylo vysloveno propadnutí nebo zabrání věci uvedené v příkazu k zajištění věci.

(2) Pokud v jiném členském státu došlo k zrušení takového příkazu nebo k zrušení anebo omezení zajištění věci, justiční orgán rozhodne o zrušení nebo omezení zajištění věci podle trestního řádu nebo postupuje podle § 80 až 81b trestního řádu.

ODDÍL 4

Regresní nároky

§ 237

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu, který uznal a zajistil výkon příkazu k zajištění věci, částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, pokud

- a) škoda, kterou jiný členský stát uhradil podle svých vnitrostátních předpisů dotčené osobě, byla způsobena takovým příkazem k zajištění věci,
- b) žádost jiného členského státu o proplacení jím uhrazené škody nebo dokumenty k ní připojené obsahují výši vyplacené náhrady škody, jejíž uhrazení je požadováno, její odůvodnění a údaje o orgánu příslušném k přijetí úhrady, včetně bankovního spojení za účelem poukázání požadované částky nebo požadavku na jiný způsob provedení úhrady, a
- c) k žádosti jiného členského státu je připojeno pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu o náhradě škody.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

§ 238

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody určité osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v případě, že justiční orgán uznal příkaz k zajištění věci a zajistil výkon svého rozhodnutí o uznání a tato škoda byla způsobena příkazem k zajištění věci.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

Příkaz k zajištění ve vztahu k členským státům vázaným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805

ODDÍL 1

Společná ustanovení

§ 238a

Působnost

Podle tohoto dílu se postupuje ve vztahu k jiným členským státům, pro které je závazné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805.

§ 238b

Součinnost

(1) Ministerstvo na základě žádosti soudu nebo orgánu jiného členského státu a Nejvyšší státní zastupitelství na základě žádosti státního zástupce nebo orgánu jiného členského státu poskytnou součinnost při zjišťování potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu, kterému má být zaslán příkaz k zajištění, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem vykonávajícího státu pro uznání a výkon příkazu k zajištění.

(2) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu příkazů k zajištění zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu, o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto příkazů v jiných členských státech a o počtu řízení o uznání a výkonu příkazů k zajištění vydaných justičními orgány jiných členských států a jejich výsledku.

ODDÍL 2

Zajištění v jiném členském státu

§ 238c

Příkaz k zajištění

(1) Příkazem k zajištění vydaným orgánem České republiky je v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 rozhodnutí o zajištění majetku nebo jeho části anebo věci, pokud je vydáno státním zástupcem a v řízení před soudem předsedou senátu nebo soudem.

(2) Příkaz k zajištění lze vydat i po právní moci rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání majetku nebo jeho části anebo věci, nebylo-li možné tak učinit z důležitých důvodů dříve.

(3) Osobě, vůči níž příkaz k zajištění směřuje, se tento příkaz doručí až poté, co orgán jiného členského státu zajistil jeho výkon v tomto jiném členském státu, nebo odmítl tento příkaz uznat nebo vykonat.

§ 238d

Vydání zajištěného majetku poškozenému

(1) Justiční orgán informuje orgán jiného členského státu o rozhodnutí o vydání majetku poškozenému podle § 80 trestního řádu, pokud byl tento majetek zajištěn v jiném členském státě na základě příkazu k zajištění, neprodleně poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci.

(2) Justiční orgán poskytne jinému členskému státu na jeho žádost součinnost potřebnou k vydání majetku poškozenému.

ODDÍL 3

Zajištění v České republice

§ 238e

Příslušnost

Pro stanovení příslušnosti k rozhodování o uznání příkazu k zajištění vydaného orgánem jiného členského státu a k zajištění výkonu rozhodnutí o uznání tohoto příkazu se užití obdobně § 48 odst. 4, § 48 odst. 5 věta první a § 48 odst. 6 až 8.

§ 238f

Oboustranná trestnost

Příkaz k zajištění vydaný orgánem jiného členského státu pro skutek, který spočívá v jiném jednání než uvedeném v čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805, lze uznat a vykonat pouze v případě, že skutek by naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky.

§ 238g

Vynětí z pravomoci

Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž příkaz k zajištění vydaný orgánem jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo justičního orgánu Nejvyšší soud.

§ 238h

Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění

(1) O uznání příkazu k zajištění a zajištění jeho výkonu nebo o odmítnutí jeho uznání nebo zajištění jeho výkonu

rozhodne justiční orgán usnesením.

(2) Justiční orgán neprodleně rozhodne o uznání příkazu k zajištění a ihned zajistí výkon tohoto rozhodnutí postupem podle trestního řádu, pokud nevyužije některý z důvodů uvedených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805, pro které

- a) lze odmítnout uznání a výkon příkazu k zajištění,
- b) lze odložit výkon příkazu k zajištění, nebo
- c) příkaz k zajištění není možné vykonat.

(3) V případě rozhodnutí podle čl. 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 justiční orgán v usnesení uvede, z jakých důvodů upřednostnil výkon daného příkazu k zajištění.

(4) Výkon příkazu k zajištění jiného členského státu, na jehož základě má být zaplacen peněžitá částka až do výše hodnoty výnosu z trestné činnosti, justiční orgán zajistí tak, že vydá rozhodnutí o zajištění náhradní hodnoty podle § 79g trestního řádu až do výše předpokládaného výnosu z trestné činnosti.

(5) Proti rozhodnutí, kterým se příkaz k zajištění uznává a zajišťuje se jeho výkon, je přípustná stížnost; o stížnosti proti rozhodnutí státního zástupce rozhoduje soud uvedený v § 146a odst. 1 trestního řádu.

§ 238i

Odložení výkonu příkazu k zajištění

Justiční orgán odloží výkon příkazu k zajištění podle čl. 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 opatřením.

§ 238j

Nakládání se zajištěným majetkem

Justiční orgán může rozhodnout o zrušení nebo omezení zajištění majetku podle trestního řádu nebo postupovat podle § 80 až 81b trestního řádu, pokud

- a) byl informován, že v jiném členském státu došlo k zrušení příkazu k zajištění nebo k zrušení anebo omezení zajištění majetku,
- b) jde o případ uvedený v čl. 8 odst. 4 větě poslední nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805, nebo
- c) jde o případ uvedený v čl. 12 odst. 2 větě poslední nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805.

§ 238k

Vydání zajištěného majetku poškozenému

(1) Pokud jiný členský stát vydá rozhodnutí o vrácení zajištěného majetku poškozenému a jsou splněny podmínky uvedené v čl. 29 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805, justiční orgán rozhodne o vydání majetku poškozenému postupem podle trestního řádu; po dohodě s jiným členským státem může zajistit vrácení majetku i prostřednictvím tohoto členského státu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro vydání zajištěného majetku poškozenému a na základě konzultací podle čl. 29 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 nebyl dohodnut jiný postup, justiční orgán rozhodne o tom, že majetek poškozenému nevydá, pokud neučiní jiné rozhodnutí podle § 80 trestního řádu. Justiční orgán informuje orgán jiného členského státu o tom, že v důsledku rozhodnutí uvedeného ve větě první nelze majetek poškozenému vydat.

(3) Proti rozhodnutí o nevydání majetku podle odstavce 2 je přípustná stížnost.

ODDÍL 4

Vzájemné nároky

§ 238l

Sdílení nákladů

(1) K podání návrhu jinému členskému státu na sdílení vysokých nebo mimořádných nákladů spojených s výkonem příkazu k zajištění v České republice podle čl. 31 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 a k uzavření dohody o sdílení těchto nákladů je příslušný justiční orgán, který je příslušný k uznání příkazu k zajištění.

(2) Ke konzultacím a uzavření dohody o sdílení vysokých nebo mimořádných nákladů spojených s výkonem příkazu k zajištění v jiném členském státu podle čl. 31 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 je příslušný justiční orgán, který vydal příkaz k zajištění; není-li účetní jednotkou, činí tak se souhlasem účetní jednotky, pod kterou spadá.

§ 238m

Regresní nároky

Ministerstvo je příslušné k úhradě vyplacené náhrady škody jinému členskému státu, k požadování úhrady vyplacené náhrady škody po jiném členském státu a k uzavření dohody o výši úhrady vyplacené náhrady škody podle čl. 34 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805.

HLAVA IV

Uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího náhradní opatření za vazbu

DÍL 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího náhradní opatření za vazbu

§ 239

(1) Podle tohoto dílu a dílu 3 se postupuje při uznání a výkonu vykonatelného rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu, kterým bylo v trestním řízení rozhodnuto o přijetí některého z náhradních opatření za vazbu uvedených v § 240.

(2) Podle tohoto dílu a dílu 3 se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie¹⁶⁾.

§ 240

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu, pokud ukládá některou z těchto povinností:

- a) informovat příslušný orgán o změně místa pobytu nebo doručovací adresy,
- b) zdržet se návštěv určitých míst,
- c) zdržovat se, byť jen po vymezenou dobu, na určitém místě,
- d) zákaz vycestovat,
- e) hlásit se ve stanovené době příslušnému orgánu,
- f) zdržet se styku s určitými osobami, které jsou spojeny s trestnou činností.

(2) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, jestliže osoba, vůči níž směřuje, má v České republice obvyklé bydliště a souhlasí se svým návratem do České republiky.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 2, jestliže

- a) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá o jeho zaslání do České republiky za účelem uznání a výkonu
- b) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, se zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a
- c) samosoudce souhlasí s převzetím rozhodnutí tohoto členského státu k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného působení na tuto osobu a zajištění účinné kontroly nad jejím chováním.

§ 241

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu a dílu 3 je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje. Nezdružuje-li se tato osoba v České republice, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt. Nelze-li určit příslušnost soudu podle věty první a druhé, je k postupu podle tohoto dílu příslušný Obvodní soud pro Prahu 6.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu a dílu 3 příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně.

§ 242

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí může ukončit. V takovém případě o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 243

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu f) bodu 2 formuláře osvědčení¹⁷), samosoudce pro účely rozhodnutí o tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. Tím není dotčen § 246 odst. 2 písm. b).

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu, zpravidla do 20 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením. Byl-li proti rozhodnutí jiného členského státu podán opravný prostředek, lhůta uvedená ve větě první se prodlužuje o dalších 20 pracovních dnů. Do lhůt uvedených ve větě první a druhé se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí nebo osvědčení nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, samosoudce o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

(3) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Nelze-li rozhodnutí doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, samosoudce může řízení ukončit. V takovém případě o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(4) Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přizpůsobení uloženého opatření, včetně omezení délky jeho trvání na nejvyšší přípustnou dobu stanovenou trestním řádem, samosoudce neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přizpůsobení informuje i o důvodech takového postupu. Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že proti jeho rozhodnutí byla podána stížnost, jakož i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

§ 245**Důvody pro neuznání rozhodnutí**

(1) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhoduté,
- b) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 243; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu uznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní

předpisy daného členského státu,

c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,

d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,

e) by byl dán některý z důvodů pro nepředání osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v případě, že by následně bylo rozhodováno o předání této osoby zpět do tohoto členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu z důvodu porušení náhradního opatření za vazbu,

f) trestní odpovědnost je podle právního řádu České republiky promlčena a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky, nebo

g) takové rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. g) samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, nemusí uznat rozhodnutí.

(4) Je-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedený v odstavci 1 písm. a), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 246

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 242 odst. 2 nebo 3 nebo v § 244 odst. 1, anebo nevyužije-li samosoudce některý z důvodů pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, uzná takové rozhodnutí na území České republiky. Spolu s rozhodnutím příslušného orgánu jiného členského státu o uložení náhradního opatření za vazbu vždy také uzná rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu o vazbě.

(2) Současně s rozhodnutím o uznání samosoudce rozhodne, že se opatření nahrazující vazbu uložené rozhodnutím jiného členského státu vykoná, přičemž

a) neslučuje-li se druh takového opatření s právním řádem České republiky, přizpůsobí je druhu opatření podle trestního řádu, který mu nejvíce odpovídá, nebo

b) překračuje-li délka takového opatření nejvyšší přípustnou dobu trvání vazby stanovenou pro daný trestný čin trestním řádem, sníží ji na tuto nejvyšší přípustnou dobu.

(3) Přizpůsobení opatření nahrazujícího vazbu nesmí zhoršit postavení osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 247

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 245 odst. 1 nebo § 246 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí, shledá-li důvod uvedený v § 242 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 242 odst. 2, může ukončit řízení. Shledá-li důvod uvedený v § 242 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 248

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět, samosoudce a v řízení o stížnosti předseda senátu vezme zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno. Byl-li však již výkon náhradního opatření za vazbu zahájen, samosoudce o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí osvědčení přihlížet.

§ 249

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu opatření nahrazujícího vazbu se postupuje podle právního řádu České republiky. Nesplní-li osoba povinnosti, jež jí byly uloženy v rámci opatření nahrazujícího vazbu, samosoudce o tom bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu za účelem dalšího postupu. Vyrozumění se zasílá na stanoveném formuláři¹⁹).

(2) Pokud příslušný orgán jiného členského státu ani po opakovaném vyrozumění o skutečnostech uvedených v odstavci 1 nepřijme žádné rozhodnutí, samosoudce jej vyzve, aby takové rozhodnutí učinil v jím stanovené přiměřené lhůtě a zároveň jej upozorní na následky spojené s nečinností. Neobdrží-li samosoudce takové rozhodnutí ve stanovené lhůtě, aniž by příslušný orgán jiného členského státu uvedl podstatné důvody, pro které výzvě nevyhověl, může učinit opatření směřující k ukončení výkonu opatření nahrazujícího vazbu. O tomto postupu samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

(3) V případě, že příslušný orgán jiného členského státu prodlouží dobu trvání uznaného opatření nahrazujícího vazbu, toto opatření změnit nebo dotčené osobě uložit další opatření nahrazující vazbu, samosoudce rozhodne, zda uznané opatření nahrazující vazbu takto pozměnit nebo zda je ponechat v uznané podobě; ustanovení § 246 odst. 2 a 3 se užijí obdobně. Ukládá-li změněné nebo další opatření nahrazující vazbu jinou povinnost, než která je uvedena v § 240 odst. 1, samosoudce opatření ponechat v uznané podobě. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu vydáno.

(4) Samosoudce informuje příslušný orgán jiného členského státu o jakékoli změně místa pobytu nebo doručovací adresy osoby, které bylo uloženo náhradní opatření za vazbu. Pokud osoba v průběhu výkonu opatření nahrazujícího vazbu změnit místo svého obvyklého bydliště tak, že se nachází v jiném státu než v České republice, samosoudce o tom neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a učiní opatření směřující k ukončení výkonu opatření nahrazujícího vazbu. Stejně samosoudce postupuje, pokud osobu, které bylo uloženo opatření nahrazující vazbu, nelze nalézt na území České republiky.

(5) Samosoudce neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu opatření nahrazujícího vazbu, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o jakémkoli rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným.

§ 250

Náklady řízení

Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

DÍL 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího náhradní opatření za vazbu v jiném členském státu

§ 251

(1) Podle tohoto dílu a dílu 3 lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí státního zástupce nebo soudu, kterým bylo rozhodnuto o ponechání obviněného na svobodě nebo o jeho propuštění z vazby za současného nahrazení vazby zárukou, slibem, předběžným opatřením nebo dohledem probačního úředníka podle § 73 trestního řádu.

(2) Rozhodnutí uvedené v odstavci 1 lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pouze v případě, že ukládá omezení nebo povinnosti uvedené v § 240 odst. 1, nebo omezení a povinnosti, o kterých jiný členský stát oznámil²⁰⁾, že nad nimi lze na jeho území vykonávat dohled nebo jinak zajistit jejich kontrolu.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie¹⁶⁾.

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, justiční orgán, který rozhodl v prvním stupni, zašle toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud má obviněný v tomto členském státu obvyklé bydliště a souhlasí se svým návratem do tohoto státu. Rozhodnutí lze zaslat za účelem jeho uznání a výkonu i do členského státu, u kterého nejsou splněny podmínky uvedené ve větě první, pokud o to obviněný požádá, a tento členský stát s převzetím rozhodnutí souhlasí. Rozhodnutí nelze zaslat za účelem uznání a výkonu souběžně do více členských států.

(2) Před zasláním rozhodnutí do jiného členského státu justiční orgán pokud možno zjistí, zda lze očekávat úspěšné dosažení účelu náhradního opatření při jeho uznání a výkonu v tomto státu a zda tímto postupem bude zajištěna dostatečná ochrana poškozeného.

(3) Rozhodnutí zašle justiční orgán příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři¹⁷⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení¹⁸⁾ přijímá.

(4) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne justiční orgán dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí.

§ 253

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Justiční orgán může vzít rozhodnutí spolu s osvědčením zpět, vyrozuměl-li jej příslušný orgán jiného členského státu o přizpůsobení druhu opatření nahrazujícího vazbu v souladu s jeho právním řádem nebo o omezení doby trvání tohoto opatření a justiční orgán má za to, že takové přizpůsobení opatření vede k výraznému zhoršení postavení obviněného, nebo nepovažuje takto přizpůsobené opatření nebo dobu jeho trvání za dostatečnou z hlediska zajištění účelu náhradního opatření za vazbu.

(2) Justiční orgán může vzít rozhodnutí spolu s osvědčením zpět také v případě, že jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí, že je ochoten uznat a vykonat rozhodnutí, kterým bylo uloženo opatření nahrazující vazbu i přesto, že je dán důvod pro odmítnutí předání obviněného do České republiky na základě evropského zatýkacího rozkazu, pokud obviněný poruší povinnosti uložené opatřením nahrazujícím vazbu.

(3) O zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení musí justiční orgán vyrozumět příslušný orgán jiného členského státu nejpozději do 10 dnů poté, co od něj obdrží informaci uvedenou v odstavci 1 nebo 2.

§ 254

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) I po zaslání rozhodnutí justičního orgánu do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu se toto

rozhodnutí vykonává podle právních předpisů České republiky, a to až do doby zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu.

(2) Po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu lze ve výkonu takového rozhodnutí v České republice pokračovat pouze, pokud

- a) obviněný již nemá obvyklé bydliště v tomto jiném členském státu nebo obviněného nelze nalézt na jeho území,
- b) příslušný orgán jiného členského státu vyrozuměl justiční orgán o ukončení výkonu uznaného rozhodnutí z důvodu nečinnosti justičního orgánu poté, co byl příslušným orgánem jiného členského státu opakovaně vyrozuměn o tom, že obviněný porušil povinnosti uložené v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu,
- c) příslušný orgán jiného členského státu odmítl vykonat opatření nahrazující vazbu, které justiční orgán po uznání v jiném členském státu změnil, nebo které uložil namísto původního uznaného opatření nahrazujícího vazbu, nebo
- d) uplynula nejvyšší přípustná doba trvání uznaného opatření nahrazujícího vazbu stanovená právním řádem jiného členského státu.

(3) Justiční orgán je i v případě, že v jiném členském státu byl zahájen výkon uznaného rozhodnutí, příslušný k rozhodování o změně opatření nahrazujícího vazbu, o žádosti obviněného o zrušení omezení spočívajícího v zákazu vycestování, k přezkumu trvání důvodů vazby, k rozhodování o vazbě, pokud obviněný nesplnil povinnosti uložené v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu, jakož i ke všem dalším rozhodnutím ve vazebním řízení, která se netýkají výkonu dohledu nad dodržováním povinností uložených v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu.

(4) Před uplynutím doby, na kterou jiný členský stát omezil dobu trvání uznaného opatření, může justiční orgán s ohledem na všechny okolnosti případu požádat příslušný orgán tohoto členského státu o její prodloužení.

(5) Justiční orgán neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o všech rozhodnutích, opatřeních nebo skutečnostech, v jejichž důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

§ 255

Předání osoby

Byl-li justiční orgán vyrozuměn příslušným orgánem jiného členského státu o tom, že obviněný porušil povinnosti uložené v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu a trvají-li důvody vazby, může soud, který vede trestní řízení, a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce vydat evropský zatýkáací rozkaz za účelem předání obviněného do České republiky; při předání obviněného do České republiky se postupuje podle hlavy II dílu 2.

DÍL 3

Společné ustanovení

§ 256

(1) Příslušný justiční orgán spolupracuje s orgánem jiného členského státu při postupu podle dílů 1 a 2, zejména si s ním vyměňuje všechny potřebné informace, včetně informací umožňujících zjištění totožnosti a místa obvyklého bydliště nebo pobytu osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje. V rámci spolupráce justiční orgán zejména dbá na to, aby byl zajištěn nepřetržitý výkon rozhodnutí ukládajícího opatření nahrazující vazbu, pokud jde o dohled nad povinnostmi uloženými v rámci tohoto opatření.

(2) Ministerstvo na žádost soudu a Nejvyšší státní zastupitelství na žádost státního zástupce poskytne součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí. Stejnou součinnost poskytne ministerstvo na žádost orgánu jiného členského státu při zjištění potřebných informací, pokud jde o příslušné orgány České republiky nebo ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky.

(3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku, jakož i obdobné informace ohledně rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu.

HLAVA V

Předcházení kompetenčním sporům

§ 257

Podle této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²¹).

§ 258

(1) Justiční orgán požádá orgán jiného členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě sdělil, zda se v tomto členském státu vede nebo vedlo trestní řízení pro týž skutek proti téže osobě (dále jen „souběžné trestní řízení“), lze-li důvodně předpokládat, že je nebo bylo takové řízení vedeno a není-li o takovém trestním řízení informován jinak.

(2) V žádosti justiční orgán uvede

- a) své kontaktní údaje,
- b) popis skutkových okolností,
- c) jméno a příjmení osoby, proti níž se řízení vede, a případně též jméno a příjmení poškozeného a další osobní údaje umožňující jejich identifikaci, a
- d) fázi, v níž se trestní řízení nachází.

(3) Justiční orgán může v žádosti uvést další informace ohledně trestního řízení vedeného v České republice,

zejména zda se obviněný nachází ve vazbě.

(4) Žádost se zasílá do jiného členského státu v úředním jazyce jiného členského státu nebo v jazyce, v němž je tento členský stát ochoten žádost přijmout.

§ 259

(1) Justiční orgán sdělí orgánu jiného členského státu na jeho žádost a v jím stanovené lhůtě, zda se v České republice vede nebo vedlo souběžné trestní řízení; je-li dotčená osoba podle informací orgánu jiného členského státu ve vazbě nebo zadržena, učiní tak neprodleně.

(2) Nemůže-li justiční orgán dodržet lhůtu stanovenou pro vyřízení žádosti, vyrozumí o tom orgán jiného členského státu, včetně uvedení důvodu a předpokládaného data vyřízení žádosti. Není-li lhůta pro vyřízení žádosti stanovena, sdělí justiční orgán požadované informace orgánu jiného členského státu bez zbytečného odkladu.

(3) Vede-li se nebo vedlo-li se v České republice souběžné trestní řízení, justiční orgán sdělí orgánu jiného členského státu své kontaktní údaje a informaci, v jaké fázi se takové řízení nachází, a v případě, že již bylo pravomocně skončeno, i jak bylo skončeno. Justiční orgán může orgánu jiného členského státu sdělit i další potřebné informace ohledně trestního řízení vedeného v České republice.

(4) Byla-li žádost podle odstavce 1 zaslána orgánu, který nevede ani nevedl souběžné trestní řízení, postoupí ji neprodleně justičnímu orgánu, o němž se lze domnívat, že takové řízení vede, a současně o postoupení vyrozumí orgán jiného členského státu, který mu žádost zaslal. Není-li takové řízení v České republice vedeno, je k podání informace podle odstavce 1 příslušný kterýkoli justiční orgán.

§ 260

(1) Je-li vedeno v jiném členském státu souběžné trestní řízení, justiční orgán konzultuje s příslušným orgánem jiného členského státu další postup za účelem dosažení účinného řešení zabraňujícího nepříznivým následkům, které jsou tím vyvolány.

(2) V průběhu konzultací justiční orgán informuje příslušný orgán jiného členského státu o učiněných důležitých procesních úkonech a tomuto orgánu na žádost sděluje další potřebné informace; tyto informace však neposkytne, došlo-li by tím k ohrožení podstatných národních bezpečnostních zájmů nebo bezpečnosti osob.

(3) Informace a žádosti mezi justičním orgánem a orgánem jiného členského státu se předávají písemně nebo jakýmkoli jiným způsobem umožňujícím písemný záznam. Konzultace se vedou v jazyce dohodnutém mezi justičním orgánem a orgánem jiného členského státu.

(4) Ustanoveními této hlavy nejsou dotčena ustanovení části druhé hlavy II.

HLAVA VI

Uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění

§ 261

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí jiného členského státu, kterým

- a) byl uložen peněžitý trest nebo pokuta,
- b) bylo rozhodnuto o odškodnění oběti trestného činu,
- c) bylo rozhodnuto o povinnosti osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, k náhradě nákladů řízení, v němž byla osoba odsouzena za trestný čin nebo postižena za jiný delikt, ve prospěch státu, nebo
- d) bylo uloženo osobě, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, zaplatit peněžitou částku do veřejného fondu nebo ve prospěch organizace na podporu obětí,

pokud bylo vydáno soudem jiného členského státu v trestním řízení nebo v případech uvedených v písmenech a), c) a d) i pokud bylo vydáno jiným orgánem takového státu v trestním nebo jiném řízení za předpokladu, že se lze domáhat projednání věci před soudem v trestním řízení.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²²⁾.

§ 262

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

Rozhodnutí jiného členského státu se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, má na území České republiky obvyklé bydliště nebo majetek. Při ověřování, zda jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí, se vychází ze skutečností uvedených v osvědčení²³⁾ a případně též z dodatkových informací poskytnutých členským státem, který rozhodnutí k uznání a výkonu zaslal, nebo z vlastního provedeného šetření.

§ 263

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, a nelze-li takové místo zjistit, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt; jinak je příslušný okresní soud, v jehož obvodu má tato osoba majetek. Je-li podle věty první dána příslušnost několika soudů, je příslušný ten z nich, u něhož bylo řízení o uznání a výkonu zahájeno nejdříve.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 264

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce může řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončit. V takovém případě o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 265

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu g) odst. 3 formuláře osvědčení²³), samosoudce pro účely rozhodnutí o tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. Tím

není dotčen § 268 odst. 2.

§ 266

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu; před rozhodnutím si vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Považuje-li to za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(3) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí uvedeného v § 261 odst. 1 písm. b) nebo o jeho neuznání se doručí též oběti trestného činu.

(4) O pravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu. V případě uznání rozhodnutí jej vyrozumí i o snížení výměry peněžitého trestu nebo pokuty a v případě neuznání rozhodnutí i o důvodech takového postupu.

§ 267

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhoduté,
- b) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 265; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,

d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin nebo jiný delikt,

e) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, ledaže

1. byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
2. věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
3. poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět,

f) uložený peněžitý trest nebo plnění je nižší než 70 EUR; částka uvedená v jiné měně se přepočte z cizí měny na euro podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou pro den, kdy bylo takové rozhodnutí vydáno,

g) nárok na plnění nebo na výkon sankce uložené takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož postihování je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky,

h) jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný

1. zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku, nebo
2. mimo území státu, o jehož rozhodnutí jde, a podle právního řádu České republiky by nebylo možné takový skutek trestně stíhat nebo jinak postihnout, pokud by byl spáchán mimo území České republiky, nebo

i) takové rozhodnutí neobdržel, k takovému rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. i) samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, nemusí uznat rozhodnutí.

(4) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. e) nebo g), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 268

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 264 odst. 2 nebo 3 nebo v § 266 odst. 1, anebo nevyužije-li samosoudce některý z důvodů pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se peněžitá sankce nebo jiné peněžitě plnění uložené tímto rozhodnutím vykoná.

(2) Byl-li rozhodnutím jiného členského státu uložen peněžitý trest, samosoudce peněžitý trest vykoná jako peněžitý trest pouze v případě, že byl uložen soudem jiného členského státu za skutek, který naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. V případě, že byl peněžitý trest uložen za skutek, který spočívá v jednání uvedeném v § 265, jež nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, nebo byl uložen jiným orgánem než soudem, samosoudce peněžitý trest přemění na pokutu.

(3) Byla-li rozhodnutím jiného členského státu uložena pokuta, samosoudce ji nesmí přeměnit na peněžitý trest.

(4) Samosoudce při uznání rozhodnutí jiného členského státu ponechá v něm uloženou peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění v nezměněné výši. V případě, že skutek byl spáchán zcela mimo území jiného členského státu, o jehož rozhodnutí jde, a jeho postihování je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky, samosoudce sníží výměru peněžitě plnění nebo pokuty uložených v takovém rozhodnutí na nejvyšší možnou výměru, ve které by mohly být uloženy, jestliže by se o takovém skutku rozhodovalo podle právního řádu České republiky.

(5) Peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění uložené rozhodnutím jiného členského státu samosoudce přepočte z cizí měny na českou měnu podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou pro den, kdy bylo takové rozhodnutí vydáno.

(6) Pokud byla rozhodnutím jiného členského státu uložena povinnost zaplatit peněžitou částku do veřejného fondu nebo ve prospěch organizace na podporu obětí, samosoudce tuto povinnost přemění na povinnost zaplatit tuto částku České republice na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti a uloží osobě, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, aby peněžitou částku složila ve lhůtě jím stanovené na účet soudu.

(7) V případě, že jiný členský stát v osvědčení připouští možnost přeměnit nevykonaný peněžitý trest v trest odnětí svobody, samosoudce pro případ takové přeměny stanoví počet denních sazeb tak, aby dvojnásobek počtu denních sazeb nebo v případě mladistvých počet denních sazeb odpovídal výši trestu odnětí svobody, která je v osvědčení tímto státem uvedena; stanovený počet denních sazeb nesmí přesahovat nejvyšší počet denních sazeb uvedený v trestním zákoně.

§ 269

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 267 odst. 1 nebo § 268 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí, shledá-li důvod uvedený v § 264 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 264 odst. 2, může ukončit řízení. Shledá-li důvod uvedený v § 264 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 270

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, postupuje se při

a) výkonu peněžitého trestu nebo vymáhání pokuty přiměřeně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu upravujících výkon peněžitého trestu nebo vymáhání pořádkové pokuty,

b) vymáhání nákladů řízení vzniklých státu přiměřeně podle ustanovení trestního řádu upravujících vymáhání nákladů trestního řízení stanovených paušální částkou.

(2) Pokud osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, nesloží ve stanovené lhůtě na účet soudu peněžitou částku podle § 268 odst. 6, postupuje se při správě placení této částky podle daňového řádu. Tuto částku vymáhá celní úřad.

(3) Nárok na odškodnění oběti trestného činu vymáhá oběť trestného činu v občanskoprávním řízení.

(4) Prokáže-li osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, že peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění částečně nebo úplně uhradila v jiném státu, samosoudce rozhodne o částečném nebo úplném upuštění od výkonu takového rozhodnutí. Před rozhodnutím si samosoudce vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; v případě potřeby jej může požádat o neprodlené zaslání dodatkových informací. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(5) Jakmile příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným, samosoudce učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu. V takovém případě samosoudce požádá příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, zda amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření mají v jiném členském státu účinky, že se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, hledí, jako by nebyla odsouzena; mají-li takové účinky, hledí se tak na ni i v České republice. Bylo-li uznané rozhodnutí v jiném členském státu pravomocně zrušeno, soud zruší své rozhodnutí o jeho uznání.

(6) Samosoudce neprodleně rozhodne o tom, v jaké části uznané rozhodnutí jiného členského státu vykonáno nebude, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí

anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 271

Informační povinnost

(1) Samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) zastavení nebo upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí podle právních předpisů České republiky upravujících výkon rozhodnutí, včetně uvedení důvodu takového postupu,
- b) upuštění nebo částečném upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí podle § 270 odst. 4 až 6,
- c) provedení výkonu uznaného rozhodnutí a
- d) nařízení trestu odnětí svobody, ve který byl peněžitý trest přeměněn.

(2) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o dalších skutečnostech, považuje-li to za potřebné z hlediska zajištění řádného výkonu uznaného rozhodnutí.

(3) Celní úřad, který vymáhá peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění podle této hlavy, vyrozumí bez zbytečného odkladu soud o tom, že

- a) tato peněžitá sankce nebo jiné peněžitě plnění bylo vymoženo,
- b) vymožení peněžitě sankce nebo jiného peněžitě plnění by mohlo být zmařeno a z jakých důvodů,
- c) průběh vymáhání ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů, nebo
- d) nedoplatek této peněžitě sankce nebo jiného peněžitě plnění byl odepsán.

§ 272

Sdílení peněžních prostředků s jiným členským státem

(1) Peněžní prostředky získané výkonem uznaného rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 261 odst. 1 písm. a), c) a d) náležejí České republice. Peněžní prostředky získané výkonem uznaného rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 261 odst. 1 písm. b) náležejí oběti trestného činu.

(2) Česká republika se může s jiným členským státem dohodnout o sdílení peněžních prostředků získaných výkonem uznaného rozhodnutí tohoto členského státu. K uzavření dohody je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(3) Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění v jiném členském státu

§ 273

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým byl uložen peněžitý trest nebo bylo rozhodnuto o povinnosti odsouzeného k náhradě nákladů trestního řízení ve prospěch státu.

(2) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užijí také na zajištění výkonu rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení, kterým byla uložena pořádková pokuta, v jiném členském státu.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²²⁾.

§ 274

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud lze důvodně předpokládat, že odsouzený má v tomto státu majetek, nebo do jiného členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště.

(2) Lze-li rozhodnutí zaslat do více členských států, soud takové rozhodnutí zašle do státu, ve kterém lze nejspíše předpokládat, že bude úspěšně vykonáno.

(3) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři²²⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu nebo do jazyka v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení²³⁾ přijímá. Rozhodnutí spolu s osvědčením může soud vzít kdykoli zpět.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 275

Informační povinnost

(1) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná

pro účely uznání a výkonu rozhodnutí.

(2) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, že osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně, včetně skutečnosti, že tato osoba již uhradila celou peněžitou částku, jejíž zaplacení jí bylo uloženo, nebo její část.

§ 276

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Bylo-li rozhodnutí soudu zasláno do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, lze je v České republice vykonat pouze, pokud

a) rozhodnutí nebylo v tomto členském státu uznáno nebo vykonáno; právo na výkon takového rozhodnutí však na Českou republiku nepřechází v případě, že rozhodnutí nebylo příslušným orgánem jiného členského státu uznáno nebo vykonáno z důvodu překážky věci pravomocně rozhoduté, nebo

b) soud vzal rozhodnutí spolu s osvědčením z jiného členského státu zpět.

(2) Právo na výkon rozhodnutí přechází zpět na Českou republiku v rozsahu, v jakém toto rozhodnutí nebylo vykonáno v jiném členském státu.

§ 277

Sdílení peněžních prostředků s jiným členským státem

K uzavření dohody s jiným členským státem o sdílení peněžních prostředků, které byly v tomto státu získány výkonem rozhodnutí soudu České republiky, je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

HLAVA VII

Uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabránění majetku nebo věcí

DÍL 1

Rozhodnutí ukládající propadnutí nebo zabránění majetku nebo věcí ve vztahu k členským státům, které nejsou vázány nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805

ODDÍL 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího

propadnutí nebo zabrání majetku nebo věcí

§ 278

(1) Podle tohoto oddílu se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení, kterým bylo uloženo

- a) propadnutí nebo zabrání věci, která je výnosem z trestné činnosti nebo náhradní hodnotou za výnos z trestné činnosti, nebo
- b) propadnutí nebo zabrání věci, která je nástrojem trestné činnosti.

(2) Podle tohoto oddílu se postupuje také při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení, kterým bylo uloženo zabrání části majetku²⁵).

(3) Podle tohoto oddílu se postupuje také při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení ukládajícího propadnutí nebo zabrání majetku neuvedeného v odstavcích 1 a 2, pokud by bylo možné vyslovit propadnutí takového majetku v trestním řízení i podle právního řádu České republiky.

(4) Podle tohoto oddílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²⁶).

§ 279

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

Rozhodnutí jiného členského státu se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, má na území České republiky obvyklé bydliště, nebo, jde-li o právnickou osobu, sídlo, anebo majetek. Při ověřování, zda jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí, se vychází ze skutečností uvedených v osvědčení²⁷) a případně též z dodatkových informací poskytnutých členským státem, který rozhodnutí k uznání a výkonu zaslal, nebo z vlastního provedeného šetření.

§ 280

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto oddílu je příslušný krajský soud, v jehož obvodu se nachází majetek, kterého se toto rozhodnutí týká. Nelze-li určit příslušnost soudu podle věty první, je příslušný krajský soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, a nelze-li takové místo zjistit, je příslušný krajský soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt; v případě právnické osoby je příslušný krajský soud, v jehož obvodu má sídlo. Je-li dána příslušnost několika soudů, je příslušný ten z nich, u něhož bylo řízení o uznání a výkonu zahájeno nejdříve.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Bylo-li rozhodnutí soudu jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto oddílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 281

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto oddílu. Není-li majetek, o jehož propadnutí nebo zabrání jde, zajištěn, předseda senátu upozorní orgán jiného členského státu, že pro účely zajištění úspěšného výkonu rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabrání je nutné, aby požádal o zajištění takového majetku nebo vydal příkaz k jeho zajištění.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, soud může řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončit. V takovém případě o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí, předseda senátu o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, soud řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 282

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu i) bodu 2.3 formuláře osvědčení²⁷⁾, soud pro účely rozhodnutí o tom, zda se rozhodnutí jiného členského

státu uzná a vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky.

§ 283

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li soud osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, soud řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne soud bez zbytečného odkladu; před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Považuje-li to předseda senátu za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce. Pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, poté, co bylo v jiném členském státu pravomocně rozhodnuto, zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou, je oprávněn zúčastnit se veřejného zasedání její opatrovník; § 239a trestního řádu se užije obdobně. Rozhodnutí soud doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) O pravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu předseda senátu bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu. V případě uznání požádá příslušný orgán jiného členského státu, aby mu sdělil, který orgán je příslušný k sdílení propadlého nebo zabraného majetku a v případě neuznání rozhodnutí uvede důvody takového postupu.

§ 284

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Soud neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) majetek, o jehož propadnutí nebo zabrání jde, již propadl nebo byl zabrán, ztratil se, byl zničen nebo jej nelze nalézt na místě uvedeném v osvědčení, nebo takové místo není v osvědčení uvedeno dostatečně přesně,
- b) trest nebo ochranné opatření týkající se propadnutí nebo zabrání majetku, jež byly uloženy rozhodnutím jiného členského státu, již byly zcela vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požadovanou částku v jiném státu dobrovolně uhradila.

(2) Soud nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhoduté,

b) by skutek nenaplnňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 282; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,

c) majetek, o jehož propadnutí nebo zabránění jde, nepodléhá podle jiných právních předpisů propadnutí nebo zabránění,

d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,

e) výkonu takového rozhodnutí brání práva třetích osob,

f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, ledaže

1. byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
2. věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
3. poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět,

g) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky,

h) jde o rozhodnutí

1. vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku,
2. vydané pro skutek spáchaný mimo území státu, o jehož rozhodnutí jde, a podle právního řádu České republiky by nebylo možné takový skutek trestně stíhat, pokud by byl spáchán mimo území České republiky,
3. uvedené v § 278 odst. 2, a to v rozsahu, v jakém nelze vyslovit zabránění části takového majetku v obdobném trestním řízení vedeném v České republice, nebo
4. uvedené v § 278 odst. 3, nebo

i) takové rozhodnutí neobdržel, k takovému rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout.

(3) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(4) Před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. i) předseda senátu vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, soud nemusí uznat rozhodnutí.

(5) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a) nebo b) nebo v odstavci 2 písm. a), e), f) nebo h) bodu 1 nebo 2, soud si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 285

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 281 odst. 2 nebo 3 nebo v § 283 odst. 1, anebo nevyužije-li soud důvod pro neuznání nebo odložení uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené tímto rozhodnutím vykoná; ustanovení § 124 odst. 2 a 3 se přitom užijí obdobně.

(2) Rozhodnutí jiného členského státu, na jehož základě má být zaplácena peněžitá částka až do výše hodnoty výnosu z trestné činnosti, soud uzná tak, že vysloví propadnutí nebo zabrání peněžních prostředků nebo jiných věcí náležejících obviněnému nebo zúčastněné osobě jako náhradní hodnoty do výše peněžitě částky uvedené v cizozemském rozhodnutí.

(3) Je-li předmětem propadnutí nebo zabrání peněžitá částka, soud ji přepočte z cizí měny na českou měnu podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou pro den, kdy bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(4) V případě, že je soud před uznáním rozhodnutí jiného členského státu informován o tom, že trest nebo ochranné opatření týkající se propadnutí nebo zabrání majetku uložené takovým rozhodnutím byly již částečně vykonány v jiném státu, nebo o jiné skutečnosti, v jejímž důsledku se rozhodnutí jiného členského státu stalo zčásti nevykonatelným, uzná rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu. V rozhodnutí v takovém případě stanoví, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice. Před rozhodnutím o částečném uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu si soud vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, zda s takovým postupem souhlasí, nebo zda vezme rozhodnutí s osvědčením zpět.

§ 286

Souběh rozhodnutí jiných členských států

(1) Vede-li soud souběžně řízení o uznání a výkonu dvou nebo více rozhodnutí jiných členských států ukládajících propadnutí nebo zabrání téže věci nebo ukládajících propadnutí nebo zabrání peněžitě částky téže osoby, jejíž majetek není dostatečný k výkonu všech rozhodnutí jiných členských států, posoudí podmínky pro uznání a výkon ohledně všech takových rozhodnutí. Jsou-li tyto podmínky splněny u více takových rozhodnutí, rozhodne o určení, které z nich uzná a vykoná, současně určené rozhodnutí uzná a rozhodne o jeho výkonu. Přitom zváží všechny rozhodné okolnosti, jež jsou mu známy, zejména práva poškozených, závažnost a místo spáchání trestných činů, data vydání a doručení rozhodnutí jiných členských států, jakož i to, zda dotčený majetek byl zajištěn v některém z trestních řízení, pro jejichž účely má majetek propadnout nebo být zabrán.

(2) O rozhodnutí podle odstavce 1 předseda senátu vyrozumí příslušné orgány všech dotčených jiných členských států.

§ 287

Odložení uznání a výkonu

(1) Soud může odložit uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) získané informace nasvědčují tomu, že vzhledem k souběžnému výkonu rozhodnutí jiného členského státu ve více státech by celková peněžitá částka získaná výkonem uznaného rozhodnutí ve více státech mohla převýšit částku uvedenou v takovém rozhodnutí,
- b) jeho uznání a výkon by mohly narušit trestní řízení vedené v České republice, nebo
- c) v České republice již je vedeno jiné řízení, o kterém lze předpokládat, že povede k propadnutí, zabrání, exekuci nebo k jinému trvalému odnětí majetku, o jehož propadnutí nebo zabrání jde.

(2) Jakmile pomine důvod odložení uznání a výkonu rozhodnutí, soud pokračuje v řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu.

(3) Předseda senátu neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o odložení uznání a výkonu rozhodnutí, včetně důvodů odložení a jeho předpokládané délce trvání, lze-li ji odhadnout, a o tom, že důvody k odložení uznání a výkonu pominuly.

§ 288

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 284 odst. 1 a 2, § 285 nebo podle § 286 odst. 1 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) O podání stížnosti předseda senátu bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

(3) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí, shledá-li důvod uvedený v § 281 odst. 2 nebo 3.

Shledá-li důvod uvedený v § 281 odst. 2, může ukončit řízení. Shledá-li důvod uvedený v § 281 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 289

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu trestu nebo ochranného opatření se postupuje obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu. Není-li to zřejmé z rozhodnutí, vyrozumí předseda senátu organizační složku státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, o tom, že se jedná o majetek propadlý nebo zabraný na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu, a uvede, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Předseda senátu upozorní tuto organizační složku na povinnost sdílet majetek s jiným členským státem postupem podle § 290 a zároveň tuto organizační složku vyrozumí o tom, kterému orgánu jiného členského státu má příslušnou část sdíleného majetku zaslat.

(2) Předseda senátu bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o všech skutečnostech, které brání výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu.

(3) Předseda senátu dále neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o propadnutí nebo zabrání majetku a zároveň jej upozorní, že nebude-li ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu informován o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání takového majetku nebo jeho části, s takovým majetkem bude dále nakládáno jako s majetkem České republiky v souladu s jejím právním řádem a v případě, že by došlo k vyplacení náhrady škody vzniklé osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, bude Česká republika požadovat úhradu částky, kterou vyplatila jako náhradu škody takové osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

(4) Informuje-li příslušný orgán jiného členského státu ve stanovené lhůtě o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání majetku nebo jeho části, zejména že trest nebo ochranné opatření již byly zcela nebo zčásti vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požadovanou částku dobrovolně uhradila, předseda senátu o této skutečnosti neprodleně vyrozumí organizační složku státu uvedenou v odstavci 1. Následně soud zruší své předchozí rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu. V případě, že se uváděný důvod vztahuje jen na část propadlého nebo zabraného majetku, soud po zrušení svého předchozího rozhodnutí uzná rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu. Je-li to potřebné pro zajištění výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu, rozhodne též o zajištění majetku, kterého se rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu týká. Zrušující rozhodnutí a případně též nové rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu soud doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci, obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven, organizační složce státu uvedené v odstavci 1 a příslušnému orgánu jiného členského státu.

(5) Vyrozumí-li příslušný orgán jiného členského státu soud ještě před skončením stanovené lhůty o tom, že není dán důvod bránící propadnutí nebo zabraní takového majetku nebo jeho části, předseda senátu o této skutečnosti neprodleně informuje organizační složku státu uvedenou v odstavci 1.

§ 290

Sdílení propadlého a zabraného majetku s jiným členským státem

(1) Propadly-li nebo byly-li zabrány na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu peněžní prostředky v částce do 10 000 EUR, tato částka zůstává České republice.

(2) Propadly-li nebo byly-li zabrány na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu peněžní prostředky v částce vyšší než 10 000 EUR, polovina této částky zůstává České republice a polovina připadá jinému členskému státu, který vydal rozhodnutí, jež bylo uznáno a vykonáno.

(3) Věc neuvedená v odstavcích 1 a 2, která propadla nebo byla zabrána na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu, se prodá, pokud není součástí národního kulturního pokladu České republiky nebo jiného státu. Ohledně částky získané prodejem se postupuje obdobně podle odstavců 1 a 2.

(4) Pokud majetek nelze vzhledem k jeho povaze nebo z jiných důvodů prodat, zůstává České republice. S věcí, která je kulturním statkem jiného členského státu, se naloží podle zákona o navrácení nezákonně vyvezených kulturních statků.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 4 se užijí, nedohodne-li se Česká republika s jiným členským státem ohledně sdílení majetku jinak. K uzavření dohody je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(6) S propadlým nebo zabraným majetkem, který je předmětem sdílení, nakládá, zejména jej zasílá příslušnému orgánu jiného členského státu, organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky.

(7) Přepočet sdílených peněžních prostředků na euro se provádí podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou pro den, kdy byly peněžní prostředky připsány na účet organizační složky státu uvedené v odstavci 6.

(8) Předseda senátu vyrozumí orgán jiného členského státu, který mu zaslal rozhodnutí za účelem uznání a výkonu, o tom, která organizační složka státu je příslušná ke sdílení majetku a která organizační složka státu je příslušná k uzavření dohody ohledně sdílení majetku.

§ 291

Náklady řízení

Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika. Pokud soud považuje tyto náklady za mimořádně vysoké, postupuje obdobně podle § 55.

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabrání majetku nebo věcí v jiném členském státu

§ 292

(1) Podle tohoto oddílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterýr

- a) byl uložen trest propadnutí majetku,
- b) byl uložen trest propadnutí věci nebo propadnutí náhradní hodnoty za výnos z trestné činnosti, nebo
- c) bylo vysloveno zabrání věci nebo zabrání náhradní hodnoty za výnos z trestné činnosti, nebo bylo uloženo zabrání části majetku.

(2) Podle tohoto oddílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²⁵).

§ 293

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud lze důvodně předpokládat, že osoba, jejíž majetek podléhá propadnutí nebo zabrání, má v tomto státu majetek, jehož se rozhodnutí týká. Není-li známo, ve kterém členském státu má dotčená osoba majetek, lze rozhodnutí zaslat do členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště nebo v případě právnické osoby sídlo.

(2) Soud může rozhodnutí zaslat do více členských států, pokud takové rozhodnutí ukládá propadnutí nebo zabrání

- a) věcí, o nichž lze důvodně předpokládat, že se nacházejí ve více členských státech,
- b) věci, o které se vede soudní řízení ve více státech,
- c) věci, o které lze důvodně předpokládat, že se nachází v jednom z více členských států, nebo
- d) peněžních prostředků a peněžní prostředky v příslušné výši nebyly pro tyto účely v jiném členském státu zajištěny.

(3) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři²⁷) přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu nebo do jazyka v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení²⁸) přijímá. Soud zároveň uvede, jaké organizační složky státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, má být předána část sdíleného majetku, bude-li rozhodnutí v jiném členském státu uznáno a vykonáno, a jaká organizační složka státu je příslušná k uzavření dohody o sdílení majetku. Zasílá-li soud rozhodnutí za účelem jeho uznání a výkonu do více členských států, vyrozumí o této skutečnosti všechny dotčené

státy.

(4) Zaslání rozhodnutí do jiného členského státu nebrání výkonu takového rozhodnutí v České republice.

(5) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(6) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 294

Informační povinnost

(1) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí.

(2) Zaslal-li soud rozhodnutí do jednoho nebo více členských států a na základě zjištěných informací se důvodně domnívá, že takové rozhodnutí již bylo nebo v nejbližší době bude zcela nebo zčásti vykonáno v České republice nebo v jiném členském státu, neprodleně o této skutečnosti vyrozumí příslušné orgány ostatních členských států, včetně předpokládaného rozsahu výkonu rozhodnutí. Tyto státy soud neprodleně informuje i o skutečnosti, že k předpokládanému výkonu rozhodnutí v České republice nebo uvedeném členském státu nedošlo nebo k němu došlo v jiném rozsahu.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, že osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

§ 295

Sdílení majetku propadlého nebo zabraného v jiném členském státu

(1) Majetek, který propadl nebo byl zabrán v jiném členském státu na základě rozhodnutí soudu České republiky, sdílí Česká republika s tímto státem způsobem stanoveným právním řádem tohoto jiného členského státu, pokud se nedohodnou jinak.

(2) K uzavření dohody s jiným členským státem o sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán v tomto státu na základě rozhodnutí soudu České republiky, je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(3) Jakmile příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud o tom, že jeho rozhodnutí uznal a vykonal, soud tuto skutečnost neprodleně sdělí organizační složce státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím

vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky. Tato organizační složka převezme majetek sdílený s jiným členským státem.

§ 295a

Náklady

Pokud příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud o tom, že náklady spojené s uznáním a výkonem rozhodnutí považuje za mimořádně vysoké, soud postupuje obdobně podle § 46.

ODDÍL 3

Regresní nároky

§ 296

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu, který uznal a vykonal rozhodnutí soudu České republiky, částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena nezákonným rozhodnutím soudu České republiky.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

§ 297

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem tohoto státu.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

DÍL 2

Příkaz ke konfiskaci ve vztahu k členským státům vázaným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805

ODDÍL 1

Společná ustanovení

§ 297a

Působnost

Podle tohoto dílu se postupuje ve vztahu k jiným členským státům, pro které je závazné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805.

§ 297b

Součinnost

(1) Ministerstvo na základě žádosti soudu nebo orgánu jiného členského státu poskytne součinnost při zjišťování potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu, kterému má být zaslán příkaz ke konfiskaci, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem vykonávajícího státu pro uznání a výkon příkazu ke konfiskaci.

(2) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu příkazů ke konfiskaci zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto příkazů v jiných členských státech a o počtu řízení o uznání a výkonu příkazů ke konfiskaci vydaných justičními orgány jiných členských států a jejich výsledku.

ODDÍL 2

Uznání a výkon příkazu ke konfiskaci vydaného jiným členským státem

§ 297c

Příslušnost

(1) Na určení příslušnosti soudu k postupu podle tohoto oddílu se užije obdobně § 280 odst. 1 a 2.

(2) Má-li soud, kterému byl příkaz ke konfiskaci postoupen podle čl. 14 odst. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně.

§ 297d

Zajištění výkonu příkazu ke konfiskaci

Není-li majetek, o jehož propadnutí nebo zabránění jde, zajištěn, předseda senátu upozorní orgán jiného členského státu, že pro účely zajištění úspěšného výkonu příkazu ke konfiskaci je nutné, aby vydal příkaz k zajištění.

§ 297e

Oboustranná trestnost

Příkaz ke konfiskaci vydaný orgánem jiného členského státu pro skutek, který spočívá v jiném jednání než uvedeném v čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805, lze uznat a vykonat pouze v případě, že skutek by naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky.

§ 297f

Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci

(1) Na rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci se přiměřeně užije § 283 odst. 2.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž příkaz ke konfiskaci směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) V případě rozhodnutí podle čl. 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 soud v usnesení uvede, z jakých důvodů upřednostnil výkon daného příkazu ke konfiskaci.

(4) Proti rozhodnutí, kterým se uznává a vykonává příkaz ke konfiskaci, nebo kterým se odmítá uznání a výkon příkazu ke konfiskaci, je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

§ 297g

Uznání příkazu ke konfiskaci

(1) Pokud soud uzná příkaz ke konfiskaci na území České republiky, současně rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené tímto příkazem vykoná. Ustanovení § 124 odst. 2 a 3 se užije obdobně.

(2) Příkaz ke konfiskaci, na jehož základě má být zaplácena peněžitá částka až do výše hodnoty výnosu z trestné činnosti, soud uzná tak, že vysloví propadnutí nebo zabrání peněžních prostředků nebo jiných věcí náležejících obviněnému nebo zúčastněné osobě jako náhradní hodnoty do výše peněžité částky uvedené v cizozemském rozhodnutí.

(3) V případě, že je soud před uznáním příkazu ke konfiskaci informován o tom, že trest nebo ochranné opatření uložené příkazem ke konfiskaci byly již částečně vykonány v jiném státu, nebo o jiné skutečnosti, v jejímž důsledku se příkaz ke konfiskaci stal zčásti nevykonatelným, soud uzná příkaz ke konfiskaci ve zbylém rozsahu. V rozhodnutí v takovém případě soud stanoví, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice. Obdobně soud postupuje, pokud jiný členský stát vydal rozhodnutí o vrácení části majetku poškozenému a jsou splněny podmínky uvedené v čl. 29 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 pro vydání této části majetku poškozenému.

§ 297h

Výkon uznaného příkazu ke konfiskaci

(1) Za účelem zajištění výkonu uznaného příkazu ke konfiskaci předseda senátu vyrozumí organizační složku státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, o tom, zda jde o majetkovou trestní sankci; v případě pochybnosti se dotáže orgánu jiného členského státu. Není-li to zřejmé z rozhodnutí, vyrozumí předseda senátu tuto organizační složku státu o tom, že se jedná o majetek propadlý nebo zabraný na základě uznaného příkazu ke konfiskaci jiného členského státu, a uvede, kdy rozhodnutí o uznání nabylo právní moci. Nejde-li o majetkovou trestní sankci, předseda senátu upozorní tuto organizační složku na povinnost sdílet majetek s jiným členským státem postupem podle čl. 30 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 a zároveň tuto organizační složku vyrozumí o tom, kterému orgánu jiného členského státu má příslušnou část sdíleného majetku zaslat.

(2) Předseda senátu dále neprodleně upozorní orgán jiného členského státu, že nebude-li ve lhůtě 3 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci jiného členského státu informován o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání takového majetku, s takovým majetkem bude dále nakládáno jako s majetkem České republiky.

(3) Informuje-li orgán jiného členského státu ve lhůtě uvedené v odstavci 2 o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání majetku nebo jeho části, zejména že trest nebo ochranné opatření již byly zcela nebo zčásti vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž příkaz ke konfiskaci směřuje, požadovanou částku dobrovolně uhradila, předseda senátu o této skutečnosti neprodleně vyrozumí organizační složku státu uvedenou v odstavci 1. Následně soud zruší své předchozí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci. V případě, že se uváděný důvod vztahuje jen na část propadlého nebo zabraného majetku, soud po zrušení svého předchozího rozhodnutí uzná příkaz ke konfiskaci ve zbylém rozsahu. Je-li to potřebné pro zajištění výkonu uznaného příkazu ke konfiskaci, rozhodne též o zajištění majetku, kterého se rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci týká. Zrušující rozhodnutí a případně též nové rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci ve zbylém rozsahu soud doručí osobě, vůči níž příkaz ke konfiskaci směřuje, státnímu zástupci, obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven, a organizační složce státu uvedené v odstavci 1.

(4) Informuje-li orgán jiného členského státu ve lhůtě uvedené v odstavci 2 o tom, že propadlý nebo zabraný majetek má být na základě rozhodnutí jiného členského státu vrácen poškozenému nebo že probíhá řízení o vrácení propadlého nebo zabraného majetku poškozenému, předseda senátu o této skutečnosti neprodleně vyrozumí organizační složku státu uvedenou v odstavci 1. Je-li výsledkem řízení v jiném členském státu rozhodnutí o vrácení majetku poškozenému, soud postupuje obdobně podle odstavce 3 a zároveň rozhodne o vydání majetku poškozenému; přitom postupuje přiměřeně podle § 80 trestního řádu.

(5) Vyrozumí-li orgán jiného členského státu soud ještě před skončením lhůty uvedené v odstavci 2 o tom, že není dán důvod bránící propadnutí nebo zabrání takového majetku, předseda senátu o této skutečnosti neprodleně informuje organizační složku státu uvedenou v odstavci 1.

(6) Pokud je soud orgánem jiného členského státu vyrozuměn o rozhodnutí, kterým byl poškozenému v jiném členském státu přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, nebo o skutečnosti, že v tomto členském státě probíhá řízení o takovém nároku poškozeného, předseda senátu předá tuto informaci ministerstvu a zašle mu pravomocné rozhodnutí, kterým byl uznán příkaz ke konfiskaci, pro účely postupu podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí. Předseda senátu

vyrozumí ministerstvo o tom, na jaký účet má příslušnou část sdíleného majetku zaslat, a o dalších skutečnostech týkajících se majetkové trestní sankce významných z hlediska uspokojení nároků poškozených podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí.

(7) Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při výkonu trestu nebo ochranného opatření obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu.

§ 297i

Odložení výkonu příkazu ke konfiskaci

Soud odloží výkon příkazu ke konfiskaci podle čl. 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 opatřením.

ODDÍL 3

Zajištění výkonu příkazu ke konfiskaci v jiném členském státu

§ 297j

Příkaz ke konfiskaci

(1) Příkazem ke konfiskaci je v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 rozhodnutí soudu, kterým se ukládá propadnutí nebo zabrání majetku nebo jeho části anebo věci.

(2) K zajištění výkonu příkazu ke konfiskaci v jiném členském státu je příslušný soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

§ 297k

Informační povinnost

(1) Předseda senátu neprodleně vyrozumí ministerstvo o tom, že zaslal příkaz ke konfiskaci ukládající majetkovou trestní sankci jinému členskému státu za účelem uznání a výkonu, a o výsledku řízení o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci v jiném členském státu.

(2) Předseda senátu na základě informace od ministerstva neprodleně vyrozumí orgán jiného členského státu o tom, že

a) existuje oprávněná osoba podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, jejíž právo na uspokojení jejího majetkového nároku ze zvláštního účtu ministerstva nezaniklo, pokud tuto skutečnost neuvedl již v osvědčení o vydání příkazu ke konfiskaci,

b) právo oprávněné osoby na uspokojení jejího majetkového nároku ze zvláštního účtu podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí zaniklo, oprávněná osoba nepožádala o uspokojení svého

majetkového nároku ze zvláštního účtu anebo tento nárok uspokojila zcela nebo zčásti jiným způsobem, pokud soud v osvědčení o vydání příkazu ke konfiskaci uvedl, že existuje taková oprávněná osoba, a

c) nabylo právní moci rozhodnutí soudu v občanskoprávním řízení o nároku poškozeného na náhradu škody, nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení; kopii tohoto rozhodnutí předseda senátu přiloží k vyrozumění.

ODDÍL 4

Vzájemné nároky

§ 297l

Sdílení propadlého a zabraného majetku s jiným členským státem

(1) Souhlas s použitím majetku podle čl. 30 odst. 6 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 uděluje jinému členskému státu Ministerstvo financí po zjištění stanoviska soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni. Ministerstvo financí si rovněž vyžaduje od jiného členského státu souhlas s takovým použitím majetku v České republice, a to na návrh organizační složky státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s takovým majetkem.

(2) K uzavření dohody s jiným členským státem ohledně sdílení majetku podle čl. 30 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl ve věci v prvním stupni nebo který rozhodl o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(3) Sdílené věci nebo peněžní prostředky získané jejich zpeněžením předává do jiného členského státu organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky; tato organizační složka je rovněž příslušná k převzetí sdílených věcí z jiného členského státu. V případě peněžních prostředků získaných výkonem majetkové trestní sankce je touto organizační složkou státu ministerstvo.

(4) Přepočet sdílených peněžních prostředků na euro se provádí podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou pro den, kdy byly peněžní prostředky připsány na účet příslušné organizační složky státu.

(5) Předseda senátu vyrozumí orgán jiného členského státu, kterému zasílá příkaz ke konfiskaci nebo od kterého jej obdržel, o tom, která organizační složka státu je příslušná ke sdílení propadlého nebo zabraného majetku nebo peněžních prostředků získaných jeho zpeněžením a která organizační složka státu je příslušná k uzavření dohody o sdílení majetku. Jde-li o majetkovou trestní sankci, uvede zároveň, jak mají být peněžní prostředky označeny.

§ 297m

Sdílení nákladů

(1) K podání návrhu jinému členskému státu na sdílení vysokých nebo mimořádných nákladů spojených s výkonem

příkazu ke konfiskaci v České republice podle čl. 31 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 a k uzavření dohody o sdílení těchto nákladů je příslušný soud, který rozhodl o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci v prvním stupni.

(2) Ke konzultacím a uzavření dohody o sdílení vysokých nebo mimořádných nákladů spojených s výkonem příkazu ke konfiskaci v jiném členském státu podle čl. 31 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 je příslušný soud, který rozhodl ve věci v prvním stupni.

§ 297n

Regresní nároky

Ministerstvo je příslušné k úhradě vyplacené náhrady škody jinému členskému státu, k požadování úhrady vyplacené náhrady škody po jiném členském státu a k uzavření dohody o výši úhrady vyplacené náhrady škody podle čl. 34 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805.

HLAVA VIII

Uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody

DÍL 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody

§ 298

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí vydaného soudem jiného členského státu v trestním řízení, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²⁹).

§ 299

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu se převezme při splnění podmínek uvedených v § 300 odst. 1 za účelem jeho uznání a výkonu, nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v tomto jiném členském státu nebo v České republice, je-li státním občanem České republiky, a

a) má na jejím území obvyklé bydliště, nebo

b) nemá na jejím území obvyklé bydliště, ale po výkonu trestu nebo ochranného opatření má být do České republiky vyhoštěna na základě takového rozhodnutí nebo jiného pravomocného rozhodnutí anebo opatření vydaných soudem, správním orgánem nebo jiným orgánem v důsledku takového rozhodnutí.

(2) Nepovažuje-li soud převzetí rozhodnutí v případech uvedených v odstavci 1 za vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, vyrozumí o tom příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody; trvá-li příslušný orgán jiného členského státu na převzetí rozhodnutí, rozhodnutí se převezme.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 1, zdržuje-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, na území tohoto členského státu nebo na území České republiky a souhlasí-li soud s převzetím rozhodnutí soudu tohoto členského státu k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti nebo o zajištění její úspěšné léčby. Před udělením souhlasu nebo jeho odmítnutím si soud vyžádá stanovisko ministerstva. Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, zda soud souhlasí s převzetím jeho rozhodnutí, a uvede důvody.

(4) Na žádost osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo i bez takové žádosti může soud požádat příslušný orgán jiného členského státu o zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu, jestliže se tato osoba zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a považuje-li takový postup za vhodný a účelný z hlediska zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby. V případech neuvedených v odstavci 1 si před podáním žádosti vyžádá stanovisko ministerstva.

§ 300

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu pouze, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, souhlasila s jeho zasláním do České republiky; tento souhlas se nevyžaduje

a) v případě uvedeném v § 299 odst. 1 písm. a),

b) u osoby, která má být po výkonu trestu nebo ochranného opatření do České republiky vyhoštěna na základě takového rozhodnutí nebo jiného pravomocného rozhodnutí anebo opatření vydaných soudem, správním orgánem nebo jiným orgánem v důsledku takového rozhodnutí,

c) u osoby, která uprchla do České republiky nebo se do ní vrátila, ačkoli bylo proti ní vedeno v jiném členském státu trestní řízení a v tomto řízení bylo poté vydáno rozhodnutí, které má být v České republice uznáno a vykonáno,

d) u osoby, která uprchla do České republiky nebo se do ní vrátila poté, co proti ní bylo v jiném členském státu vydáno odsuzující rozhodnutí, které má být v České republice uznáno a vykonáno.

(2) Zaslal-li příslušný orgán jiného členského státu do České republiky na stanoveném formuláři ³⁰⁾ oznámení pro osobu, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, o předání rozhodnutí k uznání a výkonu do České republiky a tato osoba se nachází na území České republiky, soud jí oznámení bez zbytečného odkladu doručí. Je-li rozhodováno o vzetí této osoby do uznávací vazby, oznámení se jí doručí až při rozhodování o uznávací vazbě.

(3) Nevyžaduje-li se k převzetí rozhodnutí jiného členského státu souhlas dotčené osoby, soud při zvažování převzetí takového rozhodnutí přihlédne k jejímu stanovisku, je-li známo.

§ 301

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný krajský soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, a nelze-li takové místo zjistit, je příslušný krajský soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt; jinak je příslušný Krajský soud v Praze. Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(2) Ustanovením odstavce 1 není dotčena zvláštní příslušnost soudu ve vykonávacím řízení podle hlavy dvacáté první trestního řádu.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně. Obdobně podle věty první až třetí se postupuje i ohledně jiné písemnosti obdržené před zasláním rozhodnutí jiného členského státu.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 302

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu, nebo žádost příslušného orgánu jiného členského státu o vzetí osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, do uznávací vazby.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, soud řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí může ukončit. V takovém případě o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí, předseda senátu o této

skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, soud řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 303

Uznávací vazba

(1) Ustanovení § 122 odst. 1 o uznávací vazbě se v tomto řízení užije obdobně.

(2) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu může předseda senátu vzít osobu, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, do uznávací vazby i před zasláním rozhodnutí jiného členského státu s osvědčením do České republiky za účelem jeho uznání a výkonu, jsou-li splněny podmínky pro její vzetí do uznávací vazby a lze-li na základě informací uvedených v žádosti důvodně předpokládat, že jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu. Nepovažuje-li předseda senátu informace uvedené v žádosti za dostatečný podklad pro rozhodnutí o vzetí osoby do uznávací vazby nebo není-li žádost přeložena do českého jazyka, požádá příslušný orgán jiného členského státu o jejich doplnění nebo o překlad.

(3) Osoba, jež byla vzata do vazby podle odstavce 2, musí být ihned propuštěna z vazby, nebylo-li rozhodnutí jiného členského státu s osvědčením doručeno soudu do 20 dnů ode dne vzetí této osoby do uznávací vazby; tím řízení končí. Účinky doručení má i doručení rozhodnutí jiného členského státu s osvědčením ministerstvu, Nejvyššímu státnímu zastupitelství, zastupitelskému úřadu České republiky v cizím státu nebo Ministerstvu zahraničních věcí.

(4) Příslušný orgán jiného členského státu je třeba neprodleně vyrozumět o vzetí osoby do vazby, o jejím propuštění z vazby a o lhůtě uvedené v odstavci 3.

§ 304

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Předseda senátu může požádat příslušný orgán jiného členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal překlad rozhodnutí nebo jeho podstatných částí, jež se týkají osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, do českého jazyka, popřípadě nezbytné dodatkové informace. Z důvodů hodných zvláštního zřetele si překlad takového rozhodnutí nebo jeho podstatných částí může opatřit soud sám. Nezašle-li jiný členský stát překlad rozhodnutí nebo jeho podstatných částí nebo dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, soud řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne soud rozsudkem ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce; před konáním veřejného zasedání si předseda

senátu vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(3) Nelze-li rozhodnutí o uznání a výkonu doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, soud může řízení ukončit. V takovém případě o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce.

(4) Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přeměně druhu nebo výměry trestu nebo ochranného opatření, předseda senátu neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přeměny informuje i o důvodech takového postupu. Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

(5) V řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu soud postupuje urychleně tak, aby mohl rozhodnout zpravidla do 90 dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou je požizován překlad rozhodnutí nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, předseda senátu o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

§ 305

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Soud nemusí uznat rozhodnutí soudu jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhoduté,
- b) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu uznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin,
- e) výměra dosud nevykonaného trestu nebo ochranného opatření činila v době doručení takového rozhodnutí soudu méně než 6 měsíců; nelze-li výkonu dosáhnout jinak, lze rozhodnutí uznat a vykonat i v tomto případě,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, ledaže

1. byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,

2. věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo

3. poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět,

g) uložený trest nebo ochranné opatření zahrnují takové opatření zdravotní péče, které nelze s ohledem na právní řád České republiky nebo na její systém zdravotnictví v České republice vykonat,

h) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím by byl podle právního řádu České republiky promlčen,

i) příslušný orgán jiného členského státu, který byl soudem požádán o souhlas se stíháním osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo s výkonem trestu nebo ochranného opatření vůči takové osobě v České republice pro jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním do České republiky než pro ten, pro který byla předána, takový souhlas neudělil,

j) jde o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku, nebo

k) takové rozhodnutí neobdržel, k takovému rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) Před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. k) předseda senátu vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, soud nemusí uznat rozhodnutí.

(4) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), f), g) nebo j) předseda senátu si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

(5) Rozhodne-li soud o neuznání rozhodnutí jiného členského státu a osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, je v uznávací vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního

zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a bylo-li současně podáno odvolání státního zástupce proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o neuznání.

§ 306

Uznání a výkon

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 302 odst. 2 nebo 3 nebo v § 304 odst. 1, anebo nevyužije-li soud některý z důvodů pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené tímto rozhodnutím vykoná; ustanovení § 124 odst. 2, 3 a 5 se přitom užijí obdobně.

(2) Přichází-li v úvahu alespoň částečné uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu, soud uzná jeho rozhodnutí pouze pro některý ze skutků, jichž se rozhodnutí týká, a ve zbývajících částech rozhodne o neuznání takového rozhodnutí. V rozhodnutí o uznání a výkonu v takovém případě stanoví, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice. Tento postup nesmí vést ke zvýšení výměry uloženého trestu nebo ochranného opatření. Před rozhodnutím o částečném uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu si předseda senátu vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, zda s takovým postupem souhlasí, nebo zda vezme rozhodnutí spolu s osvědčením zpět.

§ 307

Zohlednění práva jiného členského státu

Soud může v rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu stanovit, že budou na území České republiky dodrženy lhůty pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu stanovené právem jiného členského státu, pokud to tento členský stát požaduje. Jsou-li takové lhůty přísnější než podle právního řádu České republiky, lze v případě, kdy se vyžaduje souhlas podle § 300 odst. 1, rozhodnout o tom, že budou dodrženy, pouze se souhlasem osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 308

Odvolání a řízení o něm

(1) Odvoláním nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Odvolací soud zruší napadený rozsudek, kterým bylo rozhodnuto o

a) uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, ačkoli nebyly splněny podmínky pro jeho uznání a výkon, nebo

b) neuznání rozhodnutí jiného členského státu, ačkoli byly splněny podmínky pro jeho uznání a výkon.

(3) Odvolací soud může napadený rozsudek zrušit také, bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno jiné

ustanovení tohoto zákona, jestliže toto porušení mohlo mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku.

(4) Odvolací soud zruší napadený rozsudek, shledá-li důvod uvedený v § 302 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 302 odst. 2, může ukončit řízení. Shledá-li důvod uvedený v § 302 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

(5) Ustanovení § 246 odst. 1 písm. c) a d), § 257 odst. 1 písm. a) až c), odst. 2 a 3, § 258 odst. 1 písm. d) až f), § 259 odst. 3 a 5, § 260, 261, 263 a 265 trestního řádu se neužijí. Rozhoduje-li odvolací soud rozsudkem, činí tak ve veřejném zasedání. Ustanovení § 304 odst. 2 věty druhé se užije obdobně.

(6) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět v průběhu řízení před odvolacím soudem, postupuje odvolací soud obdobně podle § 309.

§ 309

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět do doby, než je o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu pravomocně rozhodnuto, předseda senátu vezme zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno.

(2) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět až poté, co bylo toto rozhodnutí v České republice pravomocně uznáno, soud bez zbytečného odkladu učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí. Byl-li však již výkon trestu nebo ochranného opatření zahájen, soud o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení přihlížet.

(3) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v uznávací vazbě, musí být v případě uvedeném v odstavci 1 a odstavci 2 větě první bez zbytečného odkladu propuštěna.

§ 310

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu trestu nebo ochranného opatření se postupuje obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu. Jakmile se rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu stane vykonatelným, předseda senátu nařídí výkon trestu nebo ochranného opatření. Ustanovení § 130 odst. 2 se užije obdobně.

(2) Předseda senátu neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu, pokud

a) jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozuměl o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným, nebo

b) osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze dodat do výkonu trestu nebo ochranného opatření z důvodu jejího neznámého pobytu.

(3) V případě uvedeném v odstavci 2 písm. a) soud požádá příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, zda amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření má v jiném členském státu účinky, že se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, hledí, jako by nebyla odsouzena. V případě uvedeném v odstavci 2 písm. b) požádá soud příslušný orgán jiného členského státu, aby mu sdělil, že osoba, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, uložený trest nebo ochranné opatření vykonala, nebo že se na ni z jiných důvodů hledí, jako by nebyla odsouzena. Hledí-li se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v tomto členském státě, jako by nebyla odsouzena, hledí se na ni tak i v České republice. Bylo-li uznané rozhodnutí v jiném členském státu pravomocně zrušeno, soud zruší své rozhodnutí o jeho uznání.

(4) Předseda senátu bez zbytečného odkladu rozhodne o tom, v jaké části uznané rozhodnutí jiného členského státu vykonáno nebude, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(5) Předseda senátu bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

a) upuštění nebo částečném upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí,

b) upuštění od výkonu trestu nebo ochranného opatření z důvodu, že osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, včetně uvedení důvodů jejich udělení, jsou-li známy,

c) podmíněném propuštění osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, včetně zkušební doby, a o nařízení výkonu zbytku trestu, pokud z osvědčení vyplývá, že jiný členský stát takovou informaci požaduje,

d) útěku osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z výkonu trestu nebo ochranného opatření,

e) tom, že trest nebo ochranné opatření byly vykonány.

(6) Okamžikem obdržení informace uvedené v odstavci 5 písm. d) příslušným orgánem jiného členského státu přechází právo vykonat na osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, trest nebo ochranné opatření uložené uznaným rozhodnutím jiného členského státu zpět na tento členský stát. V takovém případě se výkon zbytku trestu nebo ochranného opatření na území České republiky stává nepřipustným.

(7) Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o dalších skutečnostech, považuje-li to za potřebné z hlediska zajištění řádného výkonu uznaného rozhodnutí.

§ 311

Převzetí osoby z jiného členského státu

(1) Osobu, kterou jiný členský stát předal k výkonu trestu nebo ochranného opatření, které má být vykonáváno ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, převezmou orgány Vězeňské služby na území České republiky a dodají ji příslušnému zařízení. O tom neprodleně vyrozumí soud.

(2) Nedošlo-li k předání osoby, která se nachází v jiném členském státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a ohledně níž bylo uznáno rozhodnutí jiného členského státu, do České republiky k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, je výkon uznaného rozhodnutí jiného členského státu ohledně takového trestu nebo ochranného opatření na území České republiky nepřipustný.

§ 312

Náklady řízení

(1) Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, s výjimkou nákladů na dopravení osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, do České republiky, nese Česká republika.

(2) Bylo-li pravomocně rozhodnuto o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, je osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, povinna nahradit státu náklady uvedené v § 152 odst. 1 písm. a), b) a d) trestního řádu; to neplatí v případě uvedeném v § 311 odst. 2.

§ 313

Zásada speciality

Ustanovení § 198 se v tomto řízení užije obdobně; u důvodu uvedeného v § 198 odst. 1 písm. e) postačuje, že dotčená osoba souhlasila s předáním do České republiky, a nevyžaduje se, aby se vzdala práva na uplatnění zásady speciality nebo aby vzdání se tohoto práva bylo součástí jejího souhlasu s předáním do České republiky.

DÍL 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v jiném členském státu

§ 314

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým

- a) byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo bylo rozhodnuto o výkonu jeho zbytku, včetně případů, kdy bylo rozhodnuto o výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, o výkonu náhradního trestu odnětí svobody za nevykonaný trest domácího vězení nebo o přeměně nevykonaného peněžitého trestu nebo trestu obecně prospěšných prací na trest odnětí svobody, nebo

b) bylo uloženo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie²⁹).

§ 315

Podmínky pro zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, na žádost této osoby nebo i bez takové žádosti toto rozhodnutí zaslat příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem uznání a výkonu, pokud se tato osoba nachází na území tohoto členského státu nebo na území České republiky, a

a) je státním občanem tohoto členského státu a má na jeho území obvyklé bydliště,

b) je státním občanem tohoto členského státu, nemá na jeho území obvyklé bydliště, ale po výkonu trestu nebo ochranného opatření do něj bude vyhoštěna na základě tohoto rozhodnutí nebo pravomocného rozhodnutí vydaného ve správním řízení v důsledku tohoto rozhodnutí, nebo

c) v jiných případech než uvedených v písmenech a) a b), pokud s tím tento členský stát vyslovil souhlas.

(2) Je-li to vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu k uznání a výkonu, pokud o to tento členský stát požádal.

(3) Rozhodnutí lze do jiného členského státu zaslat pouze s předchozím písemným souhlasem osoby, vůči níž směřuje; tento souhlas se nevyžaduje

a) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. a),

b) u osoby, která má být po výkonu trestu nebo ochranného opatření do tohoto členského státu z České republiky vyhoštěna na základě tohoto rozhodnutí nebo pravomocného rozhodnutí vydaného ve správním řízení v důsledku tohoto rozhodnutí,

c) u osoby, která uprchla do tohoto členského státu nebo se do něj vrátila proto, že proti ní bylo vedeno v České republice trestní řízení, a v tomto řízení bylo poté vydáno rozhodnutí, které má být v tomto členském státu uznáno a vykonáno,

d) u osoby, která uprchla do tohoto členského státu nebo se do něj vrátila proto, že proti ní bylo v České republice vydáno rozhodnutí, které má být v tomto členském státu uznáno a vykonáno.

(4) Osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, musí být před vyslovením souhlasu poučena o jeho významu a následcích. Vyslovený souhlas nelze vzít zpět. Není-li k zaslání rozhodnutí do jiného členského státu vyžadován souhlas osoby vůči níž rozhodnutí směřuje, a tato osoba se nachází na území České republiky, soud zjistí její stanovisko.

(5) Jde-li o případy uvedené v odstavci 1 písm. a) a b), soud zpravidla před zasláním rozhodnutí k uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu požádá o vyjádření, zda souhlasí s převzetím rozhodnutí k uznání a výkonu a zda takový postup považuje za vhodný a účelný z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby.

(6) Při zvažování, ve kterém státu se jeví být výkon trestu nebo ochranného opatření nejvhodnější, soud přihlédne ke stanovisku osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, je-li známo, a ke stanovisku jiného členského státu.

(7) Lze-li rozhodnutí zaslat do více členských států, zašle se do toho státu, u něhož lze nejspíše předpokládat, že výkonem trestu nebo ochranného opatření v tomto státu bude zajištěno úspěšné začlenění této osoby do společnosti nebo její úspěšná léčba.

(8) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(9) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 316

Žádost o vzetí do uznávací vazby

(1) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, v jiném členském státu, může soud i před zasláním rozhodnutí k uznání a výkonu požádat příslušný orgán tohoto členského státu o její vzetí do uznávací vazby.

(2) Žádost o vzetí do uznávací vazby je třeba přeložit do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž je tento stát ochoten žádost přijmout.

§ 317

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři³¹⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení³²⁾ přijímá. K rozhodnutí a osvědčení soud připojí také písemný souhlas osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, je-li pro předání rozhodnutí požadován; nevyžaduje-li se souhlas, připojí informaci o stanovisku této osoby, je-li známo.

(2) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí. Požaduje-li jiný členský stát překlad rozhodnutí nebo jeho podstatné části do úředního jazyka tohoto členského státu nebo jiného členského státu, je třeba mu zaslat též překlad rozhodnutí nebo jeho podstatné části.

(3) Soud doručí osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, na stanoveném formuláři²⁹⁾ oznámení o tom, že zaslal rozhodnutí k uznání a výkonu do jiného členského státu; nachází-li se tato osoba v tomto jiném členském státu, soud zašle oznámení příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho předání této osobě.

(4) Nesouhlasí-li jiný členský stát s převzetím rozhodnutí k uznání a výkonu poté, co mu bylo takové rozhodnutí zasláno, soud může vzít rozhodnutí s osvědčením zpět.

§ 318

(1) Do doby zahájení výkonu trestu nebo ochranného opatření v jiném členském státu na základě uznaného rozhodnutí může soud vzít rozhodnutí s osvědčením zpět, zejména nepovažuje-li právní předpisy jiného členského státu upravující zmírnění nebo předčasné ukončení výkonu trestu nebo výkonu ochranného opatření za dostačující z hlediska naplnění účelu trestu nebo ochranného opatření.

(2) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu se s ním soud může dohodnout na částečném uznání a výkonu rozhodnutí a na podmínkách takového uznání a výkonu; tento postup nesmí vést k zvýšení výměry uloženého trestu nebo ochranného opatření. Nedojde-li k dohodě, soud vezme rozhodnutí s osvědčením zpět.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, že osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

(4) Po zahájení výkonu trestu nebo ochranného opatření v jiném členském státu na základě uznaného rozhodnutí nelze výkon trestu nebo ochranného opatření v České republice zahájit nebo v něm pokračovat s výjimkou případu, kdy byl soud příslušným orgánem jiného členského státu vyrozuměn, že tato osoba z výkonu trestu nebo ochranného opatření uprchla a tento stát nebude ve výkonu pokračovat. V takovém případě se doba strávená v jiném členském státu ve vazbě nebo ve výkonu trestu započte do trestu uloženého soudem České republiky.

§ 319

Předání osoby do jiného členského státu

(1) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, v České republice, je třeba ji předat do jiného členského státu do 30 dnů od právní moci rozhodnutí tohoto členského státu o uznání a výkonu. Tuto osobu předá Policie České republiky příslušným orgánům tohoto členského státu na jeho území; nachází-li se ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, předají ji orgány Vězeňské služby.

(2) Pokud předání osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, nemohlo být ve stanovené lhůtě provedeno vzhledem k nepředvídaným okolnostem, bez zbytečného odkladu poté, co tyto okolnosti pominuly, se dohodne nový termín předání této osoby. V takovém případě je třeba tuto osobu předat do jiného členského státu do 10 dnů od takto nově dohodnutého data předání.

(3) Náklady spojené s předáním osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do jiného členského státu nese Česká republika.

§ 320

Zásada speciality

Požádal-li příslušný orgán jiného členského státu o souhlas se stíháním osoby, která má být nebo byla tomuto státu předána, nebo s výkonem trestu nebo ochranného opatření takovou osobou v tomto členském státu pro jiný skutek spáchaný před jejím předáním k výkonu trestu nebo ochranného opatření než pro ten, pro který má být nebo byla předána, postupuje se přiměřeně podle § 216. Příslušným k tomuto postupu je krajský soud, v jehož obvodu se osoba, která má být předána, zdržuje, a pokud již byla předána, krajský soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon jde, nebo v jehož obvodu se nachází soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo takové rozhodnutí vydáno, a to na návrh státního zástupce.

DÍL 3

Průvoz v souvislosti se zajištěním výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s jinými členskými státy

§ 321

Žádost o povolení průvozu přes území jiného členského státu

(1) K podání žádosti o průvoz přes území jiného členského státu v souvislosti se zajištěním výkonu rozhodnutí soudu České republiky uvedeného v § 314 v jiném členském státu, je příslušné ministerstvo. K žádosti připojí kopii osvědčení. Požádá-li o to stát průvozu, je třeba kopii osvědčení opatřit překladem do jazyka, který tento stát v žádosti uvede; na pořízení překladu se obdobně užije § 141 odst. 3.

(2) O povolení průvozu osoby přes území jiného členského státu není třeba žádat v případě leteckého průvozu bez přistání na území tohoto státu. Dojde-li v takovém případě k neplánovanému přistání na území jiného členského státu, ministerstvo zašle tomuto členskému státu žádost o povolení průvozu spolu s kopií osvědčení do 72 hodin od tohoto neplánovaného přistání.

§ 322

Průvoz přes území České republiky

(1) Ministerstvo rozhodne o žádosti jiného členského státu o povolení průvozu osoby přes území České republiky do 7 dnů ode dne, kdy mu byla taková žádost doručena v českém jazyce nebo v jiném jazyce, který přijímá.

(2) Nebyla-li ministerstvu doručena žádost o povolení průvozu v českém jazyce nebo jiném jazyce, který přijímá, může požádat příslušný orgán jiného členského státu o její přeložení do takového jazyka.

(3) V ostatním se na průvoz osoby přes území České republiky obdobně užijí ustanovení části třetí hlavy V dílu 2, s výjimkou § 142 odst. 2 písm. a), e) a i).

Uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti

DÍL 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti

§ 323

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení, kterým bylo rozhodnuto o

- a) podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1,
- b) podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody nebo ochrannému opatření spojenému se zbavením osobní svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1,
- c) podmíněném upuštění od potrestání za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1, nebo
- d) uložení trestu nebo ochranného opatření nespojeného se zbavením osobní svobody, pokud spočívá v některém z omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1.

(2) Bylo-li do České republiky zasláno k uznání a výkonu rozhodnutí soudu jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), postupuje se podle tohoto dílu také při uznání rozhodnutí soudu tohoto členského státu, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje i při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí jiného orgánu než soudu, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností, nebo jímž byl stanoven dohled nebo uložena přiměřená omezení nebo povinnosti na základě rozhodnutí soudu vydaného v trestním řízení, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, podmíněném odsouzení k takovému trestu nebo ochrannému opatření anebo o podmíněném upuštění od potrestání.

(4) Bylo-li do České republiky zasláno k uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 3 vydané jiným orgánem než soudem, postupuje se podle tohoto dílu také při uznání rozhodnutí soudu jiného

členského státu, kterým

- a) byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna,
- b) bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- c) bylo rozhodnuto o podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody nebo ochrannému opatření spojenému se zbavením osobní svobody, nebo
- d) bylo rozhodnuto o podmíněném upuštění od potrestání.

(5) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie³³).

§ 324

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu, pokud ukládá některé z těchto omezení nebo povinností:

- a) informovat příslušný orgán o změně místa pobytu nebo výkonu práce,
- b) zdržet se návštěv určitých míst,
- c) zákaz vycestovat,
- d) zákaz činnosti,
- e) omezení a povinnosti týkající se chování, bydliště, vzdělávání, volnočasových aktivit nebo výkonu určitého zaměstnání, povolání nebo funkce,
- f) hlásit se ve stanovené době příslušnému orgánu,
- g) zdržet se styku s určitými osobami,
- h) zdržet se styku s určitými předměty, které byly nebo by mohly být užity ke spáchání trestného činu,
- i) nahradit poškozenému škodu způsobenou trestným činem,
- j) vykonat obecně prospěšné práce,
- k) spolupracovat s probačním úředníkem nebo s pracovníkem sociální služby činným v oblasti práce s odsouzenými osobami,
- l) podrobit se léčení.

(2) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, jestliže osoba, vůči níž směřuje, má v České republice obvyklé bydliště a zdržuje se na jejím území nebo lze důvodně předpokládat, že se zamýšlí vrátit do České republiky.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 2, jestliže

a) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá o jeho zaslání do České republiky za účelem uznání a výkonu

b) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, se zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a

c) samosoudce souhlasí s převzetím takového rozhodnutí k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti.

(4) Před udělením souhlasu nebo odmítnutím převzetí rozhodnutí jiného členského státu si samosoudce vyžádá stanovisko ministerstva. O tom, zda souhlasí s převzetím takového rozhodnutí, samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

§ 325

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje. Nezdržuje-li se tato osoba v České republice, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt. Nelze-li určit příslušnost soudu podle věty první a druhé, je k postupu podle tohoto dílu příslušný Obvodní soud pro Prahu 6. Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(2) Ustanovením odstavce 1 není dotčena zvláštní příslušnost soudu ve vykonávacím řízení podle hlavy dvacáté první trestního řádu.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí může ukončit. V takovém případě o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 327

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu, zpravidla do 60 dnů ode dne, kdy soud obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením; před rozhodnutím si vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí, nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, samosoudce o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

(3) Považuje-li to samosoudce za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání; veřejné zasedání nařídí vždy, rozhoduje-li o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o podmíněném propuštění podle § 323 odst. 1 písm. a) nebo odst. 3. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(4) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje,

státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Nelze-li rozhodnutí doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, samosoudce může řízení ukončit. V takovém případě o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(5) Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, samosoudce neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přizpůsobení informuje i o důvodech takového postupu. Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

§ 328

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu uznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyřata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin,
- e) délka, po kterou mají být trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost vykonávány, činila v době doručení takového rozhodnutí soudu méně než 6 měsíců; nelze-li výkonu dosáhnout jinak, lze rozhodnutí uznat a vykonat i v tomto případě,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, ledaže
 1. byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
 2. věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
 3. poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení,

opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět,

g) uložený trest, ochranné opatření, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost zahrnují takové opatření zdravotní péče, které nelze s ohledem na právní řád České republiky nebo na její systém zdravotnictví v České republice vykonat,

h) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky,

i) jde o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku, nebo

j) takové rozhodnutí neobdržel, k takovému rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky přijmout.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. j) samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, nemusí uznat rozhodnutí.

(4) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), e), f), g) nebo i), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 329

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 326 odst. 2 nebo 3 nebo v § 327 odst. 1, anebo nevyužije-li samosoudce podle § 328 odst. 1 některý z důvodů pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 323 odst. 1 nebo 3, uzná takové rozhodnutí na území České republiky.

(2) Spolu s rozhodnutím soudu jiného členského státu uvedeným v § 323 odst. 1 písm. a) nebo rozhodnutím jiného orgánu než soudu o podmíněném propuštění uvedeným v § 323 odst. 3 se vždy také uzná rozhodnutí soudu jiného členského státu, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(3) Spolu s rozhodnutím jiného orgánu než soudu uvedeným v § 323 odst. 3, jímž byl stanoven dohled nebo uložena přiměřená omezení nebo povinnosti na základě rozhodnutí soudu o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, se vždy uzná také toto rozhodnutí soudu o podmíněném propuštění a zároveň i jeho předchozí rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(4) Spolu s rozhodnutím jiného orgánu než soudu uvedeným v § 323 odst. 3, jímž byl stanoven dohled nebo uložena přiměřená omezení nebo povinnosti na základě rozhodnutí soudu o podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody nebo k ochrannému opatření spojenému se zbavením osobní svobody, nebo o podmíněném upuštění od potrestání, se vždy uzná také toto rozhodnutí soudu.

§ 330

(1) Současně s rozhodnutím o uznání samosoudce rozhodne, že se trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost uložená rozhodnutím jiného členského státu vykonají, přičemž

a) neslučuje-li se druh takového trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, včetně těch, jež mají být vykonány v případě jejich neplnění, s právním řádem České republiky, přizpůsobí je druhu trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti podle trestního zákona, který mu nejvíce odpovídá, nebo

b) překračuje-li výměra takového trestu, včetně délky zkušební doby, po kterou má být vykonáván dohled nebo plněna přiměřená omezení nebo povinnosti, nebo výměra nepodmíněného trestu odnětí svobody, který má být vykonán v případě neplnění trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti uložených rozhodnutím jiného členského státu horní hranici sazby za odpovídající trestný čin nebo nejvyšší přípustnou délku zkušební doby podle trestního zákona, sníží ji na horní hranici sazby za odpovídající trestný čin nebo na nejvyšší přípustnou délku podle trestního zákona.

(2) V rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o podmíněném propuštění samosoudce rozhodne i o zařazení osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, do typu věznice pro případ, že bude následně rozhodnuto, že se zbytek nepodmíněného trestu odnětí svobody vykoná.

(3) Trest nespojený se zbavením osobní svobody, za který lze podle právního řádu jiného členského státu uložit náhradní nepodmíněný trest odnětí svobody při porušení podmínek jeho výkonu a který neodpovídá žádnému trestu nespojenému se zbavením osobní svobody podle trestního zákona, se přemění na podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody s dohledem.

(4) Trest nebo ochranné opatření, jež nejsou spojeny se zbavením osobní svobody, za které nelze podle právního řádu jiného členského státu uložit náhradní nepodmíněný trest odnětí svobody při porušení podmínek jejich výkonu a které neodpovídají žádnému trestu nebo ochrannému opatření nespojenému se zbavením osobní svobody podle trestního zákona, se přemění na dohled.

(5) Přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti nesmí zhoršit postavení osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 331

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 328 odst. 1, § 329 nebo 330 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí, shledá-li důvod uvedený v § 326 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 326 odst. 2, může ukončit řízení. Shledá-li důvod uvedený v § 326 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 332

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět do doby, než je o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu pravomocně rozhodnuto, samosoudce a v řízení o stížnosti předseda senátu vezme zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno.

(2) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět až poté, co bylo toto rozhodnutí v České republice pravomocně uznáno, samosoudce bez zbytečného odkladu učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí. Byl-li však již výkon trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti zahájen, samosoudce o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení přihlížet.

§ 333

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, včetně změny uložených omezení nebo povinností, uložení dalších omezení nebo povinností nebo nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, se postupuje obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu.

(2) Poruší-li osoba, nad níž je vykonáván dohled v případě uvedeném v § 330 odst. 4, závažným způsobem nebo opakovaně podmínky dohledu, samosoudce o tom bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu za účelem převzetí výkonu uznaného rozhodnutí. Vyrozumění se zasílá na stanoveném formuláři³⁶). Obdobně podle věty první a druhé se postupuje i v případě závažného nebo opakovaného porušení podmínek dohledu vykonávaného nad osobou na základě rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 323 odst. 1 písm. c).

- (3) Samosoudce může předat výkon uznaného rozhodnutí zpět do jiného členského státu také v případě, že jej příslušný orgán jiného členského státu požádá o převzetí jeho výkonu z důvodu, že se proti osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vede v tomto členském státu jiné trestní řízení.
- (4) Samosoudce neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu, pokud
- a) jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozuměl o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným,
 - b) vyrozuměl jiný členský stát o skutečnostech uvedených v odstavci 2, nebo
 - c) vyhověl žádosti příslušného orgánu jiného členského státu o předání výkonu uznaného rozhodnutí.
- (5) Samosoudce může učinit opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu také v případě, že
- a) osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze nalézt na území České republiky, nebo
 - b) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, již nemá v České republice obvyklé bydliště, a tato skutečnost brání řádnému výkonu rozhodnutí.
- (6) V případě uvedeném v odstavci 4 písm. a) samosoudce požádá příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, zda amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření má v jiném členském státu účinky, že se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, hledí, jako by nebyla odsouzena. V případě uvedeném v odstavci 4 písm. b) a c) a v odstavci 5 požádá soud příslušný orgán jiného členského státu, aby mu sdělil, že osoba, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, uložený trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřenou povinnost vykonala, nebo že se na ni z jiných důvodů hledí, jako by nebyla odsouzena. Hledí-li se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v tomto členském státě, jako by nebyla odsouzena, hledí se na ni tak i v České republice. Bylo-li uznané rozhodnutí v jiném členském státu pravomocně zrušeno, soud zruší své rozhodnutí o jeho uznání.
- (7) Samosoudce bez zbytečného odkladu rozhodne o tom, v jaké části uznané rozhodnutí jiného členského státu vykonáno nebude, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.
- (8) V případech uvedených v odstavci 4 písm. b) a c) a v odstavci 5 přechází právo vykonat uznané rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu zpět na tento členský stát. Samosoudce za účelem zajištění pokud možno nepřetržitého výkonu uznaného rozhodnutí spolupracuje s orgánem jiného členského státu, zejména si s ním vyměňuje všechny potřebné informace.

§ 334

Informační povinnost

(1) Samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) upuštění nebo částečném upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí,
- b) upuštění od výkonu trestu nebo ochranného opatření z důvodu, že osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, včetně uvedení důvodů jejich udělení, jsou-li známy,
- c) změně uložených omezení nebo povinností, uložení dalších omezení nebo povinností nebo nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku,
- d) tom, že trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost byly vykonány.

(2) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu na jeho žádost o nejvyšší přípustné výměře nepodmíněného trestu odnětí svobody, který lze uložit podle trestního zákona v případě neplnění trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti uložených rozhodnutím jiného členského státu.

(3) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o dalších skutečnostech, považuje-li to za potřebné z hlediska zajištění řádného výkonu uznaného rozhodnutí. K vyrozumění může použít formulář uvedený v § 333 odst. 2.

§ 335

Náklady řízení

Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

DÍL 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti v jiném členském státu

§ 336

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým bylo rozhodnuto o

- a) podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností,
- b) stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností podmíněně odsouzenému,
- c) podmíněném upuštění od potrestání za současného stanovení dohledu,
- d) uložení trestu domácího vězení,

- e) uložení trestu obecně prospěšných prací,
- f) uložení trestu zákazu činnosti,
- g) uložení trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, nebo
- h) uložení ambulantního ochranného léčení.

(2) Rozhodnutí uvedená v odstavci 1 písm. a) až c) lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pouze v případě, že ukládají omezení nebo povinnosti uvedené v § 324 odst. 1, nebo omezení a povinnosti, o kterých jiný členský stát oznámil³⁷⁾, že nad nimi lze na jeho území vykonávat dohled nebo jinak zajistit jejich kontrolu.

(3) Spolu s rozhodnutím uvedeným v odstavci 1 písm. a) se do jiného členského státu vždy zašle též rozhodnutí soudu, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(4) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného předpisu Evropské unie³³⁾.

§ 337

Zaslání rozhodnutí

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, má v tomto členském státu obvyklé bydliště a zdržuje se na jeho území nebo z okolností vyplývá, že zamýšlí vrátit se do tohoto státu. Rozhodnutí lze zaslat za účelem jeho uznání a výkonu i do členského státu, u kterého nejsou splněny podmínky uvedené ve větě první, pokud o to osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá a tento členský stát s převzetím rozhodnutí souhlasí. Rozhodnutí nelze zaslat za účelem uznání a výkonu souběžně do více členských států.

(2) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři³⁴⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento stát osvědčení podle svého prohlášení³⁵⁾ přijímá.

(3) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu tohoto rozhodnutí.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Soud může požádat příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, v jaké nejvyšší přípustné výměře lze podle právního řádu tohoto členského státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody při nesplnění uloženého trestu, ochranného léčení, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti osobou, které byly uloženy. Má-li soud za to, že taková výměra trestu vede k výraznému zhoršení postavení osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo nepovažuje-li soud takovou výměru za dostatečnou z hlediska naplnění účelu trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, může vzít rozhodnutí spolu s osvědčením zpět.

(2) Soud může také vzít rozhodnutí s osvědčením zpět, vyrozuměl-li jej příslušný orgán jiného členského státu o přizpůsobení uloženého trestu, ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností v souladu s jeho právním řádem, má-li za to, že takové přizpůsobení vede k výraznému zhoršení postavení osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo nenaplní účel trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti.

(3) O zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení musí soud vyrozumět příslušný orgán jiného členského státu nejpozději do 10 dnů poté, co od něj obdrží informaci uvedenou v odstavci 1 nebo 2. Zpětvzetí není možné, byl-li v jiném členském státu již zahájen výkon uznaného rozhodnutí.

§ 339

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Soud může požádat příslušný orgán jiného členského státu o předání výkonu uznaného rozhodnutí zpět do České republiky, pokud se proti osobě, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, vede v České republice jiné trestní řízení

(2) Po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu lze výkon takového rozhodnutí v České republice zahájit nebo v něm pokračovat pouze, pokud

- a) jde o případ, na který se vztahuje prohlášení jiného členského státu ³⁸⁾, že nebude zajišťovat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- b) osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze nalézt na území tohoto členského státu,
- c) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, již nemá obvyklé bydliště v tomto členském státu, nebo
- d) jiný členský stát předal výkon uznaného rozhodnutí zpět do České republiky na základě žádosti soudu podle odstavce 1.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) všech skutečnostech, které by mohly vést ke změně uloženého trestu, ambulantního ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností anebo k nařízení výkonu nepodmíněného

trestu odnětí svobody,

b) udělení milosti nebo amnestie osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, v České republice, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

(4) Učinil-li jiný členský stát prohlášení³⁸⁾, že nebude zajišťovat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v případě porušení uloženého trestu, ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností, soud tento stát namísto o skutečnostech, které by mohly vést k nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo nařízení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyrozumí o tom, že podle trestního řádu byl nařízen výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo bylo ambulantní ochranné léčení změněno na ústavní ochranné léčení.

(5) Uložený trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost se vykonají v České republice v rozsahu, v jakém nebyly vykonány.

HLAVA X

Evropský ochranný příkaz

DÍL 1

Společná ustanovení

§ 340

Působnost

(1) Ustanovení této hlavy se užijí na zajištění pokračování ochrany před trestnou činností na základě evropského ochranného příkazu na území

a) jiného členského státu, pokud byla určité osobě poskytnuta ochranným příkazem vydaným v trestním řízení vedeném v České republice, nebo

b) České republiky, pokud byla určité osobě poskytnuta ochranným příkazem vydaným v trestním řízení vedeném v jiném členském státu.

(2) Podle této hlavy se postupuje ve vztahu k jiným členským státům, pro které je závazný předpis Evropské unie upravující evropský ochranný příkaz³⁹⁾.

§ 341

(1) Evropský ochranný příkaz vydává na základě ochranného příkazu uvedeného v odstavci 2

a) justiční orgán podle tohoto zákona, nebo

b) justiční nebo rovnocenný orgán jiného členského státu podle jeho právního řádu.

(2) Ochranným příkazem se rozumí rozhodnutí vydané v trestním řízení soudem a v přípravném řízení soudcem nebo státním zástupcem, nebo rozhodnutí vydané v trestním řízení orgánem jiného členského státu, pokud bylo vydáno za účelem ochrany osoby před trestným činem, který může ohrozit její život, zdraví, svobodu nebo lidskou důstojnost, a podezřelému, obviněnému nebo odsouzenému ukládá

a) zákaz vstupu do určitých míst nebo vymezených oblastí, které osoba chráněná ochranným příkazem navštěvuje nebo kde pobývá,

b) zákaz nebo omezení styku s osobou chráněnou ochranným příkazem, včetně styků prostřednictvím sítě elektronických komunikací nebo jinými obdobnými prostředky, nebo

c) zákaz nebo omezení týkající se přiblížení se osobě chráněné ochranným příkazem blíže než na stanovenou vzdálenost.

(3) Chráněnou osobou se rozumí osoba, na jejíž ochranu byl vydán ochranný příkaz.

(4) Ohrožující osobou se rozumí osoba, které byl uložen zákaz nebo omezení ochranným příkazem.

§ 342

(1) Při postupu podle této hlavy justiční orgán dbá na to, aby se ohrožující osoba nedozvěděla místo, kde se zdržuje chráněná osoba, nebo jiné údaje umožňující ji kontaktovat, není-li jejich sdělení ohrožující osobě nezbytné pro účely vymezení zákazu nebo omezení, které se ohrožující osobě ukládá.

(2) Justiční orgán při postupu podle této hlavy spolupracuje s příslušným orgánem jiného členského státu, zejména si s ním vyměňuje všechny potřebné informace.

(3) Ministerstvo na žádost soudu a Nejvyšší státní zastupitelství na žádost státního zástupce poskytne součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zaslán evropský ochranný příkaz, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro jeho uznání a přijetí návazných opatření. Stejnou součinnost poskytne ministerstvo na žádost orgánu jiného členského státu při zjištění potřebných informací, pokud jde o příslušné orgány České republiky nebo ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky.

(4) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy Nejvyšší státní zastupitelství a soudy poskytnou ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu evropských ochranných příkazů zaslaných do jiných členských států k uznání a přijetí návazných opatření a o výsledku těchto řízení v jiných členských státech, jakož i obdobné informace ohledně evropských ochranných příkazů zaslaných jinými členskými státy do České republiky.

DÍL 2

Uznání evropského ochranného příkazu jiného členského státu a přijetí návazných opatření

§ 343

Podmínky pro převzetí evropského ochranného příkazu

(1) Evropský ochranný příkaz vydaný jiným členským státem lze převzít za účelem rozhodnutí o jeho uznání, pokud jde o rozhodnutí vydané

a) justičním nebo rovnocenným orgánem jiného členského státu na základě ochranného příkazu vydaného v trestním řízení a

b) na žádost chráněné osoby, která se zdržuje nebo má bydliště na území České republiky, nebo se zde zamýšlí zdržovat nebo mít bydliště.

(2) Převzetí evropského ochranného příkazu nebrání, neukládá-li ochranný příkaz popsany v evropském ochranném příkazu některý ze zákazů nebo omezení uvedených v § 341 odst. 2.

(3) Požádá-li chráněná osoba o vydání evropského ochranného příkazu justiční orgán a ochranný příkaz, na jehož základě má být vydán evropský ochranný příkaz, byl vydán v jiném členském státu, justiční orgán žádost neprodleně postoupí příslušnému orgánu jiného členského státu.

§ 344

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu a dílu 1 je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje, nebo má bydliště chráněná osoba. Nezdržuje-li se tato osoba v České republice, nebo zde nemá bydliště, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se tato osoba zamýšlí zdržovat nebo mít bydliště.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Byl-li evropský ochranný příkaz zaslán orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu a dílu 1 příslušný, postoupí jej neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu jej zaslal. Má-li soud, kterému byl evropský ochranný příkaz postoupen, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení § 24 trestního řádu se užije přiměřeně.

§ 345

Řízení o uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření

(1) Řízení o uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření se zahajuje okamžikem, kdy byl příslušnému soudu doručen evropský ochranný příkaz vydaný jiným členským státem.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí evropského ochranného příkazu, samosoudce může řízení ukončit. V takovém případě o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a chráněnou osobu.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání evropského ochranného příkazu, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání evropského ochranného příkazu trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a chráněnou osobu.

§ 346

Rozhodnutí o uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření

(1) Nepovažuje-li samosoudce evropský ochranný příkaz zasláný jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o jeho uznání a přijetí návazných opatření, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatekové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatekové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a chráněnou osobu. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se evropský ochranný příkaz uzná nebo neuzná, a o návazných opatřeních samosoudce rozhodne neprodleně.

(3) Rozhodnutí o uznání evropského ochranného příkazu a návazných opatřeních samosoudce doručí bez zbytečného odkladu státnímu zástupci a chráněné osobě. Uznal-li samosoudce evropský ochranný příkaz, rozhodnutí doručí také ohrožující osobě. Neuznal-li samosoudce evropský ochranný příkaz, informuje chráněnou osobu o podmínkách, za kterých může požádat o vydání předběžných opatření podle trestního řádu. O uznání evropského ochranného příkazu a návazných opatřeních, včetně důsledků jejich porušení, samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání jej vyrozumí i o důvodech takového postupu.

(4) Nelze-li rozhodnutí uvedené v odstavci 3 doručit ohrožující osobě z důvodu jejího neznámého pobytu a místo jejího pobytu se nepodaří zjistit ani s využitím spolupráce poskytnuté příslušným orgánem jiného členského státu, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a chráněnou osobu.

§ 347

Důvody pro neuznání evropského ochranného příkazu

(1) Samosoudce nemusí uznat evropský ochranný příkaz vydaný jiným členským státem, pokud

- a) uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření by bylo v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) by skutek, pro který byl ochranný příkaz popsán v evropském ochranném příkazu vydán, nenaplňoval znaky

skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky,

c) ohrožující osoba požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,

d) ohrožující osoba by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které byl vydán ochranný příkaz popsáný v evropském ochranném příkazu,

e) trestní odpovědnost za jednání, pro které byl ochranný příkaz popsáný v evropském ochranném příkazu vydán, je podle právního řádu České republiky promlčena a takový ochranný příkaz byl vydán pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky,

f) zákaz nebo omezení uložené ohrožující osobě ochranným příkazem popsáným v evropském ochranném příkazu neodpovídá zákazu nebo omezení uvedenému v § 341 odst. 2,

g) ochranný příkaz v něm popsáný byl vydán pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku, nebo

h) je zjevně neúplný nebo není přeložen do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze evropský ochranný příkaz podle prohlášení České republiky přijmout.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je ohrožující osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Před rozhodnutím o neuznání z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. h) neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal doplněné znění evropského ochranného příkazu nebo jeho překlad do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná evropský ochranný příkaz.

§ 348

Uznání a přijetí návazných opatření

Nejde-li o případ uvedený v § 345 odst. 2 nebo 3 nebo v § 346 odst. 1 anebo v § 352 odst. 1 větě druhé, nebo nevyužije-li samosoudce některý z důvodů pro neuznání evropského ochranného příkazu, uzná evropský ochranný příkaz na území České republiky a současně uloží ohrožující osobě návazné opatření, kterým je vždy to z předběžných opatření uvedených v § 88c trestního řádu, jež svou povahou nejvíce odpovídá zákazu nebo omezení uloženému v ochranném příkazu popsáném v evropském ochranném příkazu, a to bez ohledu na to, v jaké fázi trestního řízení byl ochranný příkaz v jiném členském státu vydán. Při ukládání návazného opatření postupuje přiměřeně podle § 88b až 88m trestního řádu. Součástí usnesení je i poučení o důsledcích porušení návazného opatření.

§ 349

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 347 odst. 1 nebo § 348 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které byl evropský ochranný příkaz nebo ochranný příkaz v něm popsán vydán v jiném členském státu.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí, shledá-li důvod uvedený v § 345 odst. 2 nebo 3 nebo v § 352 odst. 1 větě druhé. Shledá-li důvod uvedený v § 345 odst. 2 nebo v § 352 odst. 1 větě druhé, ukončí řízení. Shledá-li důvod uvedený v § 345 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání evropského ochranného příkazu trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 350

Návazná opatření

(1) Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, při výkonu návazného opatření samosoudce postupuje přiměřeně podle ustanovení trestního řádu upravujících výkon předběžných opatření; ustanovení § 88n odst. 1 trestního řádu se neužije. Poruší-li ohrožující osoba návazné opatření, může jí samosoudce uložit pouze pořádkovou pokutu.

(2) Porušení návazného opatření ohrožující osobou samosoudce bez zbytečného odkladu oznámí příslušnému orgánu jiného členského státu. Oznámení o porušení návazného opatření se zasílá na formuláři stanoveném předpisem Evropské unie upravujícím evropský ochranný příkaz⁴¹⁾ přeloženém do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento stát podle svého prohlášení⁴⁰⁾ oznámení přijímá.

§ 351

Zrušení a změna přijatých návazných opatření

(1) Změní-li orgán jiného členského státu ochranný příkaz popsáný v evropském ochranném příkazu, samosoudce rozhodne, zda návazné opatření uložené na základě evropského ochranného příkazu takto pozmění, uloží místo něj jiné, nebo zda je ponechá v původní podobě. Ukládá-li změněný ochranný příkaz jinou povinnost, než která je uvedena v § 341 odst. 2, samosoudce rozhodne o ponechání návazného opatření v původní podobě; stejně postupuje i v případě, že je dán důvod pro neuznání nového evropského ochranného příkazu podle § 347 odst. 1 písm. h) a příslušný orgán jiného členského státu bez uvedení podstatných důvodů nevyhoví jeho výzvě ve stanovené lhůtě. Rozhodnutí samosoudce doručí státnímu zástupci, chráněné osobě a ohrožující osobě. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které byl evropský ochranný příkaz nebo ochranný příkaz v něm popsán vydán v jiném členském státu.

(2) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o změně návazného opatření uloženého na základě uznaného evropského ochranného příkazu nebo o jeho ponechání v platnosti, a to včetně uvedení důvodů, pro které nemohlo dojít k jejich změně. Pokud samosoudce ponechá v platnosti návazné opatření uložené na

základě uznaného evropského ochranného příkazu, dotáže se příslušného orgánu jiného členského státu, zda má pokračovat v jeho výkonu, nebo zda je má zrušit.

(3) Samosoudce bez zbytečného odkladu rozhodne o zrušení návazného opatření, pokud

- a) příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud o zrušení evropského ochranného příkazu, nebo
- b) nastane jiná skutečnost, v jejímž důsledku nelze pokračovat ve výkonu návazného opatření uloženého na základě uznaného evropského ochranného příkazu.

(4) Samosoudce může rozhodnout o zrušení návazného opatření, pokud

- a) příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud, že netrvá na dalším výkonu návazného opatření uloženého na základě původního evropského ochranného příkazu,
- b) se chráněná osoba přestala zdržovat na území České republiky nebo zde již nemá bydliště, nebo
- c) jde o případ uvedený v § 352 odst. 2 větě druhé.

(5) O zrušení návazného opatření podle odstavců 3 a 4 a o důvodech takového postupu samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

§ 352

Souběh řízení

(1) Byl-li do České republiky zaslán ochranný příkaz popsáný v evropském ochranném příkazu za účelem postupu podle hlavy IV nebo IX a samosoudce se o této skutečnosti dozví předtím, než rozhodne o uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření podle § 348, rozhodnutí odloží do doby, než je pravomocně rozhodnuto o uznání a výkonu ochranného příkazu podle hlavy IV nebo IX. Pokud bylo v řízení podle hlavy IV nebo IX pravomocně rozhodnuto, že se ochranný příkaz uzná a vykoná, samosoudce řízení o uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření ukončí a o této skutečnosti, včetně uvedení důvodů, vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a chráněnou osobu. V opačném případě samosoudce v řízení pokračuje.

(2) Byl-li do České republiky zaslán ochranný příkaz popsáný v evropském ochranném příkazu za účelem postupu podle hlavy IV nebo IX a samosoudce se o této skutečnosti dozví až poté, co již pravomocně rozhodl, že se evropský ochranný příkaz uznává a že se ukládá návazné opatření podle § 348, pokračuje se ve výkonu návazného opatření do doby, než je pravomocně rozhodnuto o uznání a výkonu ochranného příkazu podle hlavy IV nebo IX. Pokud bylo v řízení podle hlavy IV nebo IX pravomocně rozhodnuto, že se ochranný příkaz uzná a vykoná, samosoudce může rozhodnout o zrušení návazného opatření; v opačném případě ponechá návazné opatření v platnosti.

§ 353

Náklady

DÍL 3

Zajištění ochrany chráněné osoby v jiném členském státu

§ 354

Vydání, změna a zrušení evropského ochranného příkazu

(1) Justiční orgán, který je příslušný k výkonu ochranného příkazu, může na žádost chráněné osoby vydat evropský ochranný příkaz, zdržuje-li se chráněná osoba nebo má-li bydliště na území jiného členského státu nebo zamýšlí-li se v něm zdržovat nebo mít bydliště. Justiční orgán při zvažování, zda vydá evropský ochranný příkaz, zejména zohlední dobu, po kterou se chráněná osoba zamýšlí zdržovat nebo mít bydliště v jiném členském státu, a míru jejího ohrožení. Před vydáním evropského ochranného příkazu justiční orgán ověří, že ochranný příkaz, na jehož základě má být vydán, ukládá některý ze zákazů nebo omezení odpovídajících zákazům nebo omezením uvedeným v § 341 odst. 2. Nevydá-li justiční orgán evropský ochranný příkaz, rozhodne o zamítnutí žádosti chráněné osoby.

(2) Evropský ochranný příkaz se vydává na formuláři stanoveném předpisem Evropské unie upravujícím evropský ochranný příkaz⁴²⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené.

(3) Přichází-li ohledně ochranného příkazu vůči témuž členskému státu v úvahu postup podle hlavy IV nebo hlavy IX, justiční orgán přednostně postupuje podle ustanovení těchto hlav.

(4) Evropský ochranný příkaz nebo rozhodnutí o zamítnutí žádosti chráněné osoby o jeho vydání justiční orgán doručí chráněné osobě. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání evropského ochranného příkazu může chráněná osoba podat stížnost.

(5) Byl-li ochranný příkaz změněn nebo zrušen, justiční orgán, který vydal evropský ochranný příkaz, jej odpovídajícím způsobem změni nebo jej odvolá. Změněný evropský ochranný příkaz justiční orgán doručí příslušnému orgánu jiného členského státu a o této změně vyrozumí též chráněnou osobu. O odvolání evropského ochranného příkazu justiční orgán vyrozumí chráněnou osobu a příslušný orgán jiného členského státu.

§ 355

Zaslání evropského ochranného příkazu do jiného členského státu

(1) Justiční orgán, který vydal evropský ochranný příkaz, jej zašle příslušnému orgánu jiného členského státu, ve kterém se chráněná osoba zdržuje nebo má bydliště nebo ve kterém se zamýšlí zdržovat anebo mít bydliště, za účelem jeho uznání a přijetí návazných opatření.

(2) Evropský ochranný příkaz zašle justiční orgán příslušnému orgánu jiného členského státu přeložený do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž jej tento členský stát podle svého prohlášení⁴⁰⁾ přijímá.

(3) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne justiční orgán dodatkové informace a doplnění

potřebná pro účely uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření.

§ 356

Důsledky zaslání evropského ochranného příkazu do jiného členského státu

(1) Uznání evropského ochranného příkazu orgánem jiného členského státu a přijetí návazných opatření nebrání výkonu ochranného příkazu, na jehož základě byl evropský ochranný příkaz vydán.

(2) Pokud orgán jiného členského státu, který uznal evropský ochranný příkaz a přijal návazné opatření, vyrozumí justiční orgán o tom, že ohrožující osoba porušila toto návazné opatření, postupuje se obdobně jako v případě, že by ohrožující osoba porušila podmínky stanovené ochranným příkazem na území České republiky, nebyl-li výkon ochranného příkazu předán do některého z členských států.

(3) Justiční orgán neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o jakémkoli rozhodnutí, opatření nebo skutečnostech, v jejichž důsledku nelze pokračovat ve výkonu opatření přijatých jiným členským státem na základě uznaného evropského ochranného příkazu.

HLAVA XI

Evropský vyšetřovací příkaz

DÍL 1

Společná ustanovení

§ 357

Působnost

(1) Ustanovení této hlavy se užití ve vztahu k jiným členským státům na opatření důkazu na základě evropského vyšetřovacího příkazu.

(2) Ustanovení této hlavy se neužijí na

- a) opatření důkazu v rámci společného vyšetřovacího týmu zřízeného s jiným členským státem, s výjimkou případu, kdy je opatrován důkaz z jiného členského státu, který se společného vyšetřovacího týmu neúčastní,
- b) právní pomoc spočívající v doručení písemnosti a
- c) zajištění věci pro jiné než důkazní účely.

(3) Podle této hlavy se postupuje ve vztahu k jiným členským státům, pro které je závazný předpis Evropské unie upravující evropský vyšetřovací příkaz⁴⁴).

§ 358

Evropský vyšetřovací příkaz

Evropským vyšetřovacím příkazem se rozumí příkaz

- a) vydaný justičním orgánem za účelem provedení úkonu právní pomoci s cílem opatřit důkaz na území jiného členského státu, nebo
- b) vydaný justičním orgánem jiného členského státu nebo jiným než justičním orgánem jiného členského státu, který má v tomto členském státu pravomoc opatřovat důkazy, pokud jím vydaný příkaz potvrdil justiční orgán tohoto členského státu, za účelem provedení úkonu právní pomoci s cílem opatřit důkaz na území České republiky.

§ 359

Součinnost

- (1) Justiční orgán při postupu podle této hlavy spolupracuje s orgánem jiného členského státu, zejména si s ním vyměňuje všechny potřebné informace.
- (2) Ministerstvo na žádost soudu a Nejvyšší státní zastupitelství na žádost státního zástupce poskytne součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zaslán evropský vyšetřovací příkaz, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro jeho uznání a výkon. Stejnou součinnost poskytne ministerstvo nebo Nejvyšší státní zastupitelství na žádost orgánu jiného členského státu při zjištění potřebných informací, pokud jde o příslušné orgány České republiky nebo ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky.
- (3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu evropských vyšetřovacích příkazů zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku těchto řízení v jiných členských státech, jakož i obdobné informace ohledně evropských vyšetřovacích příkazů zaslaných jinými členskými státy do České republiky.

DÍL 2

Výkon evropského vyšetřovacího příkazu v České republice

§ 360

Příslušnost

- (1) Pro stanovení příslušnosti k postupu podle dílu 1, tohoto dílu a dílu 4 se ustanovení § 48 odst. 5 věta první, § 48 odst. 6 až 9 a § 48a použijí obdobně, není-li v této hlavě stanoveno jinak.
- (2) Byl-li evropský vyšetřovací příkaz zaslán orgánu, který není k postupu podle dílu 1, tohoto dílu a dílu 4 příslušný, postoupí jej neprodleně příslušnému justičnímu orgánu. Nepříslušný orgán bez zbytečného odkladu, nejpozději do 7 dnů od obdržení evropského vyšetřovacího příkazu, potvrdí jeho přijetí na formuláři stanoveném předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁵⁾ orgánu jiného členského státu, který mu jej

zaslal, a vyrozumí jej o postoupení evropského vyšetřovacího příkazu příslušnému justičnímu orgánu.

(3) Justiční orgán bez zbytečného odkladu, nejpozději do 7 dnů od obdržení evropského vyšetřovacího příkazu, potvrdí jeho přijetí na formuláři stanoveném předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁵) orgánu jiného členského státu, který mu jej zaslal.

§ 361

Vrácení evropského vyšetřovacího příkazu

Justiční orgán vrátí evropský vyšetřovací příkaz orgánu jiného členského státu, který mu jej zaslal, spolu s uvedením důvodu takového postupu, jestliže tento příkaz nebyl vydán

- a) orgánem jiného členského státu uvedeným v § 358 písm. b),
- b) za účelem provedení úkonu právní pomoci s cílem opatřit důkaz na území České republiky, nebo
- c) v trestním řízení anebo v řízení o jiném deliktu za předpokladu, že se v jiném členském státě lze domáhat projednání věci před soudem v trestním řízení.

§ 362

Překážky výkonu evropského vyšetřovacího příkazu

(1) Pokud má justiční orgán důvodně za to, že vydání evropského vyšetřovacího příkazu není nezbytné pro dosažení sledovaného cíle, neodpovídá závažnosti činu, v souvislosti s nímž je příkaz vydán, nebo má pochybnosti o tom, zda úkon právní pomoci, který má být na jeho základě proveden, by bylo možné provést za stejných podmínek i podle právního řádu státu, který evropský vyšetřovací příkaz vydal, může tuto skutečnost sdělit orgánu jiného členského státu a požádat jej o stanovisko. Trvá-li orgán jiného členského státu na správnosti vydání evropského vyšetřovacího příkazu, justiční orgán dále postupuje podle ustanovení dílu 1, tohoto dílu a dílu 4.

(2) Justiční orgán neprodleně vyrozumí orgán jiného členského státu o tom, že evropský vyšetřovací příkaz nelze vykonat, pokud má důkaz být opatřen úkonem právní pomoci, který není v právním řádu České republiky upraven, nebo by důkaz takovým úkonem nebylo možné opatřit v trestním řízení vedeném v České republice v obdobném vnitrostátním případě, a zároveň nelze požadovaný důkaz opatřit jiným úkonem právní pomoci, který by nezasahoval do práv dotčené osoby ve větší míře než úkon právní pomoci uvedený v evropském vyšetřovacím příkazu. Ustanovení věty první se nepoužije, pokud byl evropský vyšetřovací příkaz vydán za účelem

- a) poskytnutí důkazu, který má justiční orgán již k dispozici, pokud jej lze podle práva České republiky pro účely jiného řízení poskytnout,
- b) získání údajů z evidencí a informačních systémů policejních orgánů nebo justičních orgánů, do kterých má justiční orgán přímý přístup,
- c) provedení výslechu osoby,

- d) zjištění totožnosti účastníka provozu elektronických komunikací k určitému telefonnímu číslu nebo adrese IP,
- e) opatření znaleckého posudku, pro jehož vypracování se nevyžaduje povinná součinnost osoby, vůči které směřuje, nebo
- f) získání informací podle § 8 odst. 1 trestního řádu, které nezasahují do soukromí osoby.

(3) Nepovažuje-li justiční orgán evropský vyšetřovací příkaz zasláný jiným členským státem z důvodu jeho neúplnosti nebo zjevné nesprávnosti za dostatečný podklad pro posouzení, zda jsou splněny podmínky pro jeho výkon, nebo není-li přeložen do českého jazyka nebo do jazyka, ve kterém jej Česká republika podle svého prohlášení přijímá⁴⁶⁾, požádá orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace nebo překlad evropského vyšetřovacího příkazu do příslušného jazyka. Nezašle-li orgán jiného členského státu dodatkové informace nebo překlad ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, justiční orgán jej neprodleně vyrozumí o tom, že evropský vyšetřovací příkaz nelze vykonat. Na tyto následky musí být orgán jiného členského státu upozorněn.

(4) Brání-li výkonu evropského vyšetřovacího příkazu důvod, který není důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu, justiční orgán o této skutečnosti vyrozumí orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na výkonu příkazu trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se orgán jiného členského státu ve stanovené lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které tento důvod vyvracejí, justiční orgán jej neprodleně vyrozumí o tom, že evropský vyšetřovací příkaz nelze vykonat.

§ 363

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, za který je možné v členském státu, který vydal evropský vyšetřovací příkaz, uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky a který spočívá v jednání uvedeném v předpisu Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁷⁾, jež orgán jiného členského státu označí v oddílu G bodu 3 formuláře, na kterém se vydává evropský vyšetřovací příkaz⁴⁸⁾, justiční orgán pro účely posouzení, zda se evropský vyšetřovací příkaz vydaný jiným členským státem vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky.

§ 364

Lhůty

Justiční orgán posoudí, zda jsou splněny podmínky pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu, a učiní některý z úkonů podle § 361, 362, § 365 odst. 5 nebo podle § 366 odst. 1 věty první zpravidla ve lhůtě uvedené v tomto příkazu; není-li v příkazu lhůta uvedena, učiní tak neprodleně, zpravidla nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy tento příkaz obdržel. Do těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro posouzení splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu. Nelze-li tyto lhůty dodržet, justiční orgán o tom neprodleně uvědomí orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

Důvody pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu

(1) Justiční orgán může odmítnout vykonat evropský vyšetřovací příkaz, pokud

- a) jeho výkon by byl v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) by skutek nenaplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedená v § 363; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze výkon evropského vyšetřovacího příkazu odmítnout pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) jeho výkonu brání výsada nebo imunita podle zákona nebo mezinárodního práva, pro kterou je osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) byl vydán v jiném než v trestním řízení a v obdobném vnitrostátním případě by v trestním řízení vedeném v České republice nebylo možné úkon právní pomoci v něm uvedený provést,
- e) skutek byl spáchán mimo území členského státu, který evropský vyšetřovací příkaz vydal, byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky a nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky,
- f) jeho výkon by mohl poškodit bezpečnostní zájmy České republiky, ohrozit zdroj informací nebo by mohl ohrozit nebo narušit činnost zpravodajských služeb, nebo
- g) lze mít důvodně za to, že provedení úkonu právní pomoci by bylo neslučitelné s povinnostmi vyplývajícími pro Českou republiku z článku 6 Smlouvy o Evropské unii nebo z Listiny základních práv Evropské unie.

(2) Důvod pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu uvedený v odstavci 1 písm. b) se neuplatní, pokud je evropský vyšetřovací příkaz vydán za účelem provedení úkonu právní pomoci uvedeného v § 362 odst. 2 písm. a) až e).

(3) Justiční orgán si před odmítnutím výkonu evropského vyšetřovacího příkazu z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. a), c), e), f) nebo g) vždy vyžádá stanovisko orgánu jiného členského státu.

(4) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž evropský vyšetřovací příkaz směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo justičního orgánu Nejvyšší soud. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity příslušný orgán České republiky, požádá justiční orgán o to, aby tento orgán dotčenou osobu výsady nebo imunity zbavil. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity příslušný orgán cizího státu nebo mezinárodní organizace, justiční orgán požádá orgán jiného členského státu, který vydal evropský vyšetřovací příkaz, aby podal žádost o zbavení této výsady nebo imunity.

(5) O odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu a jeho důvodech sepíše justiční orgán záznam a neprodleně o těchto skutečnostech informuje orgán jiného členského státu.

Výkon evropského vyšetřovacího příkazu

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 361 nebo 362 anebo nevyužije-li justiční orgán některý z důvodů pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu, sepíše o tom záznam. Evropský vyšetřovací příkaz je třeba vykonat neprodleně, zpravidla nejpozději do 90 dnů od sepsání tohoto záznamu, pokud není v evropském vyšetřovacím příkazu uvedena kratší lhůta nebo určité datum pro provedení úkonu právní pomoci nebo pokud není dán důvod pro odložení výkonu evropského vyšetřovacího příkazu. Nelze-li lhůtu pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu dodržet, justiční orgán o tom neprodleně vyrozumí orgán jiného členského státu a uvede důvody prodloužení, včetně předpokládané doby takového prodloužení.

(2) Při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu je třeba se řídit formálními náležitostmi a postupy v něm uvedenými, nejsou-li v rozporu se základními právními zásadami České republiky; nelze-li v daném případě tyto náležitosti nebo postupy dodržet, justiční orgán o tom neprodleně informuje orgán jiného členského státu. Jinak se při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu postupuje podle právního řádu České republiky.

(3) Justiční orgán neprodleně informuje orgán jiného členského státu o tom, že nelze zajistit, aby při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu nedošlo k nežádoucímu zpřístupnění informace o tom, že je prováděn určitý úkon právní pomoci za účelem opatření důkazu.

(4) Pokud justiční orgán při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu zjistí, že by bylo vhodné provést další úkony právní pomoci neuvedené v evropském vyšetřovacím příkazu, neprodleně o tom vyrozumí orgán jiného členského státu. Je-li v návaznosti na toto upozornění zaslán evropský vyšetřovací příkaz vztahující se k dřívějšímu evropskému vyšetřovacímu příkazu (dále jen „doplňkový evropský vyšetřovací příkaz“), justiční orgán při posuzování splnění podmínek pro jeho výkon přezkoumá jen ty podmínky, které je třeba zkoumat výlučně ve vztahu k nově uvedenému úkonu právní pomoci.

(5) Je-li k provedení úkonu právní pomoci na základě evropského vyšetřovacího příkazu podle trestního řádu v přípravném řízení zapotřebí souhlas, povolení nebo příkaz soudce nebo v řízení před soudem soudce soudu vyššího stupně, justiční orgán si neprodleně takový souhlas nebo povolení vyžádá nebo podá návrh na vydání příkazu; v odůvodnění také uvede, jakým způsobem posoudil splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu.

(6) Odmítne-li soudce udělit souhlas nebo povolení nebo vydat příkaz podle odstavce 5 anebo evropský vyšetřovací příkaz nelze z jiného důvodu vykonat, justiční orgán o tom neprodleně vyrozumí orgán jiného členského státu a uvede důvod.

(7) Pokud byl v jiném členském státu evropský vyšetřovací příkaz zrušen nebo jej orgán jiného členského státu vzal zpět anebo provedení úkonu právní pomoci již není z jiného důvodu zapotřebí, justiční orgán od výkonu evropského vyšetřovacího příkazu upustí. S důkazy, které již na základě evropského vyšetřovacího příkazu opatřil, naloží obdobně jako s důkazy opatřenými pro účely trestního řízení, kterých již není k dalšímu řízení třeba.

Výkon evropského vyšetřovacího příkazu jiným úkonem právní pomoci

- (1) Justiční orgán vykoná evropský vyšetřovací příkaz prostřednictvím jiného úkonu právní pomoci, než který je v něm uveden, pokud důkaz má být na základě evropského vyšetřovacího příkazu opatřen úkonem právní pomoci, který není v právním řádu České republiky upraven nebo by jej takovým úkonem nebylo možné opatřit v trestním řízení vedeném v České republice v obdobném vnitrostátním případě, ale lze jej opatřit jiným úkonem právní pomoci, který nezasahuje do práv dotčené osoby ve větší míře než úkon právní pomoci uvedený v evropském vyšetřovacím příkazu.
- (2) Justiční orgán může vykonat evropský vyšetřovací příkaz prostřednictvím jiného úkonu právní pomoci, než který je v něm uveden, pokud důkaz lze opatřit jiným úkonem právní pomoci, který zasahuje do práv dotčené osoby v menší míře než úkon právní pomoci uvedený v evropském vyšetřovacím příkazu.
- (3) Postup uvedený v odstavci 1 se neuplatní vůči úkonům právní pomoci uvedeným v § 362 odst. 2 písm. a) až e).
- (4) Před postupem podle odstavců 1 a 2 justiční orgán vyrozumí orgán jiného členského státu o tom, že důkaz bude opatřen jiným úkonem právní pomoci, než který je uveden v evropském vyšetřovacím příkazu, a dotáže se jej, zda i za těchto podmínek trvá na výkonu evropského vyšetřovacího příkazu nebo zda jej doplní anebo vezme zpět.

§ 368

Účast orgánů jiného členského státu a dalších osob při úkonech právní pomoci

Požádá-li orgán jiného členského státu o to, aby zástupci orgánu jiného členského státu mohli být přítomni při úkonu právní pomoci prováděném na území České republiky za účelem opatření důkazu, justiční orgán takové žádosti vyhově, ledaže by to bylo v rozporu se základními právními zásadami České republiky nebo by to mohlo narušit bezpečnostní zájmy České republiky. Zástupci orgánu jiného členského státu, kteří jsou přítomni při takovém úkonu, jsou vázáni právním řádem České republiky, nemají na území České republiky žádné pravomoci a nemohou zde provádět úkony trestního řízení; na kladení otázek se obdobně použije § 51 odst. 3. Na přítomnost jiných osob při úkonu právní pomoci se obdobně použije § 51 odst. 2 a 3.

§ 369

Odložení výkonu

- (1) Justiční orgán může odložit výkon evropského vyšetřovacího příkazu, pokud
- a) by jeho výkon mohl narušit trestní řízení vedené v České republice, nebo
 - b) důkaz, pro který byl tento příkaz vydán, je potřebný pro účely jiného řízení vedeného v České republice nebo v cizím státu.
- (2) Jakmile pomine důvod pro odložení výkonu evropského vyšetřovacího příkazu, justiční orgán jej vykoná.
- (3) Justiční orgán neprodleně vyrozumí orgán jiného členského státu o odložení výkonu evropského vyšetřovacího příkazu, včetně důvodu odložení, a jeho předpokládané délce trvání, lze-li ji odhadnout, a o pominutí důvodu odložení.

§ 370

Opravný prostředek

(1) Je-li podle trestního řádu proti nařízení úkonu právní pomoci přípustný opravný prostředek, nelze jím napadnout důvody, pro které byl evropský vyšetřovací příkaz vydán v jiném členském státu.

(2) Justiční orgán informuje orgán jiného členského státu o tom, že proti nařízení úkonu právní pomoci byl podán opravný prostředek, a o výsledku řízení o takovém opravném prostředku.

§ 371

Předání důkazu

(1) Justiční orgán předá orgánu jiného členského státu bez zbytečného odkladu důkaz opatřený na základě evropského vyšetřovacího příkazu. Justiční orgán nebo s jeho předchozím souhlasem policejní orgán neprodleně předá důkaz opatřený úkonem právní pomoci na základě evropského vyšetřovacího příkazu zástupci orgánu jiného členského státu, který se účastnil tohoto úkonu, pokud je takový požadavek uveden v evropském vyšetřovacím příkazu a takový postup není v rozporu s právními předpisy České republiky.

(2) Byl-li úkon právní pomoci vedoucí k opatření důkazu nařízen nebo povolen rozhodnutím, lze důkaz opatřený na jeho základě předat do jiného členského státu až po nabytí právní moci takového rozhodnutí. Před nabytím právní moci může být důkaz předán, jen jsou-li v evropském vyšetřovacím příkazu uvedeny dostatečné důvody, pro které je nezbytné zajistit okamžité předání důkazu, aby nedošlo k zmaření vyšetřování nebo porušení práv určité osoby; důkaz se však před právní mocí rozhodnutí nepředá, pokud by tím byla způsobena vážná újma na právech dotčené osoby.

(3) Při předání důkazu vydaného nebo odňatého podle trestního řádu justiční orgán požádá o jeho vrácení; nebrání-li tomu práva třetích osob, může se vzdát jeho vrácení do České republiky.

(4) Pokud byl výkon evropského vyšetřovacího příkazu odložen z důvodu uvedeného v § 369 odst. 1 písm. b), justiční orgán může se souhlasem orgánu, který vede řízení, pro které je důkaz zapotřebí, na žádost orgánu jiného členského státu, který vydal evropský vyšetřovací příkaz, důkaz dočasně předat tomuto orgánu pro účely dokazování na dohodnutou dobu.

§ 372

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody určité osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem úředních osob tohoto jiného členského státu při provádění úkonu právní pomoci na území České republiky nebo během jejich přítomnosti při provádění takového úkonu.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

§ 373

Náklady

Náklady spojené s výkonem evropského vyšetřovacího příkazu nese Česká republika. Pokud justiční orgán považuje tyto náklady za mimořádně vysoké, postupuje se obdobně podle § 55.

DÍL 3

Zajištění výkonu evropského vyšetřovacího příkazu v jiném členském státu

§ 374

Vydání evropského vyšetřovacího příkazu

(1) Pokud je třeba provést úkon právní pomoci za účelem opatření důkazu pro trestní řízení v jiném členském státu, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce vydá evropský vyšetřovací příkaz. Je-li evropský vyšetřovací příkaz vydáván v přípravném řízení za účelem provedení úkonu právní pomoci, který je v přípravném řízení oprávněn povolit nebo nařídit pouze soudce, soudce na návrh státního zástupce potvrdí evropský vyšetřovací příkaz pro tento úkon; nevyhoví-li návrhu, uvede současně důvody, pro které tak učinil. Návrh státního zástupce musí obsahovat odůvodnění nezbytnosti a přiměřenosti úkonu právní pomoci a zhodnocení splnění zákonných podmínek pro povolení nebo nařízení takového úkonu soudcem v obdobném vnitrostátním případě. Pokud je třeba vydat evropský vyšetřovací příkaz za účelem opatření důkazu, který státní zástupce potřebuje k zastupování obžaloby v řízení před soudem, může jej státní zástupce za tímto účelem z vlastního podnětu vydat i po podání obžaloby; věty druhá a třetí se užijí přiměřeně.

(2) Evropský vyšetřovací příkaz se vydává na formuláři stanoveném předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁸⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené. Pokud evropský vyšetřovací příkaz potvrzuje pro určitý úkon právní pomoci soudce nebo předseda senátu, uvede v potvrzení, že ve vztahu k tomuto úkonu jsou splněny podmínky pro jeho vydání. Evropský vyšetřovací příkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků členského státu, do kterého je zasílán, nebo do jazyka, v němž jej tento stát podle svého prohlášení přijímá⁴⁶⁾. Ustanovení § 45 odst. 1 se užije přiměřeně.

(3) Justiční orgán může v evropském vyšetřovacím příkazu zejména

- a) uvést formální náležitosti a postupy, kterými se má orgán jiného členského státu řídit při jeho výkonu, včetně případného požadavku na zajištění přítomnosti obhájce obviněného při úkonu právní pomoci,
- b) požádat, aby se jím uvedený zástupce orgánu České republiky mohl účastnit úkonu právní pomoci na území jiného členského státu, kterým má být důkaz opatřen,

c) požádat o předání důkazu zástupci orgánu České republiky uvedenému v písmenu b),

d) stanovit kratší lhůtu pro posouzení splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu nebo pro provedení úkonu právní pomoci, pokud je s ohledem na okolnosti případu zapotřebí opatřit požadovaný důkaz urychleně, nebo

e) uvést, že je zapotřebí úkon právní pomoci, kterým má být důkaz opatřen, provést k určitému datu.

(4) Evropský vyšetřovací příkaz lze vydat, pokud je jeho vydání nezbytné pro dosažení sledovaného cíle a odpovídá závažnosti skutku, v souvislosti s nímž má být vydán, a pokud by úkon právní pomoci, který má být na jeho základě proveden, bylo možné provést za stejných podmínek i podle práva České republiky.

(5) Evropský vyšetřovací příkaz může být vydán i na návrh obviněného nebo jeho obhájce; takový návrh se posuzuje obdobně jako návrh obviněného nebo jeho obhájce na opatření důkazu v České republice.

(6) Justiční orgán vydá doplňkový evropský vyšetřovací příkaz⁴⁹), pokud je zapotřebí na území členského státu, do kterého zaslal evropský vyšetřovací příkaz, provést další úkony právní pomoci za účelem opatření důkazu.

§ 375

Zaslání evropského vyšetřovacího příkazu do jiného členského státu

(1) Justiční orgán zašle evropský vyšetřovací příkaz bez zbytečného odkladu po jeho vydání orgánu jiného členského státu. Účastní-li se zástupce orgánu České republiky provádění úkonu právní pomoci za účelem opatření důkazu v jiném členském státu na základě evropského vyšetřovacího příkazu vydaného justičním orgánem, může doplňkový evropský vyšetřovací příkaz předat přímo orgánu jiného členského státu.

(2) Na žádost orgánu jiného členského státu poskytne justiční orgán dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely posouzení splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu a pro účely provedení úkonu právní pomoci.

§ 375a

(1) Nejsou-li podle orgánu jiného členského státu splněny podmínky pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu, státní zástupce posoudí vznesené výhrady, a pokud je shledá důvodnými, postupuje podle § 376 písm. a). Týkají-li se výhrady úkonu právní pomoci, pro který evropský vyšetřovací příkaz potvrdil soudce nebo předseda senátu, a státní zástupce je neshledá důvodnými, vyrozumí o nich soudce nebo předsedu senátu a požádá jej o stanovisko.

(2) Pokud soudce nebo předseda senátu na základě žádosti státního zástupce podle odstavce 1 dodatečně shledá, že podmínky pro vydání evropského vyšetřovacího příkazu ve vztahu k jím potvrzenému úkonu nejsou splněny, státní zástupce evropský vyšetřovací příkaz ve vztahu k takovému úkonu odvolá z důvodu uvedeného v § 376 písm. a).

§ 376

Odvolání evropského vyšetřovacího příkazu

Justiční orgán může evropský vyšetřovací příkaz zcela nebo zčásti odvolat, pokud

- a) dodatečně shledá, že nejsou splněny podmínky pro jeho vydání uvedené v § 374 odst. 4,
- b) jej orgán jiného členského státu vyrozuměl, že důkaz opatří jiným úkonem právní pomoci, než který byl v evropském vyšetřovacím příkazu uveden,
- c) jej orgán jiného členského státu vyrozuměl, že při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu není schopen dodržet formální náležitosti a postupy v něm uvedené,
- d) jej orgán jiného členského státu vyrozuměl, že není schopen dodržet lhůtu stanovenou pro posouzení splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu nebo lhůtu nebo datum stanovené pro provedení úkonu právní pomoci, kterým má být důkaz opatřen,
- e) jej orgán jiného členského státu vyrozuměl o odložení výkonu evropského vyšetřovacího příkazu,
- f) jej orgán jiného členského státu vyrozuměl, že nemůže zajistit, aby nedošlo k nežádoucímu zpřístupnění informace o tom, že je na jeho území prováděn určitý úkon právní pomoci za účelem opatření důkazu,
- g) trestní řízení, pro které má být důkaz opatřen, bylo odloženo, zastaveno nebo jinak pravomocně skončeno anebo takový důkaz již není z jiných důvodů zapotřebí,
- h) nedojde k dohodě s orgánem jiného členského státu ohledně úhrady nákladů, které orgán jiného členského státu považuje za mimořádně vysoké, nebo
- i) provedení úkonu právní pomoci za účelem opatření důkazu brání jiná překážka.

§ 377

Prodloužení lhůty

- (1) Pokud orgán jiného členského státu vyrozumí justiční orgán, že není schopen dodržet lhůtu stanovenou pro posouzení splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu, lze ji prodloužit nejdéle o 30 dnů.
- (2) Pokud orgán jiného členského státu vyrozumí justiční orgán, že není schopen dodržet lhůtu nebo datum pro provedení úkonu právní pomoci, kterým má být důkaz opatřen, justiční orgán s ním dohodne, kdy bude takový úkon proveden.

§ 378

Převzetí důkazů

- (1) Orgán České republiky účastníci se provádění úkonu právní pomoci na území jiného členského státu na základě evropského vyšetřovacího příkazu je oprávněn převzít důkaz opatřený tímto úkonem, pokud je k tomu zmocněn

justičním orgánem, který takový příkaz vydal.

(2) Na důkaz získaný na základě evropského vyšetřovacího příkazu a na doručení provedené na základě evropského vyšetřovacího příkazu se ustanovení § 42 odst. 2 a § 43 odst. 2 užití přiměřeně.

(3) Pokud byl justiční orgán vyzvořen orgánem jiného členského státu, že důkaz opatřený úkonem právní pomoci na základě evropského vyšetřovacího příkazu nelze předat do České republiky, neboť je ho zapotřebí pro účely jiného řízení, justiční orgán může požádat o jeho dočasné předání do České republiky na dohodnutou dobu.

(4) Není-li důkaz, který byl opatřen v jiném členském státu a předán do České republiky, již k dalšímu řízení třeba orgán jiného členského státu požádal o jeho vrácení, justiční orgán tomuto orgánu důkaz vrátí; jinak při nakládání s důkazem postupuje podle právních předpisů České republiky.

§ 379

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím úředních osob České republiky při jejich pobytu na území jiného členského státu.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, ministerstvo žádost odmítne.

§ 380

Náklady

Pokud orgán jiného členského státu vyzve justiční orgán o tom, že náklady spojené s výkonem evropského vyšetřovacího příkazu považuje za mimořádně vysoké, postupuje se obdobně podle § 46.

DÍL 4

Zvláštní ustanovení o některých úkonech právní pomoci

§ 381

Dočasné převzetí osoby z jiného členského státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem dočasného převzetí osoby nacházející se v jiném členském státu ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody k provedení úkonu trestního řízení za účelem opatření důkazu, nemá-li tat

osoba v trestním řízení, pro které má být dočasně předána, postavení podezřelého nebo obviněného. V takovém případě uvede, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je účast osoby nezbytná.

(2) Dočasně převzatá osoba nemůže být zbavena osobní svobody ani proti ní nemůže být vedeno trestní stíhání ani na ní vykonán trest nebo ochranné opatření pro jiný skutek spáchaný před dočasným předáním, než který je uveden v evropském vyšetřovacím příkazu, ledaže tato osoba

a) opustila území České republiky a dobrovolně se vrátila zpět nebo byla na území České republiky dopravena zákonným způsobem, nebo

b) zdržuje se na území České republiky po uplynutí 15 dnů po svém propuštění z vazby, ačkoli měla možnost území České republiky opustit.

(3) Vyžaduje-li to orgán jiného členského státu, justiční orgán mu poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného převzetí omezena na osobní svobodě, budou proti ní uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území jiného členského státu a potřebná bezpečnostní opatření a bude zohledněn její zdravotní stav; taková omezení nebo opatření nesmějí být v rozporu s právním řádem České republiky.

(4) Na postup při dočasném převzetí osoby se jinak obdobně použije § 69 odst. 2 až 5.

(5) Náklady spojené s dočasným převzetím osoby a jejím vrácením do jiného členského státu nese Česká republika

(6) Na žádost o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s převzetím osoby, kterou jiný členský stát předává orgánům České republiky na základě evropského vyšetřovacího příkazu, se obdobně použije část třetí hlava V díl 1.

(7) Ustanovení odstavců 2 až 4 a § 382 odst. 1 se přiměřeně užijí na dočasné převzetí osoby nacházející se v jiném členském státu ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody na základě evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu k provedení úkonu právní pomoci za účelem opatření důkazu pro trestní řízení vedené v tomto členském státu. Náklady spojené s výkonem evropského vyšetřovacího příkazu nese Česká republika, s výjimkou nákladů spojených s dočasným převzetím osoby a jejím vrácením do jiného členského státu.

§ 382

Dočasné předání osoby do jiného členského státu

(1) Důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu, na jehož základě má být osoba nacházející se ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody na území České republiky, která nemá v trestním řízení vedeném v jiném členském státě, pro které má být dočasně předána, postavení podezřelého nebo obviněného, dočasně předána do jiného členského státu k provedení úkonu trestního řízení za účelem opatření důkazu, může být kromě důvodů uvedených v § 365 také skutečnost, že tato osoba s dočasným předáním nesouhlasí.

(2) Justiční orgán si od orgánu jiného členského státu vyžádá ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání

omezena na osobní svobodě, budou proti ní uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky a potřebná bezpečnostní opatření a bude zohledněn její zdravotní stav.

(3) Na postup při dočasném předání osoby se jinak obdobně použije § 70 odst. 2 až 5.

(4) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem dočasného předání osoby nacházející se ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody na území České republiky do jiného členského státu k provedení úkonu právní pomoci za účelem opatření důkazu pro trestní řízení vedené v České republice; odstavec 2, § 70 odst. 2 až 5 a § 381 odst. 6 se použijí přiměřeně. Dočasně předat nelze osobu, která s dočasným předáním nesouhlasí. Náklady spojené s dočasným předáním osoby a jejím vrácením do České republiky nese v tomto případě Česká republika.

§ 383

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu v jiném členském státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem zajištění provedení výslechu prostřednictvím

a) videokonferenčního zařízení, jde-li o podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce nacházejícího se na území jiného členského státu, nebo

b) telefonu, jde-li o svědka nebo znalce nacházejícího se na území jiného členského státu a není-li vhodné nebo možné, aby tato osoba byla vyslechnuta v České republice, nebo prostřednictvím videokonferenčního zařízení v jiném členském státu.

(2) Justiční orgán dohodne s orgánem jiného členského státu potřebná opatření spojená s výslechem osoby, včetně případných opatření na její ochranu. Pokud jiný členský stát nemá k dispozici vhodné videokonferenční zařízení, justiční orgán s ním může dohodnout, že mu je pro účely provedení výslechu zapůjčí. Je-li při výslechu potřebná přítomnost tlumočníka, justiční orgán požádá orgán jiného členského státu o jeho zajištění.

(3) Výslech je prováděn prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu justičním orgánem nebo pod jeho vedením podle trestního řádu; současně je třeba přihlídnout k opatřením orgánu jiného členského státu směřujícím k tomu, aby při výslechu nebyly porušovány základní zásady právního řádu dotčeného členského státu. Nemůže-li jim justiční orgán vyhovět a nedohodne-li se o způsobu provádění výslechu, výslech ukončí.

§ 384

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu v České republice

(1) Jsou-li splněny podmínky pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu za účelem provedení výslechu podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce nacházejícího se na území České republiky prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo výslechu svědka anebo znalce nacházejícího se na území České republiky prostřednictvím telefonu, justiční orgán umožní orgánu jiného členského státu provedení

takového výsledku.

(2) Důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu, na jehož základě má být proveden výslech podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce nacházejícího se na území České republiky orgánem jiného členského státu prostřednictvím videokonferenčního zařízení, může být kromě důvodů uvedených v § 365 také skutečnost, že

a) má být takto vyslechnut podezřelý nebo obviněný, který s tímto způsobem provedení výslechu nesouhlasí, nebo

b) provedení výslechu tímto způsobem by v daném případě bylo v rozporu se základními právními zásadami České republiky.

(3) Justiční orgán dohodne s orgánem jiného členského státu potřebná opatření spojená s výslechem osoby prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu, včetně případných opatření na její ochranu.

(4) Má-li být vyslechnut podezřelý nebo obviněný, justiční orgán jej k výslechu předvolá tak, aby mu byla poskytnuta přiměřená lhůta k výkonu jeho práv na právní pomoc nebo obhajobu, a spolu s předvoláním k výslechu ho poučí o jeho právech podle práva jiného členského státu.

(5) Justiční orgán je při výslechu přítomen a dbá na to, aby v jeho průběhu nebyly porušeny základní právní zásady České republiky. V případě jejich porušení výslech přeruší a přijme opatření, aby výslech dále probíhal v souladu s těmito zásadami, případně výslech ukončí.

(6) Na výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu se jinak obdobně použije § 58 odst. 4, 5, 7 a 8.

§ 385

Informace o účtu a transakcích na účtu na území jiného členského státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem zjištění informace o

a) tom, zda podezřelý nebo obviněný má účet, na kterém jsou evidovány peněžní prostředky nebo investiční nástroje (dále jen „účet“) v bance, pobočce zahraniční banky, spořitelním a úvěrním družstvu nebo finanční instituci ve smyslu jiného právního předpisu upravujícího opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti (dále jen „bankovní a finanční instituce“) nacházející se na území jiného členského státu nebo má dispoziční právo k účtu anebo je jeho skutečným majitelem, a dalších informací o tomto účtu, nebo

b) transakcích na účtu podezřelého, obviněného nebo jiné osoby vedeném v bankovní a finanční instituci nacházející se na území jiného členského státu během určitého časového období, včetně informací o účtech, ze kterých nebo na které byly tyto transakce prováděny.

(2) Justiční orgán v evropském vyšetřovacím příkazu uvede důvod, pro který má za to, že informace uvedená v odstavci 1 je důležitá pro trestní řízení, a všechny dostupné informace, které mohou výkon příkazu usnadnit; v případě uvedeném v odstavci 1 písm. a) též důvod, pro který má za to, že účet je veden v bankovní a finanční

instituci v jiném členském státu.

§ 386

Informace o účtu a transakcích na účtu na území České republiky

(1) Důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu za účelem zjištění informace o účtu nebo transakcích na takovém účtu vedeném ve finanční instituci ve smyslu jiného právního předpisu upravujícího opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, která se nachází na území České republiky, v rozsahu uvedeném v § 385 odst. 1, může být kromě důvodů uvedených v § 365 také skutečnost že by takovou informaci nebylo možné vyžádat pro účely trestního řízení vedeného v České republice v obdobném vnitrostátním případě.

(2) Justiční orgán poskytne orgánu jiného členského státu informace o účtu nebo transakcích na tomto účtu v rozsahu, v jakém jsou tyto informace bankovní a finanční instituci nacházející se na území České republiky známé.

§ 387

Sledování na území jiného členského státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem provedení úkonu právní pomoci na území jiného členského státu, který zahrnuje shromažďování důkazů v reálném čase, nepřetržitě a po určitou dobu, zejména za účelem

- a) sledování účtu v bankovní a finanční instituci,
- b) sledování zásilky, nebo
- c) sledování osob a věcí, včetně přeshraničního sledování.

(2) Justiční orgán v evropském vyšetřovacím příkazu uvede důvod, pro který má za to, že úkon právní pomoci uvedený v odstavci 1 je důležitý pro trestní řízení.

(3) Orgán České republiky dohodne s orgánem jiného členského státu potřebná opatření spojená s úkonem právní pomoci uvedeným v odstavci 1.

(4) Na stanovení příslušnosti justičního orgánu k vydání evropského vyšetřovacího příkazu za účelem přeshraničního sledování a na postup při provádění přeshraničního sledování a sledování zásilky se obdobně použijí § 62 a § 65 odst. 2 a 3.

§ 388

Sledování na území České republiky

(1) Důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu

za účelem provedení úkonu právní pomoci uvedeného v § 387 odst. 1 na území České republiky může být kromě důvodů uvedených v § 365 také skutečnost, že by provedení takového úkonu pro účely trestního řízení vedeného v České republice nebylo možné v obdobném vnitrostátním případě.

(2) Orgán České republiky dohodne s orgánem jiného členského státu potřebná opatření spojená s úkonem právní pomoci uvedeným v § 387 odst. 1 prováděným na území České republiky.

(3) Na stanovení příslušnosti k výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu za účelem přeshraničního sledování a sledování zásilky na území České republiky a na postup při provádění přeshraničního sledování a sledování zásilky se obdobně použijí § 63 a 65.

§ 389

Skryté vyšetřování

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem zajištění spolupráce jiného členského státu při skrytém vyšetřování.

(2) Justiční orgán v evropském vyšetřovacím příkazu uvede důvod, pro který má za to, že skryté vyšetřování je důležité pro trestní řízení.

(3) Důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu za účelem zajištění spolupráce České republiky při skrytém vyšetřování může být kromě důvodů uvedených v § 365 také skutečnost, že

a) agenta nebo předstíraný převod by nebylo možné povolit pro účely trestního řízení vedeného v České republice v obdobném vnitrostátním případě, nebo

b) při použití agenta nebo provádění předstíraného převodu nelze zajistit podmínky požadované jiným členským státem a nebylo s ním dosaženo dohody.

(4) Orgán České republiky dohodne s orgánem jiného členského státu potřebná opatření spojená se skrytým vyšetřováním.

(5) Na stanovení příslušnosti justičního orgánu k vydání evropského vyšetřovacího příkazu za účelem zajištění spolupráce jiného členského státu při skrytém vyšetřování, na stanovení příslušnosti k výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu za účelem zajištění spolupráce České republiky při skrytém vyšetřování a na spolupráci s orgánem jiného členského státu při provádění skrytého vyšetřování se obdobně použijí § 59 až 61.

§ 390

Odposlech telekomunikačního provozu s technickou pomocí jiného členského státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem provedení odposlechu telekomunikačního provozu v jiném členském státě, je-li k jeho provedení zapotřebí technické pomoci tohoto státu.

Může-li technickou pomoc k provedení odposlechu poskytnout více jiných členských států, justiční orgán evropský vyšetřovací příkaz zašle pouze jednomu z nich, přednostně členskému státu, ve kterém se odposlouchávaná osoba nachází nebo má nacházet.

(2) Justiční orgán v evropském vyšetřovacím příkazu uvede důvod, pro který má za to, že odposlech je důležitý pro trestní řízení, údaje nezbytné ke zjištění totožnosti odposlouchávané osoby, dobu, po kterou má být odposlech prováděn, a potřebné technické údaje.

(3) Orgán České republiky dohodne s orgánem jiného členského státu, zda má být evropský vyšetřovací příkaz vykonán bezprostředním přenosem telekomunikačního provozu do České republiky nebo odposlechem a záznamem v jiném členském státu. Pokud to vyžadují okolnosti případu, může jej požádat o přepis, dekodování nebo dešifrování záznamu telekomunikačního provozu; náklady s tím spojené nese Česká republika.

§ 391

Odposlech telekomunikačního provozu s technickou pomocí České republiky

(1) Důvodem pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu vydaného orgánem jiného členského státu za účelem provedení odposlechu telekomunikačního provozu v České republice může být kromě důvodů uvedených v § 365 také skutečnost, že by takový odposlech nebylo možné povolit pro účely trestního řízení vedeného v České republice v obdobném vnitrostátním případě. Je-li to možné, justiční orgán před odmítnutím výkonu evropského vyšetřovacího příkazu konzultuje s orgánem jiného členského státu, zda je schopen splnit podmínky, které by byly požadovány v obdobném vnitrostátním případě.

(2) Orgán České republiky dohodne s orgánem jiného členského státu, zda má být evropský vyšetřovací příkaz vykonán bezprostředním přenosem telekomunikačního provozu do jiného členského státu nebo odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu v České republice. Požádá-li o to orgán jiného členského státu a je-li to technicky možné, záznam telekomunikačního provozu se na náklady jiného členského státu přepíše, dekóduje nebo dešifruje.

§ 392

Přeshraniční odposlech bez technické pomoci jiného členského státu

(1) Je-li možné z České republiky provádět odposlech telekomunikačního provozu, který byl povolen podle trestního řádu, na území jiného členského státu bez jeho technické pomoci, státní zástupce a po podání obžaloby soud informuje orgán jiného členského státu o odposlechu bez zbytečného odkladu poté, co se dozví, že se odposlouchávaná osoba v době provádění odposlechu bude nacházet, nachází nebo nacházela na území jiného členského státu. K podání informace justiční orgán užije formulář stanovený předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁵⁰⁾ přeložený do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků členského státu, do kterého je zasílán, nebo do jazyka, v němž jej tento stát podle svého prohlášení přijímá⁴⁶⁾. V tomto případě není zapotřebí vydat pro účely provedení odposlechu evropský vyšetřovací příkaz.

(2) Provádění odposlechu podle odstavce 1 musí být ukončeno, jakmile orgán jiného členského státu oznámí

justičnímu orgánu, že s jeho prováděním na svém území nesouhlasí. Pokud to orgán jiného členského státu požaduje, informace získané z přeshraničního odposlechu, s jehož provedením jiný členský stát neudělil souhlas, nemohou být použity pro účely trestního řízení vedeného v České republice nebo mohou být použity pouze při splnění jím stanovených podmínek.

§ 393

Přeshraniční odposlech bez technické pomoci České republiky

(1) K rozhodování o udělení souhlasu s odposlechem telekomunikačního provozu, který je, byl nebo má být prováděn z jiného členského státu na území České republiky bez její technické pomoci nebo s jeho pokračováním a k souvisejícím úkonům je příslušný Krajský soud v Praze; je-li v jiném členském státu, ve kterém byl povolen odposlech, vedeno přípravné řízení, rozhodne na návrh státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze. Souhlas s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním lze udělit pouze při splnění podmínek uvedených v § 88 trestního řádu.

(2) O rozhodnutí o udělení souhlasu podle odstavce 1 justiční orgán vyrozumí orgán jiného členského státu do 96 hodin od přijetí oznámení o odposlechu. Pokud souhlas s odposlechem nebyl udělen, justiční orgán oznámí zároveň orgánu jiného členského státu, že informace získané z přeshraničního odposlechu nemohou být použity pro účely trestního řízení vedeného v jiném členském státu, případně že mohou být použity pouze při splnění stanovených podmínek; v oznámení uvede důvod, pro který je třeba takové podmínky splnit.

§ 394

Zajištění věci k důkazním účelům v jiném členském státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem zajištění věci, která má sloužit pro důkazní účely a nachází se v jiném členském státu; v příkazu uvede, zda má být taková věc předána do České republiky nebo má zůstat zajištěna v jiném členském státu po dobu uvedenou v příkazu. Při převzetí věci se postupuje podle § 378.

(2) Není-li věc, která byla zajištěna v jiném členském státu na základě evropského vyšetřovacího příkazu, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabrání, justiční orgán o této skutečnosti neprodleně informuje orgán jiného členského státu. Byla-li zajištěná věc předána do České republiky, justiční orgán postupuje podle § 378 odst. 4.

§ 395

Zajištění věci k důkazním účelům v České republice

(1) Justiční orgán neprodleně, zpravidla do 24 hodin od obdržení evropského vyšetřovacího příkazu vydaného za účelem zajištění věci, která má sloužit pro důkazní účely a nachází se v České republice, posoudí, zda jsou splněny podmínky pro jeho výkon, a informuje o tom orgán jiného členského státu. Požaduje-li orgán jiného členského státu

předání takové věci, justiční orgán postupuje podle § 371.

(2) Pokud je to možné, justiční orgán před zrušením nebo omezením zajištění věci konzultuje orgán jiného členského státu. Pokud orgán jiného členského státu vyrozumí justiční orgán, že zajištění věci již není zapotřebí nebo je zapotřebí jen zčásti, zruší nebo vezme zpět evropský vyšetřovací příkaz anebo nereaguje v přiměřené době ani na opakované dotazy, zda důvod zajištění trvá, justiční orgán postupuje podle § 80 až 81b trestního řádu.

ČÁST ŠESTÁ

Přechodná a závěrečná ustanovení

§ 396

Přechodná a zrušovací ustanovení

(1) Ujištění o vzájemnosti nebo záruky vzájemnosti poskytnuté a přijaté podle dosavadních právních předpisů před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se považují za záruky podle § 4 tohoto zákona.

(2) Funkční období osob jmenovaných do funkcí národního člena Eurojustu a zástupce národního člena Eurojustu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona skončí uplynutím doby, na kterou byly tyto osoby do uvedených funkcí jmenovány. Asistent národního člena Eurojustu jmenovaného před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se jmenuje na funkční období, které končí shodně s funkčním obdobím tohoto národního člena.

(3) Délka funkčního období podle § 26 tohoto zákona u soudce, který byl jmenován do seznamu soudců, kteří mohou zasedat ve společném kontrolním orgánu Eurojustu jako členové nebo jako soudci ad hoc, před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, počíná běžet ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(4) Do doby, než Schengenský informační systém umožní předávat všechny údaje odpovídající náležitostem evropského zatýkacího rozkazu uvedeným ve stanoveném formuláři⁸⁾, má záznam pořízený v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby stejné účinky jako evropský zatýkací rozkaz pouze do doby doručení písemného originálu evropského zatýkacího rozkazu státu, v němž se nachází osoba, o jejíž předání jde. To přiměřeně platí i pro předání podle části páté hlavy II dílu 4 tohoto zákona.

(5) Žádost cizozemského orgánu o právní pomoc doručená příslušnému justičnímu nebo ústřednímu orgánu před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vyřídí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(6) Ustanovení § 73 odst. 1 tohoto zákona se nevztahuje na vedoucího společného vyšetřovacího týmu ustanoveného dohodou o společném vyšetřovacím týmu uzavřenou před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(7) Mezinárodní zatýkací rozkaz vydaný soudem podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za žádost o provedení opatření nezbytných pro vyžádání osoby z cizího státu podle § 79 odst. 1 tohoto zákona.

(8) Řízení o vydání do cizího státu a řízení o rozšíření vydání zahájená před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(9) Ohledně žádosti státního zástupce nebo soudu o převzetí trestního řízení cizím státem vyhotovené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se postupuje podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žádost cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení doručená příslušnému státnímu zastupitelství nebo Nejvyššímu státnímu zastupitelství před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vyřídí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(10) Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí zahájené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud již došlo k vyhlášení rozhodnutí o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí. Pokud k vyhlášení rozhodnutí ještě nedošlo, vezme Ministerstvo spravedlnosti svůj návrh zpět a dále postupuje podle tohoto zákona.

(11) Řízení o žádosti cizího státu o povolení průvozu osoby územím České republiky zahájené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(12) Žádost nebo příkaz mezinárodního soudu, jež byly doručeny orgánům České republiky před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se vyřídí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(13) Řízení o předání osoby do jiného členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu zahájené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(14) Ustanovení tohoto zákona se užijí i v řízení uvedeném v odstavci 13, pokud do dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebylo vyhlášeno rozhodnutí o předání a státní zástupce podal soudu návrh na zamítnutí předání z důvodu uvedeného v § 411 odst. 6 písm. e) zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; v takovém případě vezme státní zástupce svůj návrh zpět a dále postupuje podle tohoto zákona. K prohlášení osoby, o jejíž předání jde, že se odmítá podrobit výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření v cizím státu, učiněnému před zpětvzetím návrhu se nepřihlíží.

(15) Ustanovení tohoto zákona se užijí i v řízení uvedeném v odstavci 13, pokud do dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebylo ve zkráceném předávacím řízení vyhlášeno rozhodnutí o předání; v takovém případě vezme státní zástupce svůj návrh na rozhodnutí o předání zpět a dále postupuje podle tohoto zákona. K prohlášení osoby, že souhlasí se svým předáním do vyžadujícího státu, učiněnému před zpětvzetím návrhu se nepřihlíží.

(16) Ohledně příkazu k zajištění majetku nebo důkazního prostředku vydaného justičním orgánem jiného členského státu, který byl doručen příslušnému justičnímu orgánu před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(17) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o peněžitých sankcích a plněních a řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o propadnutí nebo zabrání majetku, věcí nebo jiných majetkových hodnot zahájená před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(18) Vyhláška č. 258/2006 Sb., kterou se stanoví vzor evropského zatýkacího rozkazu a vzor osvědčení o vydání příkazu k zajištění majetku nebo důkazního prostředku, se zrušuje.

§ 397

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2014.

Němcová v. r.

Zeman v. r.

Nečas v. r.

¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení.

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně.

Rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

Rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ze dne 18. prosince 2006 o zjednodušení výměny operativních a jiných informací mezi donucovacími orgány členských států Evropské unie.

Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/212/SVV ze dne 24. února 2005 o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestné činnosti.

Rozhodnutí Rady 2005/211/SVV ze dne 24. února 2005 o zavedení některých nových funkcí v Schengenském informačním systému, včetně boje proti terorismu.

Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV.

²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727.

³⁾ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti.

⁶⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009.

⁷⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech.

⁸⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009.

⁹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

¹⁰⁾ Příloha Dohody ze dne 28. 6. 2006 mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

¹¹⁾ Článek 3 odst. 3 Dohody ze dne 28. 6. 2006 mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

¹²⁾ Článek 6 odst. 2 Dohody ze dne 28. 6. 2006 mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

¹³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

¹⁴⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

¹⁶⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

- ¹⁷⁾ Příloha I rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.
- ¹⁸⁾ Článek 24 rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.
- ¹⁹⁾ Příloha II rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.
- ²⁰⁾ Článek 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.
- ²¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení.
- ²²⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.
- ²³⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.
- ²⁵⁾ Článek 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii.
- ²⁶⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.
- ²⁷⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.
- ²⁸⁾ Článek 19 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.
- ²⁹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.
- ³⁰⁾ Příloha II rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se

zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

³¹⁾ Příloha I rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

³²⁾ Článek 23 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

³³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁴⁾ Příloha I rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁵⁾ Článek 21 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁶⁾ Příloha II rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁷⁾ Článek 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁸⁾ Článek 14 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu.

⁴⁰⁾ Článek 17 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu.

⁴¹⁾ Příloha II směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu.

⁴²⁾ Příloha I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském

ochranném příkazu.

⁴³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody.

⁴⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁴⁵⁾ Příloha B směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁴⁶⁾ Článek 5 odst. 2 a článek 33 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁴⁷⁾ Příloha D směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁴⁸⁾ Příloha A směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁴⁹⁾ Příloha A oddíl D směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁵⁰⁾ Příloha C směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

⁵¹⁾ Úmluva Rady Evropy o počítačové kriminalitě, vyhlášená pod č. 104/2013 Sb. m. s.

⁵²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV.

⁵³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.